

Có Một Thằng Đực Rựa Tên Trang

Contents

Có Một Thằng Đực Rựa Tên Trang	2
1. Quyển 1 - Chương 1	2
2. Quyển 1 - Chương 2	5
3. Quyển 1 - Chương 3	6
4. Quyển 1 - Chương 4: Gdcd	9
5. Quyển 1 - Chương 5: Tiếng Anh	12
6. Quyển 1 - Chương 5-2: Ngoại Truyện: Năm Mới Đến Rồi!!	16
7. Quyển 1 - Chương 6: Tao Mất Nụ Hôn Đầu Đời Rồi!!	20
8. Quyển 1 - Chương 7	25
9. Quyển 1 - Chương 8	30
10. Quyển 1 - Chương 9: “tức Là Còn Mỗi Đôi Ta.” (° °)	34
11. Quyển 1 - Chương 10: +: “vì Quân Thích Trang Nhiều Lắm.”	38
12. Quyển 1 - Chương 11	41
13. Quyển 1 - Chương 12: Tao Thấy Thương Thằng Quân Lắm	46
14. Quyển 1 - Chương 13	51
15. Quyển 1 - Chương 14	54
16. Quyển 1 - Chương 15	58
17. Quyển 1 - Chương 16	62
18. Quyển 1 - Chương 17: “quân Về Rồi, Ngoan Nín Đi Quân Thương Trang Lắm.”	65
19. Quyển 1 - Chương 18: “trang Ghen Lên Dễ Thương Lắm Đó.”	70
20. Quyển 1 - Chương 19: “xin Lỗi.”	75
21. Quyển 1 - Chương 20	80
22. Quyển 1 - Chương 21	85
23. Quyển 1 - Chương 22	89
24. Quyển 1 - Chương 23: Nhìn Nó Rồi Gật Đầu	93
25. Quyển 1 - Chương 24	97
26. Quyển 1 - Chương 25	102
27. Quyển 1 - Chương 26: (14+)	106
28. Quyển 1 - Chương 27: Chuyện Chưa Kể	110
29. Quyển 1 - Chương 28	113
30. Quyển 1 - Chương 29: Chuyện Của Ngày Mưa	119
31. Quyển 1 - Chương 30: “quân Sẽ Hối Lăn Cuối Cùng.”(+)	126
32. Quyển 1 - Chương 31: Trang Thuộc Về Một Minh Tao	130
33. Quyển 1 - Chương 32: Bên Lề Hạnh Phúc (° °)	136
34. Quyển 1 - Chương 33: Sử ()	142
35. Quyển 1 - Chương 34: “lần Này Trang Có Ngủ Quân Cũng Không Tha Đầu.”	147
36. Quyển 1 - Chương 35: (chắc Là H)“tao Cũng Yêu Mà!”[kết]	152
37. Quyển 1 - Chương 36: (1) Có Một Thằng Đực Rựa Tên Ngọc	155
38. Quyển 1 - Chương 37: (2)tao Thật Thông Minh Và Ác Độc!!	161
39. Quyển 1 - Chương 38: (3)trái Tim Vừa Rung Động Thì Bị Bóp Nát	164
40. Quyển 1 - Chương 39: (4-end)“tớ Không Thích Tiền Của Ngọc. Tớ Chỉ Thích Ngọc.”	168
41. Quyển 2 - Chương 1-1: Giới Thiệu Phần 2	172

42. Quyển 2 - Chương 1-2: (16+): “anh Yêu Em.”	173
43. Quyển 2 - Chương 2	178
44. Quyển 2 - Chương 3	183
45. Quyển 2 - Chương 4: Khai Giảng Năm Học Mới!!	187
46. Quyển 2 - Chương 5: (15+): “mày Là Con Chó Của Tao.”	193
47. Quyển 2 - Chương 6	196
48. Quyển 2 - Chương 7	202
49. Quyển 2 - Chương 8: (16+)	209
50. Quyển 2 - Chương 9	214
51. Quyển 2 - Chương 10: Tao Sẽ Thay Đổi	221
52. Quyển 2 - Chương 11: “nhưng Trang, Trang Đang Giết Quân Đây.”	226
53. Quyển 2 - Chương 12	231
54. Quyển 2 - Chương 13: Ngoại Truyện(2): Tao Làm Giáo Viên	237

Có Một Thằng Đực Rựa Tên Trang

Giới thiệu

Thể loại: Nam x Nam, bản bựa, đời thường, sến sẩm. Nhân vật chính: Trang, Quân Truyện gồm hai phần chỉ là một câu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-thang-duc-rua-ten-trang>

1. Quyển 1 - Chương 1

“Mẹ ơi sao mẹ lại đặt tên con là Trang trong khi con là con trai?”

Nhìn bé con ngây thơ với đôi mắt tròn xoe như hòn bi ve đang hỏi mình, người mẹ cười thật là hiền.

“Con đoán xem?”

Đứa bé áp đôi bàn tay nhỏ bé lên đôi má phính của mình, ngây ngô nói.

“Tại vì mẹ muốn con tao nhã đoan trang đúng không mẹ?”

“Tại tao tưởng mình sinh ra con gái.”

“....”

Ai muốn cười thì cười đi.

Đem đời!! Tao là trai!! Tao có tờ rim!! Tao muốn cái tên thật là men lì cơ!!!!

Tại sao mẹ tao lại có thể tàn nhẫn như thế!! Tại sao mẹ tao lại đặt cho chị tao tên là Hải!! Vũ Hải mới chất!! Trong khi tao lại là Quỳnh Trang?!

“Sao tao lại có thằng em giống đực mà không phải là em gái?”

“Té đi!!”

Năm tao học mẫu giáo ấy, các mày biết cuộc sống của tao như thế nào không?

Cho 5 giây suy diễn.

Đọc luôn đến dòng này thì chứng tỏ các mày khinh tao, méo suy nghĩ gì đúng không? Sao chúng mày vô tâm thế?

Thôi để tao tự trải lòng.

Này nhá, năm tao học tiểu học, tao ngoan lắm, sáng nào cũng dậy thật là sớm nhé.

Dậy sớm chạy gấp đi tè, xong thì ngoan ngoãn lăn trở về giường ngủ tiếp.

“Con ơi là con, mày là người hay là lợn mà gọi mãi không dậy thể con??”

Vì thương mẹ yêu dấu nên tao cố gắng mở mắt, chạm nhẹ lên má mẹ một cái hôn đầy tình thương.

“Lau mồm mau!! Chết chết con ơi ngủ gì mà mồm toàn dài tởm quá!!”

Tao tin rằng một ngày nào đó mẹ sẽ cảm thụ được tình yêu không phân biệt nước dãi hay thơm tho của tao.

Ngồi nhìn mặt nước phẳng lặng, tao thấy lòng mình yên bình quá.

“Ngắm được hơn nửa tiếng rồi, đi học mau lên!! Hôm nay mà đòi trốn học buổi nữa nhá nhá thì mẹ mày đánh cho mày to đấy!!”

Xoa xoa bờ mông đáng yêu, tao rùng mình vài cái. Tiếc nuối chẹp chẹp cái miệng rồi ngậm ngùi lê bước theo mẹ đi nộp mạng cho cái trường tiểu học.

Các cô giáo tiểu học gọi tao là “Boi cu te” đấy.

Tao nghĩ là vì tao dễ thương, hihih.

Lắc mông chào mẹ, tao tự tin bước từng bước. Chợt thấy cô giáo đang đứng buồn đưa lê bán dưa chuột với bà lao công, tao tò mò đến gần nghe ngóng.

“Sao em gọi nó là boi cu te?”

“Tại nó hay mặc quần thùng đũng, lòi chim ấy mà.”

Hự.

Tao bị nội thương mất rồi!! Vết thương lòng này quá sâu!! Không thể băng bó! Không thể hàn gắn đâu!!

Người đàn bà độc ác!! Bấy lâu nay em đã tin lầm cô!!

“Nhưng mặt nó cũng sô khiu lắm.”

Phù, vết thương lòng khép miệng rồi nè.

Bởi vì cái tên gái tính này sẽ làm tổn hại đến danh dự của thằng đàn ông, nên tao quyết định khai tên mình là Bô.

Nhắc kĩ, Bô ở đây không phải bô cú* là mà lấy từ tên của 1 tài tử Hàn Xẻng - Bô Phun(Full) Sít.

Túc tắc kéo cái ghế gỗ lại gần con nhỏ tao thích, đang hí hửng định đặt mông lên ghế thì giọng oang oang của thằng Quân làm tao hết hồn.

“Cô ơi bạn Trang đến chưa!!!”

“Trang mới đến thôi, bạn đang chờ con ở kia kìa.”

Các mày có thấy hành động nào của tao chứng tỏ là chờ nó không?

Sao tao phải chờ nó chứ? Nó có gì đáng để tao chờ chứ?

Xem cái mặt nhăn y hệt mặt con chó nhà hàng xóm của nó kìa, sao mà so sánh với cái mặt đáng yêu của con nhỏ tao thích chứ.

“Hỏi nhá, chú Síp Đỏ tập hôm qua đánh rơi 1 thứ, Trang đoán xem là gì?” - Nó hí hửng hỏi tao.

Tôi qua tao mãi xem phim Xẻng với mẹ, tao có xem siêu nhơn đâu mà biết.

“Síp?” - Tao đoán bừa đấy.

“Sao Trang biết hay thể!!!”

Tại vì trên người ổng có mỗi cái sịp màu đỏ.... Mất thì mất cái sịp chứ ổng còn cái gì để mất nữa đâu?

Cái cách nó trưng ra ánh mắt đầy kính nể cùng cử chỉ đầy phục tùng khiến tao thấy sợ.

Đẩy mặt nó sang một bên, tao ra vẻ ngại ngùng hỏi con nhỏ tao thích.

“Tập hôm qua ấy, tớ thấy chị Phân Trong Veo khóc đáng thương thiệt đó!”

Đêm qua tao cố gắng cày phim Xềng cho hôm nay dùng để bắt chuyện với con nhỏ này đó.

Con bé mới hé răng tỉnh nói thì thằng Quân đã chen ngang cái mồm nó vào.

“Chú Sịp đỏ mới thiệt là ngẫu!! Nhất tuyệt chiêu đôi gót đỏ đó!!”

Trời đậu. Bọn con gái chỉ thích mấy anh chị Hàn Quốc xinh trai đẹp gái thôi, tự dưng lôi mấy thằng siêu nhơn biền thái ra làm gì???

Cơ mà sự đời không thể ngờ, vài ngày sau, tao thấy con bé đó cứ lân la đến gần thằng Quân để bàn chuyện Sịp Đỏ.

Thằng mặt lợn này cũng nhiệt tình tiếp chuyện lại con nhỏ đó.

Thế là tao bị cho ra rìa, tao buồn quá, tao ra ngồi xích đu giải sầu.

“Ra đây làm gì?” - Khi thấy thằng Quân lù lù đứng trước mặt, tao hỏi.

“Quân thích nói chuyện với Trang cơ.”

Nghe thấy thế, tao thấy.... tởm vãi chưởng.

“Biến, chim té!”

Mặt thằng Quân xịu ra như kiêu táo bôn lâu ngày chưa được thông. Tưởng nó bỏ đi, ai ngờ mặt dày cũng ngồi lên cái xích đu với tao.

Tao tức tao đứng dậy, định đi thì nó túm lấy áo tao giữ lại.

“Quân thích Trang lắm đó, mẹ Quân bảo lớn lên cho cưới Trang đó!!”

Tao nhếch môi cười.

“Là mẹ mày tưởng tên Trang là gái thôi. Chứ bố là trai.”

“Không, mẹ Quân biết mà!! Trang có thích Quân không?”

Tao cảm động quá man.

Ra là chất độc màu da cam trên người nó là di truyền từ mẹ nó. Cảm động quá.

“Có thích chứ. Cái gì tao chả thích, nhưng tao chỉ yêu mẹ tao thôi! Mày có yêu mẹ mày không?”

Mắt nó hồn nhiên đến lạ. Nó gật đầu răm rắp.

“Đấy, mày yêu mẹ thôi, có yêu tao đâu, xàm quẩn.”

Chúng mày thấy cuộc sống của tao đầy màu hồng chứ?

Thấy thế ẻo nào được, nó bị thằng dấm lòng kia bôi đen lâu rồi.

Sơ: Mong được ủng hộ (° °)

2. Quyển 1 - Chương 2

Đề tao kể tiếp về quãng thời gian ẩn núp dưới trường tiểu học của tao nhé.

Hồi đấy tao thề tao ngoan lắm, cứ thứ bảy, chủ nhật được nghỉ ý, tao ngoan, tao theo chân chị tao.

Theo chân chị tao vào quán net cày game.

Mới đầu tao không sa đọa thế đâu, chả qua tao nể mặt chị tao, nể mặt nhà phát điện, nể mặt nhà phát hành game nên mới vô quán net thôi.

Cái cảm giác được tiếp xúc với các tay anh chị lão luyện thay vì suốt ngày phải nhìn lũ trẻ trâu đit chưa rửa sạch nó phê lắm đấy.

Eo oi, nhìn những đôi bàn tay uyển chuyển huơ chuột gõ phím mà lòng tao nhộn nhạo ghê lắm.

“Sang ngồi máy kia chơi ngoan, đừng làm phiền tao.”

Tao theo chỉ thị của bà chị, lựa lấy cái máy số 9 rồi đặt đit xuống. Thời ấy quán net đặt tiền trước rồi quy ra thời gian, cứ hết thời gian đã cho là máy tự động shut down. Nên là, chơi mà mắt tao cứ sợ sệt canh cái khung thời gian ở góc trái màn hình.

Chúng mày bảo lấy đâu ra tiền đi chơi net á?

Là từ sự đoàn kết bền chặt của chị em tao, chị tao mở két nhật vài tờ tiền, tao đứng ngoài canh bố mẹ.

Hmmm... tuổi trẻ sẽ có những phút dại dột, chúng mày đừng suy nghĩ nhiều.

Mà chúng mày biết game tao ưa thích chớ?

Ahihi, tao không giống lũ con gái đâu, tao thích chơi mấy trò mạnh mẽ cơ!

Nông trại vui vẻ với khu vườn trên mây ấy!!!

Bây bạ, thật ra tao chơi trò Võ lâm truyền kỳ 2 cơ. Hồi đấy tao chọn nhân vật nữ, phái Nga mi, tại tao cuồng cái chị Chu Chỉ Nhược trong phim kiếm hiệp “Ỗ Thiên Đồ Long Ký” ấy.

Tên nhân vật tao đặt oách lắm đó, là “Chim Sun Sun” hihi, chắc oách quá nên dù chơi nhân vật nữ mà chả bao giờ ai bảo tao là con gái cả.

Hừm, tao chuyên cho nhân vật đánh con thỏ để lượm mấy đồng xu lẻ, ừ thì tao chỉ an phận làm một thiếu nam chăm chỉ kiếm tiền thôi, mà cái bọn ỷ mình level cao cứ thấy tao là lao đến phang.

Và mỗi lần như thế, tao học theo mấy anh chị ở đấy, buột mồm “Đcm”.

Đề rồi bất thành linh, một bàn tay tát bốp lên đôi má cute của tao...

“Nhá nhá em về mách mẹ là chị ép em đi đánh điện tử.. huhuhu... chị hối lộ em... huhuhu...”

Phải để đến khi mồm bị nhét gói gà cay made in Tàu Khựa, thì tao mới chịu nín, ngoan ngoãn chơi tiếp.

Thường thì bọn mày bị nhiễm mấy từ chửi bậy bố láo bố toét ở đâu?

Tao nghĩ 69% là ở trường mà ra đó => Muốn cái óc trong sáng, miệng sạch sẽ thì tốt nhất chúng mày ở yên trong tủ lạnh nhà chúng mày ấy, đừng đi học làm gì.

Lạc đề.

Cái chính tao muốn nói là, lúc đó ấy, trong suy nghĩ ngây thơ của tao: Tao coi quán net là ngôi nhà thứ 2 chứ không phải cái trường, bà chủ quán net là người mẹ thứ 2 chứ không phải cô giáo.

Nhưng tao khôn lắm, làm văn tao sẽ viết ngược lại.

Nhớ lắm những lần bà chị đem thiếu tiền, thế là hai chị em ở lại làm chân bê đồ cho khách. Có hôm thiếu nhiều thì cần răng cấm cái xe đạp lại, hai chị em công nhau ra về.

Cuộc đời đi net của tao tưởng như cứ yên ả trôi cho đến một ngày.

Ngày ấy trời âm u đất mịt mù, tao liêu mình chạy trong màn mưa để đến một quán net khác.

Tay tao mới lúi húi móc tiền chìa ra thì bị một bàn tay to lớn tóm lại.

Thôi thôi lượm ơi.

Há há há, không khó để hình dung đâu. Cái cảnh tượng ấy y hệt cảnh con nghiện bị cảnh sát bắt khi mua thuốc phiện ấy. Há há há, tao bị ác ma má mì bắt khi đang thực hiện nhiệm vụ cao cả của đời gamer - Mua thẻ nạp game.

Tim tao đau qua man.

Hôm ấy cả tao và chị tao bị mẹ gank từ quán net về đến nhà. Huhuhu, cái quần siêu nhân gao của tao bị mẹ lột ra ném đi, mẹ tao nhấn tâm tét đít tao đen đét.

Huhuhuhuhuhu.

Mông bị mẹ tét còn đau thì ngẩng lên nhìn ra ngoài cửa. Tao thấy mưa vẫn rơi nặng hạt, lòng tao nặng trĩu.

Dặn lòng mạnh mẽ sẽ không khóc, ai ngờ còn khóc to hơn tiếng mưa rơi.

Sau đó tao thấu hiểu sâu sắc.

Tao tiếp tục đi net, sau những trận bị bắt về lại rút ra được bài học mới, chiêu trò trốn mẹ càng điêu luyện hơn.

Cho đến năm lớp 6, trong một lần đi net, tao gặp thằng Quân ngồi ngay cạnh mình. Té ra nó cũng bị anh nó rủ rê lôi kéo.

Trong những lúc đợi anh chị chơi xong game, tao với nó lại cùng nhau nhìn mấy anh dân chơi đánh đột kích.

Có những lúc nó được mẹ cho tiền, nó không chơi mảnh, trái lại còn dúi vào tay tao, bảo tao chơi game cơ.

Tao thì áy náy lắm, nhưng rồi vẫn cầm tiền nó đưa tiêu như đúng rồi. Nhưng tao chơi những trò mà cả hai người cùng chơi được ý.

Rồi đến tết, tao có tiền lại bao lại nó.

Phải nói là, mối quan hệ của tao với thằng Quân dần được nâng lên từ quán net.

Nhìn mặt nó ngu chớ vậy mà chơi game đỉnh ra phết đấy. Mấy anh chị thấy nó chơi giỏi cứ mời vào team mà nó lại lắc đầu không nhận.

Nó bảo: “Em chỉ thích chơi cùng với Trang thôi.” làm tao ngại chết lên được.

3. Quyển 1 - Chương 3

Chán nghe tao kể về tiểu học thì tao kể lên cấp 2.

Tao với thằng Quân lại cùng trường, cùng lớp.

Vì cấp 2 không cho nghỉ thứ 7 nên bọn tao chỉ còn hẹn chủ nhật đi net.

Đi net bọn tao lại gặp mấy thằng cùng lớp mới sợ. Mới đầu lạ lạ không nói chuyện, xong rồi về sau chả biết như thế nào lại gia nhập nhóm bọn nó.

Thế là cứ sáng sớm đến lớp, mấy đứa cùng chụm đầu lại khoe chiến tích mới của mình rồi còn chỉ ra lỗi sai xót trong trận đánh.

“Quân nhá, lần sau mày để im cho thằng Bô đánh dê, mày cứ làm như mày là mẹ nó ấy!” - Thằng Ngọc nói. Đúng rồi đó.

Cứ mỗi lần tao chuẩn bị bắn thì thằng Quân lại chồm tới chỉnh góc bắn cho tao, lại còn chỉnh lực bắn luôn. Nhưng mà nó chỉnh chuẩn vãi, bắn phát nào trúng phát đấy nên thành ra tao ỉ lại vào nó cmnr.

Cả lũ thấy thằng Ngọc nói có lí thì nhao nhao lên, cùng lúc yêu cầu thằng Quân ngưng cái trò đó lại.

“Nhưng mà tao thích làm thế!!” - Thằng Quân gất lên.

“Mày hỏi xem thằng Bô thích thế không hay là có mỗi mày?”

Nhân cơ hội, tao chen mồm nói luôn.

“Đúng rồi đấy, mày rút ra xa để bố tự chơi dê!!”

Ngay khi tao dứt lời thì cả lớp lại im phăng phắc.

Ồ đậu, chúng mày sôi nổi lên!! Sôi nổi lên!!!

Thế nhưng chúng nó vẫn im ỉm như ngậm hột thị, cả lũ nhìn tao bằng ánh mắt đầy dị nghị. Ánh mắt ấy cứ như dùng để lên án người vợ vô lương tâm nữ vứt bỏ người chồng rất mực đức hạnh thủy chung ấy....

Thằng Ngọc mới phút trước lên án thằng Quân thế mà giờ nó lật mặt nhanh như gảy cước*, nó khinh bỉ sỉ vả tao:

“Này... tao không ngờ mày có thể vứt bỏ thằng Quân ez(easy) như thế... Cái loại người vong ân bội nghĩa!”

Tao mới hé mồm định phản bác thì lũ còn lại đã tỏ ra là một đàn chó hòa theo bầy ăn ý nhất năm.

“Ồ đúng rồi!! Thằng Quân tận tình với mày như thế mà mày rũ bỏ nó như thế à!!” - Chó hòa 1.

“Nhưng bọn mà-”

“Suck vật!! Không thể tin được mày là người như thế!!” - Chó hòa 2.

Cứ bị tấn công hội đồng dồn dập như thế, tao hết chịu nổi, ôm mặt chạy ra ngoài, bỏ lại đằng sau là tiếng cười ngả ngớn của lũ nghiệt súc.

Thật sự là tao không khóc, chỉ là không muốn để thằng Quân thấy cái mặt đỏ bừng vì xấu hổ cái không lại của mình.

Ngẫm lại thì cũng thấy mình quá đáng. Ngẫm tiếp thì thấy mình có sai éo đâu, chơi game là quyền tự do của công dân mà. Thằng Quân can thiệp vào việc tao chơi game thì chứng tỏ nó xâm hại quyền lợi của tao.

Thiết nghĩ mẹ tao cũng đang xâm phạm quyền công dân của tao.

Để tao lớn tao kiện hai người này sau.

Nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp, tao định ninh là thằng Quân đang đến gần.

Thế mà không phải.

“Quân kún đánh nhau rồi!! Mày còn không vào can nó đi!!”

Nghe thế tao giật mình quay lại, mới ứ ớ định hỏi cái gì thì đã bị con lớp trưởng đầu bù tóc rối kéo đi.

Con nhỏ này nhìn đủ vãi chứng thế mà chạy nhanh gọn, tao bị kéo đi nhanh đến nỗi chẳng nhìn rõ đường.

Vừa đến cửa lớp đã bị nó quăng như rác vào trong.

“Kể cả Trang có ghét tao thì tao cũng không bao giờ ghét Trang, càng không bao giờ chửi Trang!!”

“Bọn tao đùa!! Căng vãi lìn!!”

“Đéo cho phép mày đùa với Trang như thế!!”

Củ dấm suýt in đúng chuẩn lên mặt thằng Ngọc thì bị trượt khi mà tao cố tình xô ngã thằng Quân.

Thằng Quân vùng dậy, nãy có mấy đứa ngăn nó nên nó nghĩ lại là mấy đứa đẩy lao đến, đang tính đẩy tao ra. Đến khi nhận ra người ngăn là tao thì nó lại thôi, cứ nằm im.

Biết mấy con nhỏ đang đứng một góc chỉ trỏ này nọ rồi cười nham hiểm, tao rùng mình ngồi dậy. Vươn tay ra bắt lấy tay nó rồi kéo lên.

“Đừng đứa nào hé mồm ra mách cô đấy.” - Câu này là thằng Ngọc nói.

Tao áy náy nhìn thằng Ngọc, thằng Ngọc lắc đầu bảo không sao, nó bảo tao dắt cái thằng Quân nào tùm kia ra ngoài hạ nhiệt đi.

Tay tao đang nắm chặt cổ tay của thằng Quân, lén cầu vài cái.

Đến lúc ra về, tao nhét sách vở vào cặp xong xuôi rồi mà thằng Quân vẫn ngồi đực ra chả làm gì.

“Về đi.” - Tao còn vỗ vai nhắc nó.

“Cút ra xa.”

Nào tao chấn động địa cầu rồi chúng mày ạ.

“Trang bảo với Quân thế.”

Vãi chưởng!!

Làm tao cứ tưởng nó xua đuổi tao chứ.

“Tao nói đùa thôi, về đi.”

Không đợi nó trả lời, tao lôi sách vở của nó ra, tổng bừa vào cặp nó rồi xách lên. Đi ra đến cửa lớp thì bị cái ôm bất ngờ từ đằng sau dọa cho tụt mẹ huyết áp.

Trời đậu, hết hồn chim én.

“Quân thích Trang thật đấy.”

Nếu như có tiếng nhạc du dương từ cây đàn dương cầm vang lên, chắc chắn đây sẽ là phân cảnh vô cùng lãng mạn trong phim Xẻng.

Cơ mà câu này tao nghe muốn mồn tai cmnr.

Chắc nó biết trước tao sẽ phun ra cái câu chả dễ nghe gì nên đành nói tiếp.

“Hình như hôm nay hết event. Không cày nốt lên lv 50 là tạch đấy.”

“Đậu má!! Sao giờ mày mới nói!!”

Tao vút hai cái cặp cho nó, thi triển lăng ba vi bộ ra quán net nhanh nhất có thể.

Y như rằng lại ngồi một bên tu chai Sting, tò mò nhìn thằng Quân cày game hộ mình.

Hình như tao thích nhìn nó chơi hơn là tự chơi ấy.

Bậy bạ, không bao giờ có chuyện đó!!

Tao tính gạt tay nó ra, mà thế quái nào ngón tay mới chạm đến mu bàn tay của nó đã khựng lại.

“Thằng kia muốn giết tao!! Chạy đi!!! Tao chưa muốn bỏ mạng!!”

Tao sợ hãi giãy nảy lên còn nó vẫn cứ bình tĩnh đề tao ngồi xuống ghế.

“Yên tâm đi.”

Sau đó tao lại sang máy của thằng Quân ngồi, tiện thể nghịch trộm acc game của nó.

Biết tên nhân vật của nó là gì không? Là “Mến Trang” đấy, đậu má.

Nó còn dám nạp tiền mua thẻ đổi tên, đổi tên nhân vật tao là “Mến Quân to” mới khốn nạn!!

Tao từng tấn nó ra bã sau vụ đấy rồi. Giờ nghĩ lại thì tao lại muốn khô máu với nó trận nữa!!

Quay sang, vô tình nhìn thấy vết xước mảnh ở gò má nó.

Theo lí thường nên cho nó tí băng gạc dán lại. Nhưng tao biết chỗ xước khi bị chạm sẽ đau gấp đôi bình thường. Nên, tao nhanh tay tắt bíp một cái lên chỗ xước đó.

4. Quyển 1 - Chương 4: Gdcd

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chúng mày nghĩ sao về môn Giáo Dục Con Dâu?

Ý tao là Giáo Dục Công Dân ấy.

Mỗi ngày đến trường là một ngày vui! Cô giáo dạy em bao điều! Dạy em học toán với những con số ngộ nghĩnh! Dạy em học văn với những ngôn từ truyền cảm!

Ahihi! Còn nữa.

Dạy hóa giúp em chế tạo bom, mai này gia nhập phiến quân IS!! Hahaha cô dâu thánh chiến luôn!

Hahahaha không thì em tự chế axit mấy nữa đi đánh ghen lòi ra tạt chết cha nó!

Chứ không thì cô dạy Hóa cho em làm cái gì?

Cô nhìn mặt em giống nhà bác học, nhà nghiên cứu lắm à.

Dạy Địa lý giúp em hiểu thêm về trái đất này!

Hahahahaha, tại sao em phải học tận Châu Âu, Châu Phi trong khi em đang ở Châu Á? Tại sao lại dạy sang cả mấy vùng kinh tế với hướng phát triển của nó? Em có phải chính trị gia hay mấy nữa có ý định mở bất động sản đâu?

Thiết nghĩ cô nên dạy em cái đường từ nhà đến chợ, đến công viên, đến siêu thị, abc.

Nhớ lắm môn sinh học lớp 8 hihhi... càng về sau, những bài học về cơ thể người với những hình ảnh minh họa hết sức sinh động.

Đặc biệt hơn! Cô dạy em môn GDCCD mong em mai này thành người tốt!

Em xin hứa với cô! Em sẽ trở thành công dân tốt, rất mực đức hạnh thật thà!

Khụ khụ.

Tao mệt mỏi quá man.

Cái môn giáo dục con dâu ấy, là cái môn tao thấy cả một bầu trời vi diệu luôn.

Đồng thời cái môn đấy chính là cái môn tử của bọn đạo đức giả trong lớp.

Tao nhớ tao từng bị 5 điểm 1 tiết cái môn xàm que này chỉ vì cái tình huống:

[Trang là một bạn học sinh rất ngoan ngoãn và hiền lành.]

Đọc dòng đầu tao vỗ đùi tự sướng.

[Nhưng Trang lại bị đám bạn xấu rủ rê vào quán net.]

Tao nhột quế.

[Và Trang đã từ chối.]

Hahaha.

[Nhưng đám bạn xấu vẫn tiếp tục lôi kéo Trang. Trang đã không kiềm chế được sự giận dữ mà ra tay đánh các bạn.

Em hãy nhận xét về hành vi của Trang nếu là bạn của Trang, em sẽ làm gì?]

..... Uhhh what???

Đầu tao lúc đó nào chả thấy đầu nhưng mà chứa cả không gian vũ trụ bao la huyền bí bất ngờ.

Đáng lẽ phải hỏi em có nhận xét gì về hành vi của đám bạn xấu mới đúng chỗ??

Thế thành ra cái đứa Trang kia lại là đứa đáng bị phê bình à??

Nó có làm gì sai đâu?? Nó đã từ chối đi net rồi còn gì!! Nó ngoan thế cơ mà!!

Tao ngồi mông lung chán ra để đến khi còn 5 phút hết giờ thì tao phóng bút viết: [Trang là một bạn học sinh có lập trường tư tưởng tốt, bạn đã biết từ chối cám dỗ. Thế nhưng việc bạn ấy đánh bạn học chỉ là hành động tự vệ. Nếu là bạn Trang, em sẽ lao vào phụ Trang một tay để giúp bạn ấy thoát khỏi đám bạn xấu].

Câu tình huống đó trọn vẹn là 5 điểm.

Đáp án: [Hành vi đánh bạn của Trang là hành vi xấu, vi phạm nội quy trường lớp, vi phạm pháp luật, lệch chuẩn mực đạo đức. Nếu là bạn Trang, em hãy ngăn Trang lại, nếu không hãy nhờ người lớn đến. Và báo ngay cho gia đình bạn và ban giám hiệu của nhà trường.

Đừng như Trang.]

.....

.....

Chúng mày có nghĩ tao nên lật cái bàn lên không?

Chúng mày có tưởng tượng được cảnh tao đang hút trộm sữa trong giờ mà nghe được cái đáp án đấy. Tao đã sặc cmn sữa, sữa dâng lên tận mũi.

Xong, từ hai lỗ mũi cùng cái mồm há ngoác, dòng sữa dâu chảy tong tong.

Tao sốc quá mà.

Thêm vụ nữa.

[Quân là một cậu bé ngộ nghịch ham chơi. Trong giờ thi, Quân không học bài nên đã có biểu hiện quay cốp.

Bạn Trang ngồi bên cạnh Quân, biết nhưng lại không báo cáo với thầy cô, còn che đậy cho bạn.

Hãy nhận xét về hành vi của Trang, nếu là Quân, em sẽ làm gì?]

Trả lời:

[Hành vi của Trang là hành vi hiệp nghĩa.

Bởi, nếu báo cô, Quân sẽ bị phát hiện, sẽ có thể bị hạ hạnh kiểm, rất khó xin vào trường cấp 3 => Tương lai mịt mờ.

Nếu là Quân, sau giờ học, em sẽ cảm ơn Trang.]

Đáp án ra sao thì chúng mày chắc cũng biết. Biết là tao lại trắng điểm câu đấy.

Đấy, môn giáo dục công dân dạy em thật thà.

Em thật thà là chuyện của em, nhưng nếu làm bài mà em viết theo sự thật thà của em, thì em ăn c*t.

.. () Uhhhhhhh!!!! WTF??

Sà sù ké!! Nà rù tồ!! Ị tạ chí!!!!

.. ()

Calm down. Nói nữa chắc tao học mẹ máu mắt.

Mấy thằng bạn của tao, thằng nào điểm cũng xem xem nhau tầm 5, 6. Điều đó khiến tao vui lắm.

Tình bè bạn thật tuyệt v-

“Duy nhất cả lớp có bạn Quân được tròn 10 nhé! Cả lớp tuyên dương bạn! Đúng là hót boi 9D!”

() Hót giả tạo!!

Thằng Quân đứng trên bục, nhìn tao với đôi mắt lấp lánh ánh vàng.

Tao vơ cục tẩy ném mẹ vào đầu nó.

Và tao ngồi số.

Tao be like:

Sơ: Tđn Sơ thấy buồn cười vl ==))

5. Quyển 1 - Chương 5: Tiếng Anh

Tao khảo sát tí, chúng mày có ghét môn Anh như tao không?

Hóa có bao nhiêu công thức, lí cũng đồng công thức, toán cũng nhiều vãi lìn mà tao thuộc lâu lâu. Riêng cái môn Anh thộn thộn ba cái thời vớ va vớ vẩn tao chỉ nhớ được cái cấu trúc thì hiện tại đơn.

À đây là liếc qua vở thì tao mới nhớ.

Tao nói, tao yêu bản sắc dân tộc mình, tao yêu tiếng nói, chữ viết dân tộc mình nhiều lắm. Tao chỉ chung

thủy, một lòng son sắt với tiếng Việt thôi, tiếng Anh không có cửa đâu!

Nhưng biết làm sao đây, xã hội thay đổi, nền kinh tế ngày càng phát triển đòi hỏi đứa dốt Anh như tao phải cố mà thoát khỏi hộ dốt toàn diện để hòa nhập với cộng đồng.

Được rồi tao dốt kệ tao, tao dốt tao còn biết giấu như mèo giấu cú* còn mấy đứa dốt khác đừng đem c*t ra khoe như khoe cu to nhé.

Đấy, tao ghét nhất mấy đứa đã dốt mà cứ mở mồm ra nói chuyện lại nhét vào mấy từ tiếng Anh để chứng tỏ nó ngầu cún.

Chính là thằng Ngọc.

“Ê ê Bô, tao bảo con Ly lớp B ịt sô bít tì phún(is so beautiful), hế hế tao quiu(will) tán hơ(her)!!”

“Mày nói tiếng mẹ đẻ hộ tao cái.”

Và cứ như thế sẽ xuất hiện một đứa nhảy vào chỉnh phát âm cứ như kiểu đang tỏ vẻ bố mày thông thái lắm.

Đó chính là con lớp trưởng mặt lìn.

Tao mặc kệ hai đứa nó đang diễn cảnh phim siêu nhân Gao: Đứa chém gió đứa chỉnh độ gió để tiếp tục chép bài thằng Quân.

Vừa cặm cụi chép, tao lại hỏi nó mấy câu cho đỡ chán.

“Mày học thêm môn Anh à?”

“Bố dạy kèm ở nhà.”

“Bố mày là giáo viên à?”

“Người gốc Mỹ.”

“..... Đùa tao à???”

“Just kidding.”

“Ý mày là hôn một tí á?” - Tao đập chân nó một cái vì tội phát biểu liều.

Hôn hôn cái lông!

Lúc tan học, tao với nó đi chung với nhau. Đi được vài bước thì nó lên nhìn tao. Bị tao phát

hiện ra thì lại che mặt quay ngoắt đi. Được một lúc lại tiếp tục nhìn lên tao.

Tao biết rồi.

Họ hàng tao mỗi lần lên chơi là y như rằng khen càng lớn càng đẹp trai. Mẹ thì bảo tao bớt ảo tưởng đi, khen cho có thôi, tao buồn lắm.

Nhưng giờ thì tao đĩnh ninh người ta nói thật 100% rồi.

Chắc, có phải tao muốn đẹp trai ngay từ thuở mới sinh đâu. Haizz, đẹp trai đến nỗi thằng Quân phải trộm nhìn và gato.

“Quân bảo này.”

“Gi?”

Chẳng nói chẳng rằng, nó cầm tay tao, để giữa lòng bàn tay rồi lấy cái bút bi ghi cái gì lên đó.

Tao có máu buồn ghê lắm, nó viết được nét nào tao lại uốn éo vặn vẹo, cười khanh khách vì nhột. Thằng Quân chắc vì thấy tao cười rộ lên đẹp trai quá nên cũng học đòi cười theo.

“Em trai kia cười đẹp trai vãi linh hồn mày ạ.”

Có hai bà cô đi qua nói thế, chết thật, ngại quá. Mẹ cứ để cái thằng đẹp trai như tao ra đường một mình mà không sợ bị bắt cóc mất à?

Lúc nó viết xong còn chưa chịu bỏ ra nên tao quyết đoán rút nhanh về. Nhìn vào thấy nó ghi “Just kidding” ở dưới lại ghi thêm “Just kissing”.

“Cái cụm từ ở trên là Quân nói, nghĩa là ”chỉ đùa thôi” hoặc dịch theo Trang thì sẽ là “Có cái lìn, tin người vờ lờ”. Còn cụm ở dưới chắc là Trang nghe nhầm. Dịch hay thật...”

Tao nhục quá man.

Tao nhục sắp chết đến nơi rồi.

Để chữa cháy cứu vớt bầu trời danh dự, tao chìa nốt tay kia ra đưa nó.

“Mày đổ tao một dòng tiếng Anh xem, tao chắc chắn dịch được!!”

Nó ngỡ ngàng một hồi, hỏi xem tao chắc không, tao gật đầu, tao bảo chắc chắn hơn mụ Hari nhiều.

Thế là tao lại quần quai lần nữa vì nhột.

Nhìn dòng “I love you” ngắn tũn, tao mừng rơn, mồm nhanh hơn não nói luôn.

“Tao yêu mày!!”

“Đúng rồi.”

Tao vươn hai cánh tay ăn mừng thắng lợi, không ngờ thằng Quân lại lợi dụng cơ hội sấp đến gần ôm lấy tao. Tao giật mình hạ tay xuống vừa vặn đặt lên vai nó.

“Xin lỗi Trang, tại Quân thích nghe nên mới đổ vậy không ngờ...”

Chờ đã.

Này mấy homie, tao vừa mới đi tỏ tình một thằng đực rựa đấy à?

“Ai đổ dịch câu đó thì cứ dịch là ”Trang yêu Quân” thôi nhé!!”

Tay tao cầm cái dép tổ ong phang nó tới tấp. Tao phang cho mày chán thương não chó, tao phang cho mày quên hết, tao tẩy não mày!!

Đánh nó túi bụi một hồi, tao mệt lả éo đánh nữa, ngồi bệt xuống.

“Hôm nay là thứ mấy?”

“Chắc chắn là thứ high.”

“Tao mà... có cái boong tao táng chết mày ngay.”

Thằng Quân cứ cười cười hòng muốn làm hòa.

“À dịch câu này ngay, không thì tao nghỉ chơi.”

Tao nhanh tay viết lại vào lòng bàn tay nó dòng “Quân are a dog and Quân likes Shjt.”

Vẻ mặt của nó thốn đến tận rốn, xong, vẫn ngậm ngùi dịch từng chữ. Sau đó ngồi xồm một góc, nó than thở danh dự bị bôi nhọ. Nó làm như tao vừa hấp riêm nó không bằng.

“À Trang, chữ ”are” phải thay bằng ”is” nhé.”

“Tao dốt tiếng Anh có được không?”

Tao ghét nhất là bị đụng chạm đến trình độ học tiếng Anh.

“Được chứ, có Quân giỏi là đủ rồi. Trang đi đâu bê Quân đi theo, Quân giúp Trang.”

Nếu mà tao không dốt Anh ấy, tao sẽ cảm động khóc mẹ luôn.

Nhưng tao dốt Anh là sự thật và là vĩnh cửu, nên tao cảm thấy bị tổn thương, vì bị tổn thương nên tao sẽ khô máu, tao khô máu thì tao phải đánh người.

Đó là lần cuối cùng thằng Quân dám đụng chạm đến vụ tiếng Anh tiếng em của tao.

6. Quyển 1 - Chương 5-2: Ngoại Truyện: Năm Mới Đến Rồi!!

“Mẹ xem này.”

“Hở?”

Mẹ tao nhìn tao, tao nhìn mẹ tao, hẳn là hai ánh mắt đắm đuối nhìn nhau.

“Mẹ nhìn đầu con ý, ai cho nhìn chim con!!” - Tao nhanh chóng đóng khóa quần lúc này đi tè quên kéo lên....

Bọn mày biết gì không? Để câu tiền lì xì hiệu quả mà không kém sang ý, chỉ có duy nhất 1 cách.

Đó chính là—

Địu, xem mẹ tao nhấn tâm dứt mất mấy cái lì xì kẹp trên tóc của tao.

...

Bezt mừng 1 tết, vừa mất tiền oan vừa mất mẹ mấy cọng tóc vàng ngọc đáng yêu.

Đau đớn huyệt hắc, tao ôm ngực trái khụy xuống đầy đau đớn, hận trời xanh sao phụ lòng người, hậ—

“Hì hì cháu nhón rùi mẹ cháu bảo hong nên nhận lì xì, nhưng mà bác có tâm thì cháu có lòng nhận liền à <3”

Áp lì xì em yêu lên ngực trái, phù, thế là vết thương lòng của tao cuối cùng đã lành lặn hơn chút ít rùi.

Cơ mà, vết thương chưa kịp khép miệng thì tao đã ăn ngay nhát dao chí mạng.

“Kì I được học sinh giỏi không Bô? Ở?? Sao lại khóc??”

“Cháu được học sinh... hức... suýt tiên... tiên...”

Nhục! Nỗi nhục của bộ giáo dục!! Ghét nhất là tết nhất cứ hỏi xem được học sinh gì ná ná!! Chỉ là cái danh hiệu thui mà!!

Cái đó không quan trọng, quan trọng là lớp 5B của tao 30/35 đứa giỏi còn lại khá, trừ tao suýt khá nè!!

Nhấn đến lại cay hết cả sống mũi.

Nhận thêm cái lì xì nữa, tao sụt sịt, tao bảo cháu ổn, cháu ổn mà hihi.

Đến chiều cả nhà tao đi chúc tết hàng xóm, nhà đầu tiên được chúc sẽ là nhà thằng Quân chó.

.....

Này, hỏi các cháu học sinh xem được học sinh gì là một tục lệ có từ lâu đời của dân tộc ta phở hơn?

“Quân ngoan quá, thế vừa rồi được học sinh giỏi hả?” - Mẹ tao dịu dàng vuốt vuốt tóc mái của nó rồi hỏi.

“Vâng chị, cháu Quân nhà em Toán với Anh được 10, tiếc môn Tiếng Việt được có 9 thôi.”

... Hả là môn Tiếng Việt được có 9 thôi...

Thế tao Toán 9 Tiếng Việt 6 Tiếng Anh 5 thì là cái thể loại rác rưởi gì?

“Thế Trang vừa rồi đượ-

Tao chuẩn bị bật khóc nếu như không có thằng Quân xen ngang hát to “Hạp bi nú yeah, hạp bì nú yeah!!”.

Thế là mọi người bật cười bởi sự hồn nhiên ngây thơ vô(số) tội của nó mà quên mất việc dày dạn tinh thần tao. Tao có chút vui lắm.

Mẹ tao lì xì thằng Quân tận 100k liền, bù lại mẹ nó lì xì tao 200k thì có chút lời hihi, đẳng cấp nhà giàu có khác.

“À thế cháu Khang đâu rồi chị? Chẳng biết nó có đặt dẹo với con Hải nhà em đi đâu không nữa...”

Tao đang tính mách lẻo tung tích của bà chị với ông Khang thì thằng Quân đã kéo tao ra chỗ khác. Tàn độc hơn. Tàn độc hơn là nó bịt miệng tao bằng tờ 200k mới cứng.

Hihi, đẳng cấp nhà giàu có khác ha.

Biết là mẹ tao với mẹ nó mà buồn có mà sang tết Tây cũng chưa xong, thế là tao với nó dặt tay nhau dung dăng dung d-

“Bỏ tay mày ra!! AI cho mày nắm tay tao!!”

“Trang năm mới vui vẻ nhé.” - Nó vẫn nở nụ cười tiêu chuẩn của mấy anh đa cấp chào hàng - “Ngao Quân lì xì thêm nhé.”

“Ồ ờ.” - Tao đang mãi đếm tiền.

“Ngoan ngoan hay ăn chóng lớn sớm làm vợ Quân nha.”

“Ồ ờ, à mà, tao bảo, mày có tờ 100k nào nữa không đổi cho tao.”

.....

“Đờ phắc, mày nhắc lại xem mày mới chúc tao cái gì cơ?”

Thằng Quân lắc đầu, nó hỏi tao xem thích mô hình siêu nhân gì nó mua cho. Thế là hại tao rơi vào bẫy mật ngọt của nó, cứ vậy mà ngồi kể nể về chú siêu nhân Sịp Đỏ.

Kể làm kể lớn tao cũng mệt mệt, cho đến khi mẹ gọi tao dậy để đi chúc tết tiếp thì tao mới nhận ra đó giờ nằm trong lòng thằng Quân ngủ.

Tá hỏa, tao chạy theo mẹ. Lát sau quay lại thấy thằng Quân đang định ngồi dậy thì đập nó một cái cho nó ngã sấp mặt lợn thì lại chạy mất hút.

Thằng Quân nhìn thằng Trang say sưa kể nể rồi dần dà ngả lên vai Quân mà ngủ gà ngủ gật.

Quân để ý là mắt Trang to mà tròn xoe long lanh như con mèo mà Trang hay tả ấy(mô-típ tả mèo quen thuộc =))), đặc biệt là lúc chực khóc khi bị hỏi đến học hành. Hay cả khi đôi mắt ấy sáng lên khi thấy tiền (Sơ: *Nhột đấy*).

Đáng yêu.

Cả khi say sưa kể về thằng siêu nhân Quân cho là biến thái vacacut thì Trang vẫn đáng yêu lắm.

Khéo léo để nó ngả vào lòng mình mà ngủ, Quân muốn cười mà phải nén vào trong sợ Trang tỉnh.

“Hay là khi lớn chúng mình cưới nhau vào dịp tết được không Trang?”

Cái Trang cả khi ngủ mà vẫn nói mê rằng.

“Chó Quân.”

Quân cứ mím mím môi muốn cười lắm. Nhẹ nhàng xoa xoa mấy cọng tóc cong vênh của thằng Trang

xuống, biết thừa sáng nó không có chải đầu.

“Dạ Trang nhé, chúc mừng năm mới là happy new year.”

“Chú Síp Đỏ hí hí.”

Rồi vài năm sau mỗi dịp tết đến xuân về, Quân nghĩ lại, vẫn thấy hơi ghen với thằng siêu nhân sịp đỏ.

Sơ: món quà nhỏ lì xì các tình yêu ngày tết, cảm ơn các bạn đã gắn bó ủng hộ Sơ suốt thời gian qua và luôn hóng bộ truyện này.

Năm mới an khang thịnh vượng, ai ế sớm có gấu, ai có gấu sẽ yêu lâu bền <3

16/2/2018 - Mừng 1 tết

7. Quyển 1 - Chương 6: Tao Mất Nụ Hôn Đầu Đời Rồi!!

Điều chúng mày ghét nhất khi đi ăn sinh nhật?

Tao ghét phải tặng quà. Mợ nó sinh nhật là ngày kỉ niệm ngày sinh chứ đéch phải đại lễ mừng thọ nhé.

Chúng mày nghĩ đi, là chúng mày mời tao đến ăn chứ không phải tao cầu xin năn nỉ chúng mày. Tao đã cắn răng nuốt nước mắt chấp nhận lãng phí thời gian vàng bạc để đến chung vui với chúng mày đấy.

Há nào để bố vừa mất thời gian vừa mất quà?

Lại nói tiếp, mục đích thực sự khi chúng mày quyết định tổ chức sinh nhật là gì? Là để bắt tao hóa thành già noel đến đập quà vào mặt mày à?

Quà cáp cái cục c*t! Mục đích là để chia sẻ niềm vui. Thế nên việc tao đến dự chính là một món quà tinh thần to lớn rồi, đừng đòi hỏi thực dụng nữa.

Ngốc ạ.

Con chị tao y như rằng đi sinh nhật một cái là mẹ cho bà ý tiền mua quà. Còn tao mà hé mồm xin thì mẹ tao sẽ ếu cho lại còn đặt điều bảo tao lấy tiền đi đánh điện tử không phải mua quà.

Dù rất ngại nhưng tao vẫn cố gắng lết xác đi dự sinh nhật với hai bàn tay trắng.

Dần dần tao chai mặt, đi sinh nhật không quà trở thành lẽ tự nhiên của đời tao cmnr.

Chúng mày nghĩ cái trò ném bánh gato vào mặt nhau có ý nghĩa như thế nào?

Đẹp mẹ đi, dồe mòi bố đến sinh nhật chỉ chực ăn cái bánh gato thì chúng mày lao vào bốc bánh ném nhau như đúng rồi!!

Tao hé miệng xin miếng bánh ăn thì chúng mày lại ụp cả miếng bánh lên đầu tao, hại tao về đến nhà gội nửa chai dầu Enchenter mới sạch đấy!!

Tao từng chơi lầy mặc áo mưa, đội mũ bảo hiểm cầm thêm chai mắm tôm đi sinh nhật. Khi chúng nó hô hiệu lệnh bắt đầu chiến thì tao tạt mắm tôm chết khảm mấy thằng liền.

Sau đó... không có sau đó.

Tao cứ tưởng đấy là lần cuối cùng tao được đi dự sinh nhật chứ...

Cho đến hôm nay, thằng Quân mời tao dự sinh nhật nó vào tối mai.

“Còn đứa nào đến không thế?” - Tao hỏi trước cho chắc.

Vì tao sợ gặp bọn nạn nhân năm xưa của mình, chúng nó lao vào hội đồng chắc tao chết.

“Không, Quân chỉ mời mỗi Trang thôi.”

Nghe thế tao vui lắm. Thế là sau ngần ấy năm tao mới được đi dự sinh nhật, lại còn được yên ổn ăn nữa chứ.

Tao đang phởn thì chó Ngọc ngồi nghe lén nãy giờ hét to cho cả lớp nghe:

“Anh em ơi!! Tối mai tụ tập nhà thằng Quân ăn sinh nhật nhá!! Hú hú!!”

Tao có cảm giác mình đang bay vút lên 9 tầng mây để rồi bị đập rớt xuống cắm đầu vào đất mẹ.

Tao bảo với thằng Quân là tao không đi nữa, tao ở nhà tao xem “Sống chung với mẹ chồng”.

“Quân không tổ chức nữa, tối mai Quân dẫn Trang đi chơi.”

“Mày hâm à, mãi mày mới được tổ chức thì tổ chức đi.”

Nhìn tao với đôi mắt nghiêm túc, nó mở mồm chắc nịch.

“Tổ chức sinh nhật không có Trang thì Quân không cần.”

Tao không biết nói gì, tao ngồi cạnh nó một lúc rồi mới ngáp ngừng nói.

“Thế tối mai mày tổ chức đi, tao đi được.”

Thôi thì tao ráng đi để thằng bé có kỉ niệm đẹp trong đời. Dẫu sao thì nó nhịn tổ chức mấy năm để năm nay tổ chức to mà.

Cùng lắm bị bọn kia mĩa mai thì tao trốn về, ez vãi lìn.

Quyết định không tắm cùng nhịn bữa tối luôn là quyết định đứng đắn khi đi sinh nhật.

Hẹn 7 giờ đến thì tận 7 rưỡi tao mới dắt xe ra khỏi nhà.

Đến nơi thì thấy bọn nó tràn ra đường ném nhau rồi, thấy thằng Quân cũng hòa trò xàm xí theo bọn nó.

Tao đứng từ xa nhìn mà cứ thấy tủi thân thế đếch nào ấy. Cứ như kiểu trẻ em nghèo có hoàn cảnh khó khăn phải nhìn lũ bạn được cấp sách đến trường.

Tao quay đầu xe định đi về.

“Trang!”

Tao ngoái đầu ra sau thì thấy thằng Ngọc chạy đến.

“Vào quây cùng anh em đê, về làm mẹ gì sớm thế.”

“Tao đi ngang qua chỗ này thôi, không rảnh chơi với bọn mày.”

Vừa đạp xe đi về thì thằng Ngọc đã bóp phanh làm tao suýt ngã sắp mặt.

“Thằng Quân này giờ chờ mày đến đây. Bọn tao nói dối là mày kiêu gì cũng đến chả qua bận đi chơi thì nó mới chịu chơi chung giết thời gian thôi!”

Tao đoán đo mãi mới chịu nghe theo thằng Ngọc. Dù sao cũng hứa đến rồi mà lại về thì cũng có lỗi lắm.

Vào thì đã thấy thằng Quân bị bọn kia nhồi uống bia.

Khiếp vl, tao hay đi net nhưng tao vẫn ngoan chán không biết bia bọt rượu chè gì. Thế mà bọn này sa đọa vãi.

Thế là tao lao vào lôi thằng Quân ra, lũ kia không để yên kéo tao vào thế chỗ thằng Quân.

Tay tao bị giữ cứng, mồm không khép lại được, cứ bị lũ kia dốc bia tu ừng ực.

Hahaha nhà Quân treo ảnh Bác Hồ, bên trên là một lá cờ đỏ tươi. Haha thân gầy guộc lá mong manh mà sao nên lũy nên thành có con chim vành khuyên nhỏ đáng trông thật... Hôm qua em đốt nhà, mẹ đánh em gần chết ý a...

Đầu óc xoay vòng vòng rồi tao gục luôn.

Lúc tao bị lay dậy đã 10 giờ tối, lũ kia thì dìu nhau về hết còn mỗi tao bị quăng chết dí ở đây.

Mới đứng dậy thì đã lâng lâng không ngã trở lại giường.

Đầu tao nhức kinh khủng.

Thằng Quân mở cửa đi vào đưa cho tao cốc chanh muối.

“Trang ăn bánh gato không?”

Tao nghiêng mặt sang một bên không thèm nhìn nó.

“Bọn mày ném nhau hết sạch rồi thầy.”

Nó cứ tự nhiên xoa đầu tao.

“Bánh hai tầng tách rời mà, Quân cất cái tầng 2 trong tủ lạnh dành phần cho Trang đó.”

Tao xoay lại xác nhận nó nói thật thì mới ngồi dậy xúc miệng rồi ăn bánh.

Trong lúc tao ăn thì thằng Quân ngồi bóc quà. Tao thấy có cái hộp trái tim nhỏ nhỏ lạ lạ thì cầm xem thử.

Hóa ra là quà của con bé xinh xinh lớp bên. Làm thế ếu nào thằng này quen được con bé đấy nhỉ.

Tao mở ra xem thì thấy có đôi băng cổ tay A-di-đát(Adidas).

Cái gì mà “Quân đeo vào để lúc tập đánh tennis nhé, sinh nhật vui vẻ”.

Chướng mắt ném sang một bên, tao tiếp tục ăn bánh.

“Trang không có quà cho Quân à?” - Nó bất thành linh hỏi vấn đề tế nhị.

“Tao đến đây chính là quà cho mày rồi.” - Tao chống chấy.

Thế mà nó lại ư hử đáp lại “Ừ nhỉ”.

Len lén giấu cái hộp trái tim, nhét cái tờ giấy nhắn vào túi quần, tao lấy đôi băng tay đưa cho thằng Quân làm quà tặng sinh nhật rồi đi về.

Đi đến cửa thì lại thèm thèm, tao quay lại đã thấy thằng Quân đưa cho cái hộp đựng bánh gato.

Tao ngại ngại nhận lấy, vì nắp bằng nhựa trong suốt nên tao nhìn thấy cả cái bánh socola bên trong.

Tao phê quố.

“Sinh nhật vui vẻ nhá.”

Tao cúi đầu nhìn bánh để rồi ngược lên gặp phải tai nạn để đời: Môi chạm môi thằng Quân.

Tao tát bèm bẹp mảy nhất vào má thằng Quân rồi cuống quýt về nhà.

Má tao nóng ran, tim tao đập thành thịch như bị bệnh ý!!

Huhuhu!! Tao mất nộ hôn đầu đời rồi!!

Tao mất đời trai trẻ rồi!!

Tao mới đang học lớp 10 thôi!! Tao còn quá bé bỏng!!

Thằng Quân biết Trang lén lút làm chuyện mờ ám với hộp quà của bạn nữ lớp bên tặng mình.

Nhưng Quân không vạch trần, chỉ nghĩ mấy hôm nữa mua đôi mới thay đôi này đeo vào, sẽ có ngày Trang tự tặng mình một đôi tử tế.

Từ trên nhìn Trang cúi đầu nhìn bánh kem mà cười tí mắt đáng yêu lắm. Thằng Quân cúi người định hôn trán thì Trang lại bất ngờ ngược lên, kết quả là cái hôn môi.

Chắc tối nay Trang sẽ rửa chết Quân vì tội cướp mất nộ hôn đầu của nó mất thôi.

Cơ mà lần ở cửa nhà đó không phải là lần đầu.

Quân cảm thấy có lỗi vì thật ra lúc Trang say đã tranh thủ hôn mấy cái rồi.

8. Quyển 1 - Chương 7

Nhiều khi tao còn tưởng mình với lũ con gái không cùng sống trên quả đất ấy.

Nhà, tao làm lỡ đặt mông ngồi cạnh cái hội bà tám của lớp.

“Cái thằng Trang vô duyên vãi b**p! Ở phòng tin học ấy, nó tự dưng sờ tay tao!” - Con A.

Hmmm...

Cô giáo xếp hai đứa chung 1 máy tính, tao bị xếp ngồi cạnh con nhỏ này.

Con này phiền đéch chịu được, bố mày tính cầm chuột thì tay con dầm này đã vô lấy chuột như hôi của, nên, tao chỉ vô tình chạm ngón tay lên mu bàn tay của nó thôi.

Đó là “chạm xã giao” chứ đéch phải “sờ” nhé.

“Ui cái thằng mặt lờ đó trước còn nhìn trộm sịp tao!” - Con B.

Em xin chị. Xin kính cẩn nghiêng mình quỳ gối lạy chị 69 cái.

Cục tẩy của em nó rơi xuống, lại lăn đúng đến chỗ chân của chị, em chỉ cúi xuống nhặt thôi.

Mà chị mặc quần dài vải đen thì em nhìn thấy sịp kiểu gì??

Em có sharingan hay byakugan đâu??

“Mẹ, hôm qua nó còn quyến rũ bạn trai tao!” - Con C.

Hôm qua, hôm qua...

À, hôm qua tao tình cờ thấy con này đi với thằng bạn tiểu học của tao. Tao từ sau đi đến khoác vai bá cổ thằng bạn đấy, thế nào nó lại quay mặt sang, lỗ mũi hôn chụt má tao một cái.

Tao tọt vào bụng thằng này một cú, mợ nó lệch tí nữa thì mất không cái first kiss rồi.

....

Giới lắm Trang à, mày vẫn chưa mất nụ hôn đầu đâu, chắc chắn mày chỉ mơ bị thằng mờ lờ kia cướp mất thôi.

“Quân đến rồi!! Tao đéch hiểu sao thằng này lại chơi với thằng Trang chứ.” - Con A.

“Thì luật bù trừ ấy, thằng Trang nó khuyết tật nhiều chỗ nên mới cần thằng Quân bù đắp.” - Con B.

“Mày xem chỗ má thằng Quân lại sưng sưng kia, đậu mía Trang!” - Con C.

Tao dính chính, là thằng Quân lì lợm dính lấy tao. Chứ tao không khiến nó làm bạn.

Tao hoàn hảo không khiếm khuyết nghe chưa?

Má nó là do hôm qua nó ngã vào cú đấm của tao, chứ tao không đấm nó nhé.

Lại nói tới hôm qua, tao chả hiểu sao đến lớp rõ muộn chỉ để tránh mặt thằng Quân.

Tao né nó mọi lúc mọi nơi, cho đến lúc tản xong cái thằng bạn tiểu học ấy, thằng Quân túm được tao.

“Trang giận Quân cái gì Trang nói thì Quân mới biết chứ?”

Tao hất cái tay nó ra.

“Giận kẹc, đây là thử thách tình bạn!”

Nó ngẩn người nhìn tao một lúc rồi mới nói.

“Chứ không phải Trang xấu hổ vì hô–”

“Chết mẹ mày này!”

Chờ mãi giây phút này thôi, cái giây phút thiêng liêng tuyệt vời - Giây phút tao tung quả đấm Phòng Tôm đầy uy lực vào mặt nó.

Nó xiêu người sang một phía, tao sẵn tới túm cổ áo nó.

“Mày biết khoảng cách nào là xa nhất trên trái đất không?”

“... Một vòng trái đất?”

“Ngu! Chính là khoảng cách răng môi của mày nếu như dám nhắc lại lần nữa!”

Tự nhiên ở khóe miệng nó rỉ rả ra máu, tao kéo cổ áo nó cho đầu nó cúi thấp xuống để nhìn gần môi nó.

Ngón tay quẹt lướt môi nó để xác nhận đúng là máu thật.

1 giây, 2 giây, 3 giây trôi qua.

Mặt tao nóng dần đều, đầu óc cứ loạn loạn, chỉ biết nhìn ngón tay mà không ngước lên.

“Trang đâm Quân gãy răng rồi.”

“.....”

Sau đó tao dắt nó đến phòng y tế, cứ đi ngúc ngắc như robot, thoát nhìn rất buồn cười.

Tao cũng đéch ngờ đâm nhẹ nhàng như thế mà cũng làm nó gãy mẹ răng.

Tất cả just like tai nạn. Tai nạn thôi, hồi trời cao có linh thiêng chứng giám cho tấm lòng con, con không cố ý. Mọi sự việc phát sinh là thuận theo thuyết mệnh trời, con là sky thần yêu của sếp.

Hmmm...

Tao cầm bọc nước đá run run áp má nó, nó đau run lên làm tao giật bắn cả người.

“Quân....”

Nó nhìn tao trều mền.

“Trang...”

Tao áy náy, nhìn lại nó rồi thốt ra lời nói chân thành từ đáy lòng.

“Tao cảm mày mách mẹ đấy nhá.”

Nét vui mừng trên mặt nó mới chớm rạng thì tắt phụp xuống. Nó ủ rũ ư ử như chó mà gật đầu.

Đáng nghi lắm, sợ nhất nó mách mẹ nhá. Hồi lớp 5 tao từng thả nhảm xác con gián vào cặp thẳng bé ngồi cùng bàn.

Thế là nó khóc kêu trời kêu đất, kêu như bị hiếp. Rồi bố mẹ nó còn đến tận trường tìm tao đòi gặp cả bố mẹ tao để xử tội.

Tao chỉ nhớ sau đó tao bị mẹ đánh cho lẫn hết mông, đau đến nỗi tao tưởng bị trĩ đến nơi.

Chúng mày biết không?

Hôm tổng kết tri ân cuối cấp, tao với thằng Quân tụt quần thằng đó rồi treo lên cây. Giả vờ lấy cái điện thoại đồ chơi chụp vài cái ảnh, dọa nó mà mách mẹ thì bọn tao sẽ in ra rồi dán như cáo thị thiên hạ.

Thằng này chắc éo có não hoặc éo hiểu tiếng người hoặc là nó điên cmnr.

Nó VẬN MÁCH MẸ!!!

() Adudu adudu mày đùa bố à thằng cờ hó??

Lúc đấy tao hãi lắm, tao éo dám về nhà. Thế là thằng Quân bảo tao trú nhờ nhà nó.

Kết quả hai đứa vẫn bị mẹ nó la cho ù tai.

Mẹ tao đến tận nhà thằng Quân đòi người, đòi đánh tao. May mà mẹ thằng Quân ngăn cản nên tránh được đòn.

Cơ mà cả hai vẫn phải cùng nhau ngồi thiền nghe mẹ tao triển skill “sư tử hồng”.

Thằng Quân len lén nhét vào tay tao nhúm bông nhỏ, tao xẻ miếng bông ra một tí đưa lại cho nó. Nó lắc đầu không cần.

Chả hiểu như nào mà lúc đấy tao cảm động suýt khóc, bình thường mẹ tao đánh tao còn lì chả khóc, thế mà...

Đẹp mẹ đi.

Quay về hôm nay, thấy thằng Quân vào lớp, tao tính đi đến hỏi han mà lại không. Tao vẫn ngoảnh mặt đi bơ nó.

Kì lạ là nó cũng chả thiết quan tâm.

Tao cố tình đi qua nó mà mặt nó cứ đứng đưng coi như không thấy.

Sau bao ngày trời nóng oi bức, nóng đến nhũn cờ him thì cũng có trận mưa to.

Mẹ tao đúng là truyền nhân của Gia Cát Dự, nghe lời mẹ mang ô là quyết định sáng suốt đời tao.

Bao thằng đòi đi nhờ ô với tao, tao đập hết, tao chỉ nhìn thằng Quân đứng chờ vợ một chỗ nhìn mưa.

Mới bước được hai bước đã có con bé lớp bên nhanh tay đưa nó cái ô, tao lùi lại, lằm lì tự mình đi về nhà.

Đường về nhà bỗng dài lê thê.

Mẹ nó, bình thường mẹ tao đánh tao còn éo khóc cơ mà....

9. Quyển 1 - Chương 8

Tao ngồi dạng háng nhìn bức tường sơn màu hồng cũng được 10 phút rồi.

“Ê mày rảnh không?”

Tao chưa trả lời thì con chị tao đã nhảy tồm lên đệm.

“Tâm sự tuổi mới lớn không?”

Lấy cái bấm ngón tay ra bấm ngón chân, tao chả buồn trả lời bả. Tâm trạng hiện giờ không có vui để đùa.

“Tao, không, con bạn tao hôm nay nó thấy thằng kia được con lớp khác tán, nó cứ thấy buồn buồn mặc dù nó éo thích thằng kia.”

Xàm quần vãi chưởng.

Éo khác gì mấy tình huống trong phim.

“Bà thích người ta thì xách cổ nó ra mà tỏ tình.”

Con chị tao chưa gì đã giãy đành đạch, lấy chân đạp lưng tao mấy cái.

“Bố thích nó đéo đâu, mày xàm vãi.”

“Haha.” - Tao cười từ thiện cho cái - “Ghen nói mẹ đi, bày đặt.”

Ăn thêm mấy phát đập nữa, tao lăn ra nằm rồi kéo chăn trùm kín người bế quan tỏa cảng. Bà chị tao không làm gì được tao thì hậm hực bê đít đi ra ngoài.

Đợi bà ý đóng cửa tao mới hé chăn ra thở lấy thở để.

Éo ngờ cửa lại mở bà ý lại bay vào giật chăn em yêu của tao ra rồi ném xuống sàn.

Đệt, làm như chuẩn bị hiếp gái nhà lành không bằng.

“Nhưng mà thằng đấy có thích tao đâu!”

Tao nghiêng người cho bà ý ngã sang một bên xong, ngồi dậy uể oải gãi gãi đầu.

“Thằng đấy là thằng nào?”

Bà chị tao ngồi lù lù một đồng, chán ra mới chịu khai.

“Là cái thằng anh trai bạn thân mày ý.”

Đệt, tao đéch thấy bất ngờ luôn.

Thì tao kể rồi đấy, bà này dắt tao đi chơi net đưa tao lâm vào con đường sai trái. Còn thằng Quân bị anh nó lôi kéo theo, sa ngã nốt

Chị tao với anh thằng Quân đánh nhau suốt ngày ở quán net.

Thằng anh thằng Quân thật vô phúc khi bị cái đứa con gái như chị tao cờ rớt(crush).

“Mày nhờ thằng em nó hỏi xem nó có thích ai chưa hộ tao nhá.”

Tao định mở mồm không nhận thì bà ý dúi vào tay tao cái thẻ game 50k. Tao dận lòng thôi thì bà ý cũng là chị gái ruột thịt của mình, chị em nên giúp đỡ nhau.

Nhưng nghĩ đến cái mặt thằng Quân, tao hơi chạnh lòng ném trở lại cái thẻ cho bà ý.

Chả hiểu sao tao lại ác mồm nói.

“Nó bảo với tuôi là anh Khang(anh nó) có người yêu lâu rồi, người yêu anh ý xinh gái lại còn hiền lành ẻo như bà đầu. Bà uncrush đi được rồi đấy.”

Cửa phòng đóng sập lại thật mạnh, nhịp tim tao như giật nảy theo.

Đáng lẽ nhìn bà ý thất tình thì tao nên vui trên nỗi đau của bà. Cơ mà tao lại nặng lòng hơn là thế ẻo nào ấy.

Haizzz, tao lại nằm xuống, lại ngồi dậy kéo cái chăn dưới sàn lên.

Nằm một lúc định đắp ngủ tiếp thì tao lại thôi, tao đi ra ban công.

“Bà mà tự tử mai lên báo đẹp mặt gia đình lắm.”

Bà chị tao năm nay lớp 12 rồi, cái tính bà cứ sồn sồn điên điên hơn cả tao.

“Bố mày ngấm sao nhá.”

Tao lờ mờ mấy chóp mũi bà ý đo đỏ, chắc vừa khóc xong đây mà.

Đùa, nhớ năm nào chị em tao đánh nhau với mấy con bắt nạt bà ý. Tao con trai bị đánh nhẹ hơn bà mà tao còn cay cay suýt khóc mà bà ý đeo thêm kều la.

Tao bị đánh cho rách mất mảng quần ở đít, tao xấu hổ muốn độn thổ. May mà bà ý xé luôn cái tà áo dài quần lại cho tao.

Xong lúc về thì bà ý bảo với mẹ là tao ngã xe, dít lê trên mặt đường thì mới rách. Nên tao mới bị mẹ chửi cho sập mặt.

Giờ tao mới nghĩ sao lúc đấy bà ý không bảo với mẹ là bị bắt nạt ở trường thì cũng đâu đến nỗi.

“Đùa thôi, anh Khang chưa có gấu đâu.”

Sau đó tao bị bà ý rượt khắp nhà.

Giờ đến lượt tao đứng ban công, mẹ nó lăm muối vãi, thế là tao lại lẩn về phòng ngủ tiếp.

Sáng hôm sau tao đến lớp sớm mặc dù chưa đến lượt tao trực nhật.

Tưởng mình đến sớm nhất, thế nào mà lúc đẩy cửa vào đã gặp thằng Quân ngồi một mình trong lớp.

Tao đã định hôm nay hỏi cho ra trò ra cớm cháo mà giờ thấy nó lại nín thin thít.

May quá nhìn lên bảng phân công trực nhật thấy tên thằng Quân.

“Hôm nay đến mày trực nhật dưới sân kia kìa.”

Nó không trả lời luôn mà đứng dậy đi qua tao xong hững hờ nói.

“Biết rồi.”

Nó quay lại, tao tưởng muốn nói gì với tao, hóa ra là quên mang theo chổi.

Đứng trên tầng nhìn nó đang quét lá, lòng tao cứ như đang lỏng cho cái tiếng lạo xạo của lá cây.

Tao bảo bà chị tao xàm mà giờ tao còn thấy mình xàm hơn.

Éo cần mày, bố éo cần mày nhé. Tránh xa tao ra, tránh ra.

Ôi cuộc đời thật thoải mái, thật dễ chịu mà.

Quay lưng lại, tao ngồi thụp xuống.

“Trang ơi, Quân đến lớp chưa?”

Nghe con bé lớp bên hỏi thế, tao cứ giả ngu bơ nó luôn.

Giọng nó không phải là khó ưa, tao còn từng thích giọng con bé này cơ. Mà giờ nghe mà chua lòn cả tai.

Chợt ngẫm lại chuyện bà chị tâm sự là có con bé tán cái thằng bà ý thích nên bà ý buồn ấy.

Nhưng tao có thích thằng Quân éo đâu.

Tưởng con bé kia phần, thế nào mà nó lại đến ngồi gần tao.

“Trang đau bụng à? Cần Ly bảo cô không?”

Đệch, con bé nó tốt bụng vài thế mà tao lại suýt ghét nó là thế ếu nào.

Tao lắc đầu xong đứng lên, thấy tóc con bé dính mấy cái lá hoa linh tinh, tao phải giúp con bé.

“Ly đừng để cho mấy con kia bắt nạt làm gì, cứ già chết mẹ chúng nó ấy.”

Mới nói thế thôi mà con bé cảm động rưng rưng, hai đứa lại ngồi xuống. Tao share cho nó kinh nghiệm phản dame khi bị bắt nạt của bà chị tao, con bé nghe thế cười khanh khách.

Bất thành linh tao hỏi con bé có phải đang thích thầm thằng Quân không, thế là nó lắc đầu nguây nguẩy.

Tsundere vừa thôi mẹ.

Thôi thì thằng Quân nó cũng tốt tính hợp với con Ly cũng tròn một đôi.

Tao thì chỉ cần game là đủ sống rồi.

“Mẹ ơi chó Trang khócccccc!! Há há há chắc bị mất acc game rồi chứ gì!!”

Tao quệt quệt tay áo lên mặt, nhét mũi mít vào mồm bà chị.

10. Quyển 1 - Chương 9: “tức Là Còn Mỗi Đôi Ta.” (° °)

“Lâu vài? Mà tào phòng chưa?”

“Đang tạo.”

Buổi hôm nay chơi chán vãi nổi mặc dù team tao thắng mấy trận liền.

Ba thằng đi với nhau thì tao đứng giữa làm chỗ để tay cho hai thằng còn lại.

“Mày với thằng Quân cãi nhau à?” - Thằng Ngọc hỏi tao.

Tao trả lời cộc lốc.

“Đéo biết.”

Rồi rút tay túi quần sờ soạn một hồi thì nhớ ra bỏ quên chìa khóa xe ở cái máy mới ngồi, tao sợ tụt dãi, phi hết sức bình sinh quay trở lại.

Mới chạy gần đến quán net thì thấy thằng Quân từ trong bước ra, tao cố tình hạ thấp cái mũ lưỡi trai xuống che mặt mà đi vào.

Tao giật mình khi mà bị thằng Quân nắm cổ tay kéo lại.

Nó không nói gì chỉ đặt vào tay tao cái chìa khóa xe rồi đi.

Lúc nó buông tay tao ra, tao thần thờ đánh rơi chùm chìa khóa xuống. Nó cũng cúi xuống nhặt giúp tao.

Cầm lại chìa khóa, tao tát nó một cái rồi chạy đi.

Kì lạ là thằng Quân không kêu ré tên tao lên hay đuổi theo khiến tao thất vọng.

Nếu như có mưa rơi, tao sẽ khóc thật là thương tâm! Tao sẽ nói trong ghen ngào.

“Sưng U đừng bỏ rơi em...”

Mà thôi, bố không rảnh đóng phim Xềng.

Về đến nhà, chưa gì thấy bà chị đang cười toe toét như con lợn nái ngay trước cửa nhà.

Đang tính chọc cho mấy câu thì thấy anh Khang ngay cạnh bà.

“Yo bro!” - Tao lễ phép chào.

“Trang hả, lâu lâu không ngó giờ trông chú em đẹp trai ra hẳn.”

Ahihi, đừng nói điều mà ai cũng biết chứ, đồ ngốc!

Bà chị tao tự đứng rồ lên bảo anh Khang đừng về vội rồi phi như bay trở vào nhà.

Tao tính vào xem bà ý lực cái gì thì anh Khang bảo với tao:

“Thằng Quân dạo này cứ lằm lì, anh hỏi chả chịu nói.”

Tao hỏi lại.

“Thật hả bro?”

“À, tao biết rồi.” - Ông Khang tự đứng sút chân vào mông tao - “Chú em lại bắt nạt em trai anh hử?”

Tao sống chết lắc đầu không nhận.

Rõ ràng có phải do tao đâu, là nó tự đứng bày trò chiến tranh lạnh với tao đấy chứ!

Xoa xoa cái mông, tao bước tập tễnh vào phòng rồi ngã luôn lên giường.

Cái mồm tự đứng cười toe toét, nhìn vào trong gương thấy cái điệu cười đầy khăm y chang bà chị.

Đấy tao biết ngay mà, cái loại như nó mà bơ tao suốt được chắc.

Thế là tao nằm lì trong phòng một lúc, rồi một lúc nữa mới thấy bất ổn!!

Ác ma má mì đâu rồi?? Bình thường giờ này sẽ vào phòng xách cổ tao ra ngoài cơ mà??

Chắc mẹ tao lại đang tán phét với bà hàng xóm rồi. Nghĩ thế tao an tâm tranh thủ ngủ.

Tao lơ mơ thấy thằng Quân ở rất gần mình, tao vươn tay ra bắt lấy tay nó để rồi bắt hụt. Kết quả tao tóm phải tóc bà chị tao.

Mở mắt ra, rút nhanh tay về, tao nhanh nhẹn lăn xuống nền nhà. Sắp lăn tọt vào gầm giường để lánh nạn thì bà chị tao vẫn túm được cạp quần lôi lại.

Và từ ấy ánh mắt em hồn nhiên... đến... lạ.

Đệt, cái cặp đôi nghiệt suck này, chồng thì sút dít vợ thì đập trứng chim cu. Tao sẽ vô sinh cmn mất.

Khép hai chân yếu điệu ra khỏi phòng để xuống nhà bếp ăn cơm, tao vừa đi vừa rên rỉ vô cùng thương tâm.

Lệ hoen ướt khóe mi cay!!

“Ờ mờ hai ông bà nhá! Biết thế tuổi đây chém gió là bà Hải có gấu ông Khang có bồ thì đã ếu phải chị—”

Nóng tay tao vô tình trở phải thằng Quân đang đứng lù lù ở nhà bếp.

“Ồ đệt, tao vẫn chưa tỉnh ngủ à?”

Tự nói thế, tao lạ lạ gãi gãi tai rồi lăn trở lại phòng.

Đóng cửa lại, tao dựa lưng lên cửa rồi trượt dài ngồi xuống.

Tay tao đè ngực, đm, tim tao đập nhanh quá. Đầu óc tao rối mòng mòng cứ suy nghĩ mông lung. Giống như lúc tao gặp câu đố “Mày là tao, tao là mày, hỏi ai đâm đầu xuống bãi cứt trâu” ý.

Nếu các mày trả lời “Là tao” thì mày vẫn dính bẫy, nếu trả lời “Là mày” thì cũng hóc cứt.

Lạc cmn vấn đề.

Ý tao là tao bối rối quá. Tim tao đau quá man.

Tiếng gõ cửa bất ngờ khiến tao “Á” lên giật bắn.

“Ra ăn cơm đi.”

Nếu như anh Khang có quả giọng trẻ con lừa tình thì chất giọng cô đặc trầm trầm của thằng Quân lại gây ấn tượng hơn.

Nhưng giọng tao vẫn hay nhất.

“Nếu là mơ thì mày biến khỏi giấc mơ của tao đề.”

Không có tiếng trả lời, tao nghĩ nó đi rồi, lúc tao mở cửa ra. Chỉ cảm nhận được bị xô một phát lùi mấy bước rồi vấp phải thành giường mà ngã lên đệm.

Ngó hai bên vai mình bị ghì chặt xuống.

“Quan hệ với mẫu thân nhà mày, bỏ ra!”

Tao tung quả đấm thì thằng Quân lăn sang một bên né đi, tao ngồi dậy chạy ra đến cửa thì nó bắt tay tao kéo giật lại.

Đm, cả hai cổ tay tao đều bị nó khóa lại éo nhúc nhích được.

“Hải ơi!! Cứu thôi!! HẢI ƠI CỨ- ưm ịt ẹ ày, ắc iu ặc ặc!!”(lịt mẹ mày, phắc diu)

“Mẹ Trang đi ăn đám cưới rồi, anh Khang với chị Hải đi chơi net. Anh Khang bảo Quân đến trông nhà với Trang. Tức là còn mỗi đôi ta.” (Sơ: (° °))

“Ôi ẹ ày!! Ừ i cư!!” (đôi mẹ mày)

Lưng tao áp sát người nó, còn nó thì vừa dùng tay cố định cổ tay tao vừa bịt miệng tao.

Triệu hồi ác ma má mì đến cứu con!!!

Sơ: *Up giờ này chắc mấy đứa ngốc ngủ hết rồi, ngủ ngoan.*

11. Quyển 1 - Chương 10: +: “vì Quân Thích Trang Nhiều Lắm.”

Tao lim dim nhắm mắt lại, thả lỏng, thế là cả người mềm nhũn oặt ẹo hẫng đi. Thằng Quân mắc lừa tưởng tao có chuyện gì thì buông vội ra, tao nhân cơ hội quay lại đối mặt với nó. Đạp vào bụng nó một cước cho nó ngã lên giường y hệt tao lúc này.

Vội vợ lấy cái thước kẻ dẻo 30 cm trên mặt bàn, tao làm màu tím đen đét lên tay, xong rồi đau títt mắt lại.

Rất nhanh tuốt lại vẻ đẹp trai.

“Mày định làm gì với tao?”

Éo ngờ nó dám nói.

“Hôn Trang.”

Ờ mờ tao cay tiết quát lên... đēm một phát.

“Tao tưởng mày giỏi lắm, mày bơ tao như đúng rồi cơ mà?”

Tao thấy nó thờ dài, nó gọi tao lại gần, tao lắc đầu đéo ngu mà nghe. Mà thế éo nào vẫn bị cưỡng chế ngồi lên đùi nó.

“Mẹ Quân thấy Quân bị gãy răng, hỏi suốt, Quân chỉ bảo bị ngã không phải bị đánh mà mẹ không tin. Mẹ Quân còn theo dõi Quân suốt, Quân không dám đến gần Trang...”

Bởi nếu nó mà bám theo tao, tao ngứa tay lỡ đánh nó mà bị mẹ nó thấy thì tao lên bàn thờ chứ đùa.

Khúc mắc trong lòng được giải quyết xong, tao thấy high lắm.

Tao quay đầu sang trái thì thấy nó đang nghiêng đầu tính hôn tao.

Muốn vung tay tát mà nhận ra đã bị khóa lại từ đời nào, thế là tao mím chặt môi lại nhắm tịt mắt vào.

Cái chạm môi lướt qua, cái hôn nhẹ nhàng đến vậy mà tim tao lại điên lên chạy hùng hục.

“Vì Quân thích Trang nhiều lắm.”

Nó ghé tai tao nói cái câu tởm lợm đến như thế, hại tao nóng mặt phải vội dùng một tay che đi, tay kia kịp thời đấm nó.

“Lung lay răng rồi.”

Tao hốt hoảng sáp lại gần mặt nó, ờ mờ hóa ra nó lừa tao để tranh thủ hôn thêm cái nữa vào má tao.

Sau đó ông Khang phải mang gấp thằng Quân về nhà trước khi bị tao thả chó cắn cu.

Thấy cái cách Trang gây chú ý với mình, Quân ngoài mặt bơ nhưng nội tâm cũng high ra phết.

Hôm nọ Quân cho cái Ly lớp bên mượn ô nên hôm trời mưa cái Ly mới vội trả lại. Quân quay sang xem Trang có mang ô không thì chỉ thấy nó bung ô rồi chạy như phi trong màn mưa mất rồi.

Vì biết Trang hay đến muộn nên Quân mới đến sớm nhất lớp để rồi ngồi chơi chán ra.

Từ cửa sổ bất ngờ thấy Trang đang đi đến lớp.

Lạnh mặt đi qua, quay lại tính nói với Trang thì bắt gặp cái mặt đã nhăn lại khó chịu của Trang rồi.

Thế là thằng Quân cố tình đi qua Trang để lấy cái chối.

Thật ra Quân vẫn luôn lựa máy ngồi gần Trang chỉ là Trang không nhận ra. Đưa lại chiều khóa rồi bị ăn tát.

Quân thấy mông lung.

“Anh đi net, trông nhà cẩn thận đấy.”

“Đi một mình? Không rủ chị Hải đi à?”

“Thì mẹ nó hôm nay đi ăn đám cưới, còn mỗi nó với thằng em. Tranh thủ đi chơi thôi.”

Thế là Quân cố tình bám theo sau ông anh đến nhà Trang.

“Anh bảo với Trang là dạo này em lắm lì buồn buồn nhá.”

“Anh đúu hiểu chú luôn thế nào mà lại thích thằng dấm đấy.”

Nghe ông anh chửi Trang dấm, Quân nhếch môi cạnh khóe ngay.

“Cũng như anh đâm đầu vào ”cái con ngu nhất anh mày biết” ấy.”

Ông Khang tính ngồi lại ăn cơm xong xuôi thì bị bà Hải lôi đi, bà ý còn ghé vào tai Quân “Cho chúng mày

2 tiếng” làm Quân sững sờ.

Thật ra thì mẹ Quân hỏi sao gãy răng, Quân bảo bị ngã thế là mẹ Quân tin ngay. Còn vụ bơ Trang là vì Quân thích làm thế để thử Trang thôi.

Mà cho 2 tiếng thì chỉ có sờ mó được có 10 phút, 1 tiếng 50 phút còn lại bị Trang tẩn lên bờ xuống ruộng.

Về đến nhà mẹ lại hỏi.

“Con bị cún cắn.”

“Bị chó cắn mà sao mặt vui thế con?”

Quân vừa đi lên bậc thang vừa nói.

“Là cún không phải chó mà.”

Sơ: *Anh eng cứ cmt nhé, Sơ đi ăn cơm rồi rep sau <(")*

12. Quyển 1 - Chương 11

“Mày ơi hôm nay thằng Khang khen tao ngốc.”

Mẹ.

“Bà biết bây giờ là mấy giờ không? HAI GIỜ SÁNG! Bà là Erik à??”

Bật cái đèn lên, tao tổng cổ bà chị ra khỏi phòng mình.

Bà già ngang ngược này lấy chân chặn lại không cho tao đóng cửa, xong rồi còn lôi ra cái tờ giấy kiểm tra của tao.

“Tao mách mẹ mày bị 1 điểm 15 phút.”

Hừ, tao cho bả vô phòng rồi nằm trên giường trùm chăn kín mít.

Bà ý kể nể kể nể cái éo gì mà “thằng Khang gank team suốt hôm qua hôm nọ, xong rồi còn troll cute lắm blo bla...” suốt từ 2 giờ đến 5 giờ mới ngưng. Đm, bố đã định ếu care ngủ luôn mà cứ chợp mắt được một lúc thì bả cầu mông tao.

Còn lấy cả củ cà rốt nhựa chọt đít tao nữa.

Đm đm đm đm thứ nghiệt suck (.

Tao bê cặp mắt thâm sì đi học, nhìn bạn bè đồng trang lứa đầy sức sống tung tăng như những chú chim non, tao đau lòng.

Đi đến cửa lớp, ta ngả nghiêng dựa cửa rồi ngồi xuống, thiu thiu nhắm mắt ngủ cmn luôn.

“Mày điên hả Bô?? Dậy dậy đề!!”

Tao nghe thấy tiếng thằng Ngọc hét bên tai, tao cúi vả nó một cái. Mắt tao lú ra líu líu thấy nó sắp tấp lại tao, cơ mà nó bị thằng Quân giữ tay lại.

Tao biết mà.

“Trang ôm à?” - Thằng Quân ngồi xổm xuống hỏi tao.

Tao ngồi bệt trên sàn, thằng Quân đặt tay lên vai tao nhưng không lay người tao. Tao ngoắc ngoắc tay kêu nó ngồi gần vào rồi ngả người vào lòng nó ngủ cho chắc.

“ÔI ĐẬU MÁ!! Á Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!!!!”

Cái con bé kia hét âm lên, cái tiếng của nó như kiểu cái thông bồn cầu cỡ lớn, một phát thông não tao sạch sẽ luôn. Tao lắc lắc đầu tỉnh, giờ mới nhận thức được mình đang trú ngụ trong vòng tay thằng Quân.

Cái éo gì??

Tao đẩy người nó ra thì nó lại bắt hai cánh tay tao để quàng qua cổ nó, rồi nó vòng tay qua khuỷu chân với nách, bế tao lên ez vl.

“Đờ mờ con chó điên này!! Bỏ tao raaaa!!!!!!”

Nó cúi xuống nhìn tao, nói nhỏ.

“Quân để Trang xuống phòng y tế ngủ nhé?”

Đừng nhắc đến thì thôi, nhắc đến ngủ là tao lại muốn nhắm mắt ngàn thu éo tỉnh luôn đấy.

Tao ngoác miệng ngáp rồi gật gật đầu OK.

Đụng chạm thân mật với cái gối bông trắng tinh trên cái giường ở phòng y tế, tao phê vl ấy. Lăn lăn lăn một hồi, tao hạnh phúc kẹp chặt cả cái chăn bông, dí mũi vào mà hít hà.

Cô y tá vào, tao giả vờ lên cơn đau đầu, bàn tay áp trán, hai mày nhú lại bi thương.

“Em thưa cô, Trang mệt quá.”

Tưởng sẽ cho tao lọ dầu gió ngồi xoa xoa ai ngờ lại nói.

“Mệt quá thì báo với bố mẹ đón về.”

.....

“Bố mẹ bạn ấy mới đi công tác, em đưa bạn về được không cô?”

Tao, tao chỉ muốn ngủ một tí thôi, tao chưa muốn nghỉ mà. Đậu mía, không phải tao thích đi học, mà là tao sợ có bài kiểm tra 15 phút ấy!! Đậu mía, chả lẽ cuối năm bọn kia ngồi tính điểm mình tao trả nợ cho cô à?

Chưa kể khoản chép lại bài sắp mặt nữa!

Tao ngồi mép giường, chân đã chạm giấy mà ngáp ngừng chưa xỏ.

Tao đeo khiến nhưng thằng Quân lại quỳ gối xuống nâng chân tao mà xỏ giày vào.

“Quân chép đủ bài giúp Trang.”

Tao lo lo hồi.

“Lỡ có bài 15 phút thì sao?”

Nó quay lưng lại để cõng tao.

“Quân làm 2 bài, một bài bằng tay trái đề tên Trang thì làm trước, còn thừa thời gian thì làm bài của mình.”

Tao không biết nói gì cả. Mấp máy môi mãi mà cũng không bật ra được tiếng cảm ơn. Tao cắn môi dưới, dựa đầu lên vai thằng Quân rồi khẽ ngả đầu kề sát cổ nó.

“Mày tốt với tao như thế làm gì....” - Tao nói lí nhí.

“Vì thích Trang.”

Tao lại lẩm bẩm.

“Tao không thích mày đâu.”

“Kệ.”

Cười mỉm ngu ngu một cái, tao vô thức dụi dụi vai nó. Há miệng cắn một chút.

Nhà tao gần trường nên nó chỉ cần cõng tao đi một đoạn là đến rồi. Tao mở cửa nhà rồi xua đuổi nó trở về trường mà học tiếp.

Xong rồi thế ế nào tao ôm thật luôn, đậu, chắc chắn đêm qua đã bật quạt phành phạch thì chớ mà con mụ kia còn lột chần tao ra. Đm, ôm thật rồi.

Lúc tan học thằng Quân lại ghé vào thăm tao.

“Ăn cháo không Quân làm cho?”

Tao giữ cái tay đang áp trán tao lại đơn giản vì tay nó mát vải trong khi trán tao nóng rực.

“Thật ra thì hôn có thể chữa ốm đấy.”

Tao giờ tay tát nó, sức yếu thành ra vuốt má nó mới vl.

Xong rồi tao co ro trùm chăn ngủ.

Cứ đợt bệnh như thế này, mẹ tao lại lột sạch quần áo tao ra rồi giặt giũ gói lại với đồng xu bằng bạc. Cứ thế mà lau khắp người tao.

Mới đầu nóng ghê lắm, sau thì toàn thân mát lắm.

Giờ tao lại thêm cái cảm giác đó vãi.

Tao trùm kín chỉ để hở mũi với cánh tay đang nắm tay nó.

Tự dưng nó rời tay ra, tao thót tim.

“Mày đi đâu thế?” - Tao túm thắt lưng nó giữ lại.

“Đi mua đá về cho Trang chườm.”

Tao thò mặt ra nhìn nó. Mặt tao đang ồm hai má đỏ bừng bừng, đã thế còn ngượng ngượng nữa chứ.

“Tao... đi với.”

Nào vào ôm chầm lấy tao, nó luôn mềm lả nhả cái éo gì “Dễ thương xuyên tim, đáng yêu quá, ăn gì cute thế blo bla”. Còn tao đang lạnh lạnh thì thấy nóng bỏng mẹ, cấu gấu đập đập nó cút ra.

Đến lúc bà chị tao đi học về thì thằng Quân mới cút còn tao lăn ra ngủ tiếp.

Rồi tối nó lại mò sang.

Tao nằm trong phòng nhưng vẫn nghe được cái tiếng oang oang của bà chị.

“Khiếp, mày là bạn nó hay chồng nó thế? Ba tuổi ranh đã muốn làm rể nhà này à?”

“Em chỉ đợi Trang đồng ý nữa thôi.”

Tao hét lên:

“CÚT MẸ MÀY ĐI CON CHÓ QUÂN!!”

Tao đi ra đã thấy nó dắt xe định về, nhanh tay cướp lấy giỏ trái cây rồi đá nó cút đi.

“Mau khỏe, Quân thương.”

“CÚT!”

Nấn nấn cái môi mới bị nó hôn đè lên, tao ngồi thụp xuống ôm mặt.

13. Quyển 1 - Chương 12: Tao Thấy Thương Thăng Quân Lắm

Tao bảo, nào bọn con gái câu tạo từ cái éo gì mà phức tạp thế?

Bọn con gái ở lớp tao thì không nói, chúng nó là đàn vịt mang não vượn thôi.

Còn bà chị tao thì...

“Mày biết không?? Thăng Khang hôm nay nó nhật tẩy hộ con Mai!!”

“Nó nhật tẩy chứ nhật si lít hộ con kia đâu mà bà ghen!!”

“N—”

Cầm lấy miếng đùi gà nhét vào mồm bà, tao tiếp tục ăn cơm.

Sau đấy tao tính lẩn vào phòng thì bị bà kéo lại.

“Ê chớ.”

Người tao run lên, tao có một dự cảm không lành.

“Chạy nhanh đi mua hộ tao cái băng vệ sinh.”

Tao định lắc đầu từ chối thì bà túm cổ tao dọa vắn cổ. Tao rơm rớm lệ mặn rồi mà bà cũng éo thương, tao

kêu trời kêu đất thì bả vả tao một cái.

Tao chả hiểu tao là em trai bả hay là con sen của bả.

Trẻ em như búp trên cành, trẻ em là mầm non tương lai của đất nước. Mà, chúng mày xem, bố bị con quỷ cái này làm cho thối từ rễ rồi!!

Tao bày tỏ quan ngại sâu sắc về tương lai đất nước, tương lai em gấu misa, chị ý t-

“Đi nhanh!”

Ái ngại nhận tiền bả đưa, tao chấp chừng mãi mới lê cái dép quẹt quẹt ra khỏi nhà. Xong, tao lại quay về nhà khoác thêm cái áo có mũ, bịt thêm cái khẩu trang.

Thoạt nhìn y hệt dân IS.

Y hệt trộm cắp-er, tao đành đi loang quanh ngoài tiệm tạp hóa để đợi bà khách kia mua xong mới dám vác mặt vào.

Chả hiểu con mụ kia mua cái quái gì mà lâu kinh khủng! Thấy bả nhặt gói Ô mô rồi lại không lấy nữa, nhặt thêm chai sunlight rồi lại éo lấy tiếp.

Tao đứng ngoài chờ còn sốt ruột hơn cả chị bán hàng.

Mẹ, đến lúc tao đếm đủ 50 con kiến thì bà khách mới chịu phần. Nhân cơ hội tao vọt chạy vào trong tiệm.

Đọc như bắn rap.

“Hey nhâu. Homie ơi bán em gói 3 băng vệ sinh đi an na sen si khun phét(Diana sensi cool fresh) mà được tặng kèm con quái dị bông màu trắng, thêm 1 gói ban đêm đi an na 24 xăng ti.”

Tao đọc nhanh quá nên mặt bà chị vẫn ngơ ngác đúng kiểu “Tao là ai? Đây là đâu?? Vì sao đưa tao đến???”.

Tao ho khụ khụ đọc chậm lại cho bả.

“Hết loại Diana rồi em, hay mua loại khác nhé?”

Tay tao dứt túi quần mà chảy mồ hôi ròng ròng, ngại ngừng rút tay ra chỉ bừa vào mấy gói.

“Tất cả là 70.000 đồng nhé.”

Tao cũng tự hỏi cái thứ vớ vẩn này chứa cái gì mà đắt ghê gớm vl. Mợ nó chứ có ăn được quái đâu.

Bà chị bán hàng đưa cho tao xong còn chọc ghẹo hỏi mua cho bạn gái à làm tao sến rện cả người. Tao nghĩ mấy nữa ếu yêu đương làm gì cho mệt.

Vừa mất thời gian lại còn bị sai vặt đi mua đi an na.

“Trang à?”

Tao đi ra đến cửa thì có thằng khác đi vào, hóa ra là thằng Quân.

“Mua gì thế?”

Tao hồn nhiên đáp.

“Kiểu như băng gạc thấm máu.”

Ôi dồi, thế là nó bung tao ra ngoài, nó sờ soạn tao từ trên xuống dưới. Mặt nó lo lắng hết sẩy con bà bầy.

Nó hỏi tao bị thương ở đâu à.

“Băng bịt âm hộ ý thằng điên.”

Y như rằng mặt nó thộn ra rồi đỏ bừng.

Tao nhắc nó vào mua đồ nhanh lên thì nó mới lúng túng chạy vào.

“Mà nhà mày ở tíu dưới kia lên tận đây mua đồ làm gì?”

“Mấy quán gần nhà Quân muộn rồi đóng cửa hết.”

Tao rút tay về dứt túi áo không cho nó nắm, xong, nó lại nhét tay nó vào túi áo tao. Lại lì lợm nắm tay tao.

“Mày sướng vãi, có ông anh trai chứ không như tao đây mỗi tháng phải phơi cái mặt đi mua băng bít cho bả.”

Thằng Quân nghe tao nói thế thì áp mu bàn tay bên môi, cứ thế che miệng cười.

“Thì mấy nữa sẽ có anh Khang thế chỗ Trang mà. Lúc đấy chúng mình...”

“Tao xẻo mồm mày đấy.” - Tao gầm gừ răn đe.

Thằng Quân theo tao về đến tận nhà, xong rồi nó mới nhớ ra nó quên mua kem đánh răng nên mới phải quay ngược lại chạy đi mua. Mẹ, can tội hót hải.

Đưa cho bà chị cái túi đen đựng băng vệ sinh, thế ếu nào bả gào um lên bắt tao đi mua lại.

“Mày mua cái loại dài loằng ngoằng thế này để bít cả đít à?? 24 cm thôi!! Còn hằng ngày thì loại nào cũng được!!”

Đậu đậu đậu!!

() Muốn vừa ý thì tự lết xác đi mà mua ấy!!!

Càng dài thì càng dùng lâu chứ sao! Rách việc!

Tao cẩu vô cùng, giật tiền dậm chân bịch bịch quay lại cái tiệm tạp hóa.

Kì lạ là ra đến đấy thì thấy thằng Quân đang ngồi dựa ở ven đường ăn tạm cái bánh mì.

Chạy nhanh đến, tao túm áo nó kéo dậy.

“Hôm nay Quân không muốn về nhà.”

Hóa ra là hôm nay bố dượng nó đột nhiên về nhà, ổng đánh mẹ nó thế là nó đánh lại ổng. Xong, giờ không dám vác mặt về.

“Thôi về ngủ tạm nhà tao đi.” - Tao dắt tay nó kéo về nhà mình rồi mới nói câu này.

Mẹ tao với chị tao nghe hoàn cảnh nhà nó thì thương lắm, sắp xếp luôn cho nó ngủ chung phòng với tao luôn. Nếu bình thường thì còn lâu tao mới đồng ý, nhưng hôm nay thì khác, tao lại muốn ở bên cạnh an ủi

nó.

Nhà nó giàu thật, nhưng tình cảm gia đình thì chán lắm.

Nó là con riêng của mẹ nó còn anh Khang là con riêng của dượng nó. Mà dượng nó bình thường cũng tốt, lạ là cứ say rượu thì như bị điên.

Mẹ nó muốn li hôn từ lâu nhưng lại ngại nó còn nhỏ, cảnh đơn thân khó nuôi nó nên đành chấp nhận hết.

Nó nằm bên cạnh tao, hai mắt nó nhắm nhưng tao biết nó chưa ngủ.

Cào cào cái tóc mái của nó, tao thì thầm khe khẽ.

“Có gì thì cứ tâm sự với tao, tao không ngại đâu.”

Chỉ một câu thế thôi mà chóp mũi của nó đã nóng rần lên rồi hại tao xúc động theo.

Tay tao đặt lên lưng nó vỗ vỗ nhẹ vài cái, nó cứ thế mà lấn tới áp sát người với tao. Tao đẩy nó ra thì nó kéo tao lại gần.

“Quân muốn kể cho Trang nghe nhưng Quân lại không muốn Trang lo lắng. Trang mà lo lắng thì Quân buồn hơn.”

“Mày mà không kể, tao nghỉ chơi.”

Đêm ấy nó nói rất nhiều, như kiểu nó dồn hết mấy câu thoại của nó trong một năm để lần này nói hết một thấy ý. Nó cứ nói một đoạn, tao vỗ vỗ lưng nó ừ ừ vài cái.

Xong, tao lăn ra ngủ lúc nào không biết còn nó thì vẫn kể nể.

Giờ thì tao mong anh Khang cưới bà Hải nhanh nhanh rồi ra ở riêng, kéo nốt thằng Quân ra khỏi căn nhà đó đi.

Tao thấy thương thằng Quân lắm.

Sơ: *Mấy đứa ngố của Sơ ngủ đi <(") hư đốn không thương.*

14. Quyển 1 - Chương 13

“Hey bro!”

“Ờ mờ, lại gặp chú mày.”

Chả là sáng nay đi ăn sáng gặp ông Khang, đến chiều đi chợ lại gặp ông.

“Anh đã chọn được trường nào để thi chưa?”

“Con chị mày thi trường nào?”

Tao huých tay ông, ưỡn ẹo trên “Ui, quý sứ hà~”.

“Bà ý định học y, anh cũng định học theo bà ý hả? Xa lắm đấy.”

Ông ý mua thêm mớ rau với mấy lạng thịt xong thì mới nói chuyện tiếp với tao.

“Không sao, nhà anh sắp chuyển đến gần cái trường đấy rồi.”

“À...” - Tao ngờ ngợ à một tiếng rồi im bặt.

Cái trường y đấy ở tận cái tỉnh đâu đâu xa lắm.

Ăn được lưng bát cơm, tao thấy nản nản không ăn nữa. Gặm miếng sườn xào chua ngọt thì chả thấy vị gì.

Kiểu chán đời ấy.

Đến tối tao ngồi góc phòng ôm gấu bông rồi tự kỉ. Tức là thằng Quân cũng sẽ chuyển theo đúng không? Tức là nó sẽ chuyển trường, tức là sẽ không học ở đây với tao nữa?

Ôm con gấu ngã lăn ra, tao giãy giãy chân rồi bất động một lúc.

Chuyển thì chuyển, mày biến khỏi cuộc đời tao ngày nào thì ngày đấy trời quang mây tạnh gió mát lành thôi.

Sáng hôm sau tao dậy muộn, may nhà gần trường nên chạy vèo cái thì vẫn kịp giờ vào lớp.

Trống đánh rồi mà giáo viên vẫn chưa vào mới lạ, bà khác tao không chắc nhưng tiết toán này của bà Linh mà bà lại vào muộn mới lạ. Bà ý là chủ nhiệm lớp tao, phải nói là bà ý ghê gớm vãi nời.

Tao ngoái xuống nhìn chỗ góc lớp mà không thấy thằng Quân đâu.

“Nó theo sếp Link xuống phòng hành chính rồi.”

Tay tao run run đành gõ gõ vài cái cọc cọc lên mặt bàn.

“Xuống đây làm gì?”

Thằng Ngọc định nói cho tao nghe thì bị thằng đằng sau lôi lại rủ chơi XO.

Tao gấp quá đành quay sang hỏi con bé ngồi cạnh, thế éo nào nó hú ầm lên làm như tao định sàm sỡ nó không bằng.

Hỏi như không, tao lén ra cửa lớp ngo ngoé thì thấy nó đi với bà Linh đang về lớp rồi. Tao chạy nhanh về chỗ.

Thằng Quân về chỗ ngồi còn bà Linh đứng trên bục nói.

“Tháng tới nhà Quân có việc nên phải chuyển đi tỉnh khác. Cô và các bạn chúc Quân ở ngôi trường mới sẽ học tập thật tốt.”

Bọn con trai thì ồ lên chán nản còn lũ con vịt nào vượn chưa gì đã sụt sịt. Tao thì không biểu cảm gì nhiều, chỉ lại ngoái xuống nhìn nó.

Nó cũng nhìn tao, ánh mắt nó buồn hơn cả tao nữa mà.

Ra chơi, nó không đi đâu mà chỉ ngồi nguyên một chỗ. Bao đứa vây quanh an ủi nó, chắc có mỗi tao đứng đưng đi xuống căng tin mua tạm hộp milo uống chống đói.

Chắc milo hàng Tung Cửa, thảo nào nhạt vãi lông.

Nhìn ra sân trường một lũ reo hò chơi bóng rổ, rồi thì có lũ túm tụm lại bàn chuyện tào lao, chút lại cười sặc lên.

Hút cho xong hộp sữa, tao lại về lớp.

“Quân xin lỗi.”

Quỷ vớ tao cầm trên tay định cất vào cặp thì cái lên ném vào mặt thằng Quân.

“Mày xin lỗi cái lìn gì? Mày chuyển, mày cút mẹ đi cho đẹp trời!”

Xách cặp đi ra ngoài, tao đi được một lúc thì quay lại lớp nắm lấy cổ tay thằng Quân lôi đi.

“Này, đừng khóc.”

“Đéo khóc!”

Tao không rõ tao định lôi nó đi đâu, chỗ nào cho đường bằng phẳng thì tao kéo đi thôi. Rồi tao chợt nghĩ có khi nào nên kéo nó chạy khỏi quả đất này để không ai tìm thấy nó nữa.

Đến lúc chân rã rời rồi thì tao ngồi gục xuống giữa lòng đường.

Vẫn cái kiểu bế sến xúa của phim Xềng, nó bế tao ra băng ghế gần đấy. Tao ngồi gác chân lên đùi nó, hai tay tao dụi dụi mắt.

Thế éo nào càng dụi càng ướt mi.

Thằng Quân ở bên bóp chân cho tao. Hai đứa bọn tao cứ ngồi vậy mà chẳng nói với nhau lời nào.

Lúc về nó lại đưa tao về, tao mở cửa nhà quay sang nhìn thì thấy nó vẫn đứng đợi.

“Về đi.”

Nó cười cười “Ừ” một tiếng rồi quay đi.

Tao không dõi theo bóng nó, chỉ lẳng lặng đi thẳng vào phòng.

Đầu mới ngả lên gối thì tao bật dậy, chẳng biết thế nào lại dòn hết sức chạy vụt ra ngoài, tao chạy còn nhanh hơn cả lúc đi học trễ.

“QUÂN!”

Nó mới quay lại thì tao đã vồ đến hôn nhẹ một cái lên môi nó rồi chạy về.

Khi đã nằm yên trên giường, tim tao vẫn đập thành thịch. Nhưng cứ âm ỉ âm ỉ thóp lại đau lắm.

Sơ: *thấy mình miêu tả tâm lí nv kì cục vl =>))*

15. Quyển 1 - Chương 14

Hiện tại thì tao với thằng Quân đang núp sau lùm cây xem cảnh hay. Hôm nay ông Khang quyết định tỏ tình bà chị tao.

Nín nhịn từng giây, tao còn tưởng tao căng thẳng hơn bà Hải để chờ đợi câu tỏ tình mang tính lịch sử.

“Mày cứ như con điên ý Hải ạ.” - Ông Khang hồn nhiên said that.

Tao táp vào đầu chó Quân một cái, ầm, hướng dẫn ông Khang tỏ tình kiểu éo gì thế!

Thằng Quân lắc đầu vô tội, nó bảo nó tra google ra 100 câu tỏ tình rồi in ra cho ông Khang học thuộc hần hoi rồi mà, không ngờ ông thốt ra câu đó.

Hai thằng nhìn nhau rồi tự giác nhắm tịt mắt lại để không phải thấy cảnh ông Khang bị bà chị tao đánh cho tan xương nát thịt.

Ai ngờ chả nghe thấy tiếng động gì cả, ti hí hé mắt ra nhìn để rồi tao muốn móc mẹ mắt mình ra.

Thấy thằng Quân vẫn đang nhắm tịt mắt, tao nhanh tay bịt mắt nó lại cho chắc.

Nó thấy lại muốn gỡ tay tao ra để nhìn.

“Gì thế?”

Tao bảo “Tởm lắm không cần xem” thì nó lại ừ hử ngoan ngoãn để im.

Nhìn ngu ngu thế mà ông Khang này ghê gớm vãi nời! Đúng là bà chị tao mới nhào đến đánh thì ổng nắm cổ tay bà giữ lại, cứ thế mà cúi xuống hôn môi.

Cơ mà hài vãi, bà chị tao chân vẫn giơ lên không trung, mặt thì ngơ ngác ngác đếch hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Đợi hai người đẩy dắt nhau rời đi (tao nghĩ chắc chắn đi vào quán net) thì mới cho thằng Quân mở mắt. Thế éo nào lại có cảnh slow motion ở đây, mẹ nó chứ mở mắt thôi mà nó làm như đang deep để chụp ảnh tạp chí éo bằng.

Giờ mới thấy mắt thằng này không trong veo mà có cái gì đó sâu hút vào ý. Sống mũi nó cao hết bọn Tây xong r-.

Cứ mãi ngẩn nhìn nó mà người cứ vô thức sấn đến gần nó, nghĩ lại hôm nào mới hôn nó, mặt tao đỏ phừng phừng. Xấu hổ nóng ran cả người.

Thằng Quân được thế lại phởn, trầm giọng khê nói.

“Cho phép Quân hôn Trang được không?”

Tất nhiên là méo cho rồi, tay tao đặt lên vai nó, tính đẩy nó ra thế nào lại kéo nó gần hơn.

Lòng tao cứ nhộn nhạo nhộn nhạo, cứ nao lên một cái gì đó bức bách lắm. Chưa kể tim tao thì hì hục đập như điên.

Chỉ biết dúm đầu vào lòng nó tránh nhục, tao mãi mới thở thễ.

“Tao... tao chưa thích mày đâu.”

Cảm nhận được ngón tay nó chỉ dám chạm hờ lên gáy tao, sau đó mới áp cả lòng bàn tay lên. Có chút gì đó rất nhẹ nhàng mà ấm áp.

“Quân yêu Trang.”

Nghe mà tao thấy chóiang. Tao tưởng tao sắp ngất đến nơi rồi chứ!!

Mẹ, bình thường trên phim chúng nó nói nhan nhản ra tao còn thấy buồn nôn mà giờ lại thấy khó thở muốn chết.

“Yêu Trang.”

Tao loạn quá rồi, hua tay hua chân đạp lung tung rồi chạy chối chết về nhà.

Một tháng cứ lặng lẽ trôi, tao không hề nhận ra cho đến hôm thằng Quân chạy đến nhà tao lúc nửa đêm.

Tao theo nó đi ra ngoài, đi đến nơi ánh đèn đường còn đang rọi sáng một góc phố.

Vì tao mới từ giường bò ra nên tóc mái tóc mai rối bù lên điều bỏ mẹ. Thằng Quân trông thế thì cười nhạo tao, vắn cái kiếu cười lấy tay che ý. Lại thêm ánh đèn vàng càng làm rạng thêm cái mã đẹp trai của nó.

“Chờ Quân nhé?”

Lời nó nói ra tao nghe rõ ràng từng chữ nhưng tao vẫn không giấu nổi sự ngỡ ngàng. Giống như kiểu tao không hề biết trước nó phải rời đi ấy.

Mà chờ vì cái gì mới được?

Tao với nó chỉ đang 16 thôi. Nó chuyển đi thì nó ở nơi khác tao vẫn ở nơi này. Nó sống cuộc sống của mình nó còn tao sống cuộc sống của riêng tao.

Tại sao phải dừng lại chờ nó trong khi nó vẫn đang chạy đuổi theo cuộc sống của nó?

Chờ nó tao được cái gì? Lỡ nó quên mất tao mà tao vẫn chờ thì tao thiệt à?

Rồi mà lỡ nó quên con nhỏ nào đó, rồi nó quên tao. Mà tao vẫn chờ.

Người tao run lên, tao đứng không nổi thì ngồi xồm xuống, vẫn chưa hết run. Mới đây còn cười muốn banh nhà vì cái phim hài hay trước khi ngủ thềm chửi thằng Quân mấy phát hả dạ mà giờ tao lại ngộp lên lo sợ.

Thằng Quân nâng tao dậy, choàng cho tao cái áo khoác của nó, nó nhìn tao rồi trong phút chốc ôm chặt tao vào lòng.

Tay tao ngộp ngừng ôm eo nó, tao kê đầu lên vai nó, cổ họng tao nghẹn đắng lại.

Tao nín thở thử xem thời gian có thể ngừng lại được không. Mà càng nín thì lòng càng thắt lại, tê buốt

đau lắm.

Thật, tao không biết mình lại làm quá cảm xúc đến như thế. Tao cứ nghĩ cùng lắm là buồn buồn tạm biệt nó, dặn nó mấy câu thể thôi.

Tưởng nó muốn đẩy mình ra, tao sợ quá bấu víu lấy cánh tay nó.

“Hôn thôi.”

Khi khép mi xuống, nước mắt tao kìm nãy giờ lại lăn dài, hôn nó mà lại thấy vị mặn của nước mắt.

Gắt gao hôn nhau thật lâu, tao nhảy lên người nó, hai chân khóa eo nó lại, bướng bỉnh không cho đi.

Tao nghe được tiếng cười trừ của nó.

“Trang cố gắng ăn nhiều hơn nữa, tối ngủ sớm hơn một chút, có trễ giờ học thì cứ từ từ mà đi. Ai trêu Trang thì báo với Quân để Quân về xử lí nó, ai làm Trang khóc Quân móc mắt nó ra. À, chơi game thì đừng chơi chung với ai nữa nhé.”

Tao không biết tao cứ đu bám trên người nó bao lâu, chỉ biết giọng nó lúc nào cũng ầm ập nhẹ nhàng nên tao ngủ mất luôn.

Sáng hôm sau đi học thì biết nó đã chuyển đi mất rồi.

Hôm đấy trời mưa, mẹ dặn tao từ sáng nhưng tao lại thất thần quên mất không mang ô. Rồi cái Ly lớp bên đưa cho tao, nhỏ bảo là thằng Quân nhờ nhỏ đưa cho tao.

Tao bung cái ô ra, tán ô xòe rộng có mảnh giấy nhỏ được gắn kèm.

[Hoàng Thiên Quân - 10A2].

Tên đầy đủ của nó là Hoàng Thiên Quân, nhiều đứa hay trêu nó là Ngọc Hoàng đại đế, riêng tao thì chỉ thích gọi nó là Quân chó thôi.

Từ đấy tao cứ đem theo cái ô của thằng Quân đi học bất kể trời nắng hay mưa, mỗi lần bung dù ra nhìn thấy tên nó, đi dưới mưa hay dưới nắng đều có cảm giác được che chở.

Một mình tao đi trên đường dài lại bất giác ngoái lại như thể đang chờ đợi ai đó rồi lại tự chửi mình ngốc.

Có vài lần, tự dưng tao bật khóc, khóc nguyên đêm chỉ vì thấy cái ảnh chụp chung với nó. Mỗi khi nghe thấy ai đó gọi một tiếng “Trang” tao lại giật mình rồi thất vọng nhận ra không phải thằng Quân gọi.

Ngẫu nhiên thấy ai đó cười tao suýt thốt ra rằng thằng Quân cười đẹp hơn.

Tao không muốn thừa nhận rằng vắng nó cuộc sống tao như trượt khỏi quỹ đạo được định sẵn.

“Quân thích Trang thật đấy.”

“Quân thích Trang.”

“Quân yêu Trang.”

“Yêu Trang.”

Mấy câu tỏm lợm kiểu đó tao càng muốn bài trừ ra khỏi não thì lại càng in đậm. Tao không muốn như thế.

Tao muốn quên đi nó.

Đau lắm.

16. Quyển 1 - Chương 15

Đáng lẽ giờ này tao đang nằm trương bụng ra đón nắng hồng mà thế địch nào cái bà hàng xóm lại nhờ tao đi đón con trai hộ bà.

Mà lâu lắm rồi tao mới đặt chân về lại cái trường mẫu giáo này. Nhớ cái hồi còn học, trường có mỗi hai cái xích đu mà giờ đã như cái công viên nhỏ rồi.

Nghe nói cái bà ngày xưa dạy tao ở đây giờ về quê lấy chồng rồi hay sao ý.

“Em tên gì ấy nhỉ?”

“Nguyễn Quỳnh Trang á chị, cô Thanh nhờ em đón thả- nhảm, đón bé Bi.”

Mẹ giáo viên xác nhận thông tin một hồi rồi mới thả thằng Bi về với tao. Vô duyên nhất là mẹ còn tưởng là gái đến đón nhóc này, bảo tao xạo ke.

Cổng thằng bé trên lưng mà tao cầu muốn lẳng mẹ nó xuống ống cống cho xong. Mẹ nó chứ lải nhải lắm lải nhải lớn, nhải từ cái chuyện hôm nay nó đi học đúng giờ, nó được bạn nữ cầm tay, nó không ị đùn, không khóc nhớ mẹ, blo, bla...

Chắc, ba cái tuổi ranh ăn với ngủ thôi mà phát sinh lắm chuyện vãi. Tầm tuổi mày anh đây sống cực yên bình và ngoan ngoãn nhé.

Chỉ là có con chó Quân phá đám thôi.

Đón nó về rồi mà mẹ nó vẫn chưa về, thế là tao để nó tự sinh tự giết muốn làm tướng làm giặc thì kệ bà nó, còn tao ngồi làm nốt bài tập để tối đi chơi.

“Hôm nay Bi được làm bố đó! Nhá có bạn Phương làm vợ Bi nhá có Thu làm con gái Bi nhá!”

Mà bố mẹ nó cũng hay thật, tên nó có đảng hoàng không gọi, cứ gọi Bi Bùm nghe ngứa tai vãi.

“Anh Bô ngày xưa có được chơi đồ hàng như Bi hong?”

À cái hồi còn ị đùn thì đúng là tao mê chơi đồ hàng lắm. Cứ ngủ trưa xong thì giáo viên cho chơi đồ hàng, bọn nào nhanh thì tụ thành một nhóm tự chơi với nhau còn đâu thì cô giáo sắp xếp ngẫu nhiên.

Tao thì năm lần bảy lượt bị gán cái vai pet cứng thấy nản lắm rồi nên chẳng care, tao mặc cho số phận bị quyết định, sóng dập sóng dồn tấp được vào bờ là may rồi.

Khác với tao, thằng Quân cứ hở ra là bị cả trai cả gái xâu xé nhau tranh giành. Nhìn nó mà tao thấy yên phận làm pet hoang cũng tốt.

Sắp xếp đủ các nhóm thì bình thường chỉ lẽ ra mình tao, thế nào hôm đấy lại lẽ thêm thằng Ngọc, thế là cô cho hai thằng làm anh em sinh đôi không rõ ba mẹ. Mà hài vl, tao với thằng Ngọc công nhận giống nhau như anh em sinh đôi, khác mỗi cái mặt thôi mà.

Chuẩn bị phát hiệu lệnh bắt đầu chơi thì thằng Quân từ đâu nhảy ra nói.

“Cô cho Quân cùng nhóm với Trang được không cô?”

Tao thay cô giáo lắc đầu nguây nguẩy không đồng ý.

“Trang chỉ chơi một mình hoặc Quân chơi cùng Trang.”

Bà giáo viên nhìn nó phát ngôn câu đấy mà choáng. Bả thế nào lại kinh, từ đấy cứ đến giờ chơi đồ hàng lại cho nó với tao chơi cùng nhau.

“Trang làm mẹ hả?”

“Bố.”

“Quân không thích làm mẹ.”

“Thì mày ra kia mà chơi với bọn kia.”

“Không.”

Tao với nó tranh cãi phân bua đến hết giờ chơi mà vẫn chưa xong. Tranh cãi suốt mấy hôm liền thì tao cáu, tao đánh nó.

Xong chả biết đứa nào mách lẻo nên tao bị bà giáo viên hét mông đau thấy mẹ, bả dọa sẽ báo cho mẹ thằng Quân với mẹ tao. Tao sợ bạt vĩa trốn học ở nhà mấy hôm liền.

Cho tới hôm mẹ thằng Quân với cô giáo đến nhà tao, tao căng đến độ định trùm chần đánh rầm tụi sát nữa là.

Tưởng định cáo tội tao ai ngờ lại đến xin lỗi làm tao há hốc mồm.

Hóa ra là thằng Quân lại bảo với mẹ nó là cô giáo đánh oan tao, không phải tao đánh nó.

Mẹ, cái thằng dở hơi này.

Thằng Bi nó lải nhải rên ư ử một hồi thì mẹ nó cuối cùng cũng sang nhà tao đón nó về.

À thì tao kể chưa hết, sau cái hôm được xin lỗi, tao lại đi học bình thường. Nhưng tao éo dám nhìn mặt thằng Quân.

“Mông Trang còn đau không?”

Thà nó đừng mở mồm thì thôi, cứ mở mồm là tao lại muốn đánh. Tao giờ tay lên nửa chừng thì thu lại,

thằng Quân lại cầm tay tao tự tấp vào má nó.

“Trang đánh đi, Quân không mách mẹ đâu.”

Cũng chỉ vì nó hiền quá mà tao càng lấn tới, từ đó đến giờ mới hay tùy tiện đánh nó.

Giờ nó mà quay về đây, tao sẽ đánh nó nhừ tử. Tao không tha cho nó nữa đâu.

Tao mím môi hít sâu một hơi rồi lại bật ra, con chữ trước mắt tao cứ mờ dần đi. Tao ngửa mặt lên không dám cúi xuống, tao sợ cúi xuống nước mắt sẽ rơi làm nhòe chữ. Tao sợ cúi xuống sẽ nhớ nó thêm.

Lấy bàn tay che mắt lại, nước mắt vẫn cứ lách qua kẽ tay mà chảy dài.

Tao vùi đầu lên trang sách, tay tao chuyển sang áp ngực trái.

Chỉ vài tháng nữa thôi bà chị tao sẽ chuyển đi nốt để học đại học, tức là ở đây sẽ chỉ còn mình tao nữa thôi.

Tắt cái đèn học đi, tao éo học nữa, lên giường đi ngủ luôn. Tao nghiêng sang trái nằm một lúc thì đã thấy chỗ gối ướt ươn ướt.

Nhớ ra rằng tao chưa một lần nói thích nó, chưa một lần chịu dịu dàng với nó. Đôi khi tao không muốn đánh nó đâu, nhưng ngoài đánh nó ra thì tao không biết phải thể hiện bằng cách nào.

Tao ghét phải nói thích nó, nói rồi thì mai này nó không còn thích tao nữa thì tao nuốt lại lời thể nào đây.

Hôm nó đi trời lạnh như thế mà nó lại đưa cho tao cái áo khoác của nó, giờ trời nóng muốn chết rồi còn chưa về đây mà khênh áo của nó về đi.

Sao không về đây để tao thấy nó lần nữa.

Nhắm mắt lại mà thấy xon xốt.

Đáng ghét.

17. Quyển 1 - Chương 16

Mẹ, bọn mày nghĩ xem tao có tương lai làm giáo viên mầm non không?

Ừ thì công nhận là tao đẹp trai tốt tính, nhưng vẫn ẻo thể phủ nhận được một sự thật là tao ghét trẻ con vcl.

Có thể nói tao chính là người cảm nhận rõ nhất quá trình trưởng thành của thằng Bi. Mẹ nó hỏi nó bé tí con con thì cứ tối đến lại ngoác cái mồm ra khóc, khóc chán thì nó ngủ. Nó ngủ thì gia đình nó yên ổn, tao cũng yên ổn.

Chắc chắn nó là em thất lạc của Erik, cứ như cái chuông báo thức đúng 2h sáng lại ngoác cái mồm ra khóc. Gia đình nó lo lắng mất ngủ, tao cũng lo lắng mất ngủ. Để rồi khi nó lại yên giấc, gia đình nó thở phào, tao cũng thở phào.

Đến cái tuổi đi thoăn thoắt được rồi, nó hăng như chó điên, cứ xềnh ra lại bi ba bi bô lẩn sang nhà tao để rình mò ăn trộm siêu nhân sịp đồ. Tao giấu chỗ ẻo nào nó cũng đánh hơi ra.

Tao bắt quả tang thì nó khóc, mẹ tao lại quát tao, tao oan quá khóc theo.

Khi mà nó có thú vui mới, nó cười, tao ẻo bị làm phiền nữa cũng cười theo.

Tào lao vãi, tóm lại là tao ghét bọn con nít vãi. Thiết nghĩ đợi xxx năm nữa khoa học phát triển có thể chuyển phát nhanh cái bọn này lên sao hỏa cho rồi.

“Anh Bô ơi cái anh Quân lâu rồi không sang chơi nhỉ?”

“Được mỗi mấy lần nó mua cho bím bím mà mày nhớ nó rõ nhỉ?”

Chả là tao vẫn nằm lẩn ra đọc Conan như bình thường thôi, thế là thằng Bi rảnh quần này lại đến quấy rối tao. Cùng lúc đấy thằng Quân cũng đến, nó định ngồi cạnh tao thì thằng Bi lại ì ra lù lù làm lá chắn.

Thằng Quân gợi ý khéo cho cu cậu biến ra thì nó lại càng lì thêm. Thế là chó Quân lại ý thế mình là người có tiền, mà mua chuộc cu Bi bằng vật chất, nào là mô hình siêu nhân, bóng bay, thẻ bài.....

Không thể tin được đồng chí Bi lại cương quyết không nhận hối lộ, tao cứ nghĩ nó có tương lai làm một ông quan được người dân yêu mến lắm. Ai ngờ chỉ với gói bím bím 1 nghìn mà nó sẵn sàng vứt liêm sỉ mà đu bám chân chó Quân.

Mẹ, mầm non nát từ gốc rễ.

“Trang thích bím bím gì không?”

Hết mua chuộc thằng Bi, nó còn định mua chuộc cả tao cơ đấy.

“Ostar vị kim chi ý.”

“Quân cũng thích vị đấy.”

“Thì sao?”

“Thì chúng mình hợp nhau.”

Lúc đấy tao gãi gãi đít tỏ vẻ ẻo quan tâm.

Nghe thấy tiếng rục rịch, tao đi ra thì thấy bà chị đang khệ nệ bê đồng đồ đi ra.

À, hôm nay bà dọn đồ để mai chuyển đi đây mà, đếch ngờ học lười như chó mà lúc thi gấp phải ruồi hay sao mà điểm cao vồn. Thế là vẫn đồ cái trường y giống ông Khang.

“Chị Hải ơi, chị đi ở với anh Khang à?”

Nhìn thằng bé bị bà chị tao bằm đít mà tao thấy thích thú vl. Đáng đời cái loại gặp quan bắt quàng làm họ, thanh niên tranh thủ lợi dụng.

Cười chưa xong thì cả tao với thằng Bi bị bắt phải lao động khổ sai dọn đồ cho bà.

Là con gái mà tao thấy phòng bà còn thua xa cái phòng tao, được mẹ thiên vị cho cái phòng rõ to hơn phòng tao mà bị bà biến thành chuồng lợn. Tao lặn vào gầm giường tìm mấy cuốn truyện bà nhẩy trộm của tao.

Mò ra được cả một lô luôn.

Sẽ không có gì đáng nói nếu như tao thấy mấy lá thư... tình(?) kẹp bừa trong quyển truyện?

Giề gì?? Mồn lá?? Chìn chá? Nà ní? Hồn tô ní?

Tao đến thua mấy thằng crush con quỷ cái này.

Tối hôm đấy bà lặn sang phòng tao lúc 9h tối, tao phải nhấn mạnh là 9h tối chứ không phải 2h sáng.

“Chị đi rồi mà ở nhà phải chăm sóc mẹ tốt vào đấy.”

Tao vặn quạt số to nhất rồi trùm kín chăn làm như không nghe thấy bà nói gì.

“Cái thằng như mày thì làm được cái nước gì, mẹ, xưa bố dọa cho tí đã ỉa đùn mới sợ.”

Đệt, đùa kiểu lấy con giun đất to chà bá thả vào quần thằng bé tuổi chim đang lớn thì vui lắm hả? Đm tao sợ xanh mặt chưa ngất là may đấy, hóa ra tao phải cười khằng khặc nướng giun ăn à??

“Tao thì chả có gì cho mày, thôi thì để lại cho mày con J7 pro nhá, có gì nhớ quá cứ gọi cho tao.”

Vĩnh vĩnh cái tai, tao ngồi đây.

“Bà cho tuổi rồi thì bà dùng gì?”

Bà ý hí hửng lôi ra quả iphone 7 plus đen sang chảnh ra khoe với tao. Đấy, tao biết ngay mà, chỉ cho tao đồ thừa là nhanh.

“Thằng Khang nó mua một đôi, nó gửi cho tao cái này. Nó mua màu đỏ với đen, tao lấy cái đen thôi.”

“Dốt, sao không lấy cái đỏ ý?”

Mà thôi, có iphone 7 là ngon vãi rồi. Ừ thì tao đợi bà lấy ông Khang thì lấy tư cách em vợ xin ông mua cho hí hí.

“Thằng Khang bảo thằng Quân cũng mua smartphone rồi, mày lấy số nó không?”

Nhắc đến là tao lại thấy thót cả tim. Tao lắc đầu không thèm rồi đuổi bà ý ra khỏi phòng.

Bà chị tao còn lì lợm lấy chân chắn ngang không cho tao đóng cửa.

“Thật ra cái máy kia tao lưu sẵn số thằng Quân rồi há há. Nhưng tao không cho thằng Quân số mày đâu lâu lâu. Tự chủ động nha cưng.”

“Đi đù!”

Tưởng lừa tao chắc, cái số này vốn là số cũ của bà, thằng Quân chỉ cần xin ông Khang là ra.

Tao nhảy lên giường cầm con J7 lên, bật lên rồi lại tắt đi, xong lại mở lên. Tao lỡ tay nhấn vào danh bạ rồi hoảng quá quăng cái điện thoại ra, lăn xuống nền.

Núp ở dưới như núp bom, tao run run hé đầu lên nhìn thì thấy cái màn hình tắt rồi mới yên tâm.

Còn lâu tao mới gọi cho thằng Quân nhé!

Thế ếu nào con chó Bi nó lại mò sang, mẹ mới có mấy tuổi ranh mà nó đã biết nghịch điện thoại rồi. Nhân lúc tao không để ý, nó bấm linh tinh trong danh bạ, mà danh bạ chỉ có số thằng Quân. Nó gọi cho thằng Quân mới dọa chết tao.

“Ai vậy?”

Thật lâu rồi tao mới nghe thấy giọng nó.

“Lộn số!!!”

“Này Tra—”

Tắt mẹ nguồn cho chắc ăn, tao cúi sút bay thằng Bi phẫn ra khỏi phòng.

Tim tao đập bịch bịch như kiểu muốn nổ tung đây này.

Sơ: *Lại muộn rồi, mấy cháu ngủ đi không mẹ bấm díт đấy.*

18. Quyển 1 - Chương 17: “quân Về Rồi, Ngoan Nín Đi Quân Thương Trang Lắm.”

“Hai giờ sáng, Quân gọi Trang không nhắc máy?”

“Trang ở đâu? Đang ngủ chưa hay vẫn thức?”

Ồi dồi ôi, tao giật mình tỉnh giấc ngay lúc 3 giờ sáng. Tim tao đang thoi thóp đập trong lo sợ đây này.

Mở cái điện thoại nhìn vào danh sách chặn có số thằng Quân thì tao mới yên tâm ngủ tiếp.

Tận 9 giờ sáng tao mới dậy vì tao đang nghỉ hè hihhi. Tao lại ôm cái điện thoại nghịch linh tinh tận 9 rưỡi mới bò ra khỏi giường.

Mẹ tao hay thật, hành động mà cứ như dân trộm cắp. Cái gì mà chỉ trong một đêm khuôn hết quần áo và biến mất tiêu, chỉ để lại vồn vện một mảnh giấy [Đừng lo đêm nay tao đi chơi xa].

Tao biết tổng là lại đi du lịch với ông bồ trẻ mới quen rồi.

Thế là lâu lắm rồi tao mới được trải nghiệm cảm giác alone home. Tao high lắm, tao sẽ gọi đám chiến hữu đến quẩy nát nhà cho xem.

À không, vợ vẫn nát nhà thật thì cmn tao lăn xuống gầm cầu ở à??

Tao nghĩ là tao nên trú ngụ ở quán net thôi. Không phải tao sợ ở nhà một mình đâu, tao lớn rồi, chúng mày đừng nghĩ bậy.

Tao không sợ ma đâu.

“Bao giờ mẹ về??”

Chưa gì tao đã nghe thấy tiếng sóng ào ào ở đầu bên kia rồi. Hay lắm, vứt con trai lăn lóc ở nhà để đi biển với trai trẻ.

“Hết hè thì về.”

“Không!! Không có mẹ làm sao con sống—”

Chúng mày xem cái nhà tao, từ mẹ tao đến chị tao ai cũng vô tâm hững hờ thấy sợ, kiểu như bất cần đời ấy.

Bình thường thì toàn tao nấu nên tao không lo vấn đề ăn uống, cái tao lo là tao cảm thấy bất an kiểu éo gì ỷ.

Hay là rủ chó Bi sang ngủ cùng nhĩ?

Ếo, đột trước nó ngủ cùng tao có một đêm mà hại tao sợ hơn cả ngủ một mình. Đéo mẹ trước khi ngủ nó lôi cả tá siêu nhân sịp đỏ ra, ngồi tự kỉ độc thoại dựng kịch. Nó nhắm lời thoại mà như tụng kinh.

Yêu quái và siêu nhân đang đánh nhau, yêu quái vừa chạm đến sịp thằng siêu nhân thì nó hét ầm lên. Tao đéo hiểu nó khóc lóc cái éo gì, nhìn cái cảnh nó lột sịp siêu nhân biến thái bỏ mẹ mà nó làm như cảnh bị thương.

Rên ư ử hừ hừ như bị chó nhập một hồi rồi bất thành linh nó tụt quần tao ra để báo thù cho chú sịp đỏ của nó.

Tao cẩu quá đập hết đồng siêu nhân của nó xuống nền, nó đau đớn, khốn khổ khụy xuống.

Nhiều khi tao nghĩ có phải mẹ nó đẻ ra nó sai cách hay không mà nó bị tâm thần nặng thế.

Ok, chơi chán nó cũng chịu đánh răng đi ngủ. Tao lấy con gấu bông cho nó ôm để nó khỏi làm phiền tao.

Đang êm xuôi ngủ thì nửa đêm canh ba nó bật dậy lay lay tao tỉnh. Tao mới mở mắt ra thì mẹ nó, nó dí đít con gấu vào mặt taooooo!!

Ôi ầm ầm ầm tao đéo sống nổi với nó nữa!!

Tao sang cầu viện bà chị tao, bà ý đắp mặt nạ dưỡng da trắng toát hại tao suýt ngất đến nơi.

Đấy, đời tao nó đen đủi đủ đường.

Ngồi nghị diện thoại mà đã đến 11 giờ trưa mất cmnr. Tao đi tìm tiền để đi chợ thì... quá đáng lòng cho nam thanh niên phải chống chọi sống qua cả kì nghỉ hè chỉ với 200k.

Mẹ!! Sống có nhà ở hẳn hoi nơi đô thị mà phải sống khắc khổ thế này??

Tao bình tâm lại lấy giấy bút ra để lập một kế hoạch có tính lịch sử quyết định sinh mệnh của một con người.

Nhớ năm xưa Bác Hồ ra đi tìm đường đường cứu nước, bôn ba bốn bể chỉ với hai bàn tay trắng.

Không, không áp dụng với tao được hai bàn tay tao hồng hào xinh đẹp lắm.

Cùng lắm thì rủ thằng Ngọc, nhá thằng Ngọc gảy ghita giỏi lắm. Nó với tao sẽ tung hoành giang hồ, kẻ hô phong kẻ hoán vũ, tao hát nó đàn.

Hai anh em không bán thân chỉ bán nghề nơi gằm cầu.

Mà từ hôm bà Hải đi đến hôm nay vừa tròn một tuần rồi, tao quên không gọi cho bà hỏi thăm tình hình, tiện thể hỏi xem quỹ đen của mẹ cất ở đâu.

Chả biết bà bận cái gì mà gọi suốt 3 cuộc chả thấy nghe máy, tính tắt luôn không gọi tiếp nữa thì lại đột ngột nhận nghe.

“Bà bận tí tởn với trai hay sao mà bơ tuôi?”

Tao nghe có tiếng ho khan trầm trầm của đực rửa.

“Quân đây.”

“Đù.”

Tao định nhấn tắt thì nó nhanh miệng nói.

“Từ từ đừng tắt, chị Hải sắp xong việc tí sẽ xuống nghe, Quân nghe hộ thôi.”

“Ờ.”

Rồi lặng thinh hồi nữa, nó nói tiếp.

“Quân nhớ Trang lắm.”

Tao vỗ vỗ ngực giữ bình tĩnh.

“Nhớ chết đi được.”

Tao run run rót cốc nước, cho đầy đá rồi uống sạch.

“Quân chỉ muốn nói là Trang đợi Quân thêm chút nữa. Nhanh thôi.”

Tao mấp máy môi tính nói mà bà Hải đã giành lại máy rồi. Có cái gì đó tiếc lắm.

Nằm trên giường tự nhẩm lại mấy lời nó mới nói, tao rối rít giấy đàn đạch. Mẹ nó nhớ cái éo gì mà nhớ,

tắm lợm, quá tắm lợm.

Nhưng mà nghe thích tai lắm.

Lăn sang phải bắn loạn ôm con gấu được một lúc thì lại đập nó ra, nóng vãi.

Nhớ ra mới úp gói mì, lật đặt đi ra nhà bếp ăn cho xong lại lười rửa vớt đấy. Vào phòng nghịch điện thoại tiếp.

Nghịch một hồi quá nửa chiều tao lại lăn ra ngủ quên đến tận 7 giờ tối. Lại chạy đi mua gói mì về úp ăn tạm. Ăn xong lại nghịch điện thoại đến 10 rưỡi giờ đêm.

Đệch, chắc tao thành NEET đây.

Đang muốn chửi chết mẹ thằng shipper trà sữa thì cuối cùng nó cũng chịu vác mặt đến bấm chuông inh ỏi.

Mới mở cửa thì bị đập vào mặt con gấu bông to sụ.

Đéo mẹ cái dịch vụ đền bù kiểu mới của bọn bán trà sữa online à??

Tao vút con gấu to bự ra để rồi ngơ ngác nhìn thẳng Quân đang đứng trước mặt mình cười hì hì.

“Đợi lâu khô—”

“Rằm!”

Tao đóng cửa lại.

“Nín đi nào.”

Trước khi đóng cửa, tao túm lấy cánh tay nó kéo vào trong nhà rồi cầm mặt vùi đầu vào lòng nó.

“Quân về rồi, ngoan nín đi Quân thương Trang lắm.”

Một tay nó quàng qua cổ tao, tay kia cứ dụi dằm xoa xoa đầu tao.

Tao khóc nức lên cứ dính chặt mặt vào cơ ngực nó.

Đưa lại điện thoại cho chị Hải, Quân cứ đứng bên cạnh giả vờ uống nước nhưng thật ra nghe thấy hết.

Trang nói rõ to còn chị Hải thì thích bật loa ngoài.

“Ui ui mẹ quảng có 200k cho tuôi thì tuôi sống bằng niềm tin và hi vọng à!!!”

“3000 nhân 60 bằng bao nhiêu?”

”180k, thì sao?”

“Thì tức là mỗi ngày mày ăn hai gói mì tôm 3 nghìn là còn thừa tận 20k đấy em trai. Lắm mồm.”

Sau đấy chị Hải tắt điện thoại luôn, tự dưng quay sang nhét vào tay Quân mảnh giấy.

“Nó đang ở nhà một mình hết tháng này, mẹ bảo chị về hôm nay để trông nó. Thôi nhường mày.”

“Nhưng m—”

“Mày lặn nhanh đi. Chắc 10 11 giờ tối đến nơi đấy.”

Sơ: *Cám ơn các tình iu đã động viên Sơ:<<*

19. Quyển 1 - Chương 18: “trang Ghen Lên Dễ Thương Lắm Đó.”

Tao chỉ cho nó cái chiếu dựng ở góc phòng, nó hiểu ý trái chiếu xuống nền để nằm.

Nằm trên giường tay cầm điện thoại lướt lên lướt xuống nhưng thật ra tao vẫn chăm chú nhìn thẳng Quân.

“Mày đến nhà tao làm gì?” - Tao hỏi nó.

Nó trái chiếu xong xuôi, chợt nhìn tao một lúc rồi lại cuộn cái chiếu vào, đặt trở về chỗ cũ. Song, đi đến

trèo lên giường dồn tao vào góc tường như đúng rồi.

Mặt nó nghiêm túc thấy má.

“Trang xem có cái luật nào cấm Quân không được đi thăm người yêu không?”

Vội vơ cái gối up lên mặt nó, tao cứ nhìn sang con gấu bông mặt nời bên cạnh mà lắp bắp.

“Vớ... vớ vẩn! Yêu đương cái gì hả hả yêu với đương cái gì!”

Hai tay nó nắm lấy hai bàn tay tao, từ từ hạ cái gối xuống. Tao rối rít cúi đầu không cho nó xem mặt mình.

Tao mà trưng cái mặt nóng ran này ra thì kiểu gì nó chả cười nhạo tao! Tao không thích!

Thằng Quân không bắt tao ngẩng mặt lên, nó cũng cúi đầu ghé cái mũi chạm lên tóc tao mà hít một hơi dài. Rồi sau đấy nó nghiêng đầu cọ mũi lên cần cổ của tao, tao nhột rùng hết cả mình.

“Người Trang thơm thật đấy.”

“Mẹ mày!! Biến!!”

Nửa năm không gặp mà nó lại tăng độ bốc láo, tao dựa tường đập nó ra thì nó giữ chân tao lại mà kéo tao nằm ngửa ra.

Nó bắt nạt tao mà cái mặt của nó từ đầu đến cuối vẫn căng như mấy bà giám thị, tao hãi quá quấy loạn cả lên.

“Sao Trang sợ Quân thế??” - Nó tròn mắt hỏi.

“Đéo đéo sợ! Mày lăn xuống cho bố!!”

Cười mẹ mày, cười lên rõ đê tiện, mẹ thằng đê tiện!

Nó lại cun cút đi xuống trải chiếu lại, lần này tao nằm quay lưng với nó, không thèm nhìn nó.

Mắt nhìn điện thoại nhưng đầu tao lại xáo đi xáo lại cái hình ảnh ban nãy của nó. Tim tao mới bình thường được một tí lại đập loạn lên. Tao quần bách nằm nghiêng người sang bên kia.

Thời đại công nghệ, đứa nằm trên giường đứa nằm dưới nền, mỗi đứa một cái điện thoại cứ cầm mắt vào mà không nói tiếp lời nào.

Tao quen thế rồi nhưng mà có thằng Quân ở đây mà chẳng nói gì thì thấy thiếu thiếu.

Hỏi bừa nó một câu.

“Mày học hành sao rồi?”

() Đệch!! Thiếu gì câu hỏi sao tao lại đi hỏi cái câu vớ cmn vẩn thế nhờ!! Tao có phải phụ huynh nó đâu!!

“Tổng điểm cả năm là 8,5, được giải nhất thành phố, nhì tỉnh môn Anh, nhiều lắm. Nói chung là Quân không quan tâm lắm đâu.” - Nó đặt cái điện thoại sang một bên, cười cười nói tiếp - “Trang quan tâm Quân còn vui hơn.”

Mím môi lại, tao tắt đèn đi để cả phòng tối om.

Thằng Quân lúc sau còn bày đặt chúc “Ngủ ngoan” làm tao sồn da gà.

Nằm được một lúc, cứ nhắm mắt vào cổ ngủ thì cứ nghĩ linh tinh lại không ngủ nổi.

“Mày học ở đây có gì vui không?”

Y như rằng nó cứ kể được khoảng 5 phút là tao đã lặn ra ngủ luôn. Thiết nghĩ mấy nữa tao ghi âm giọng nó bao giờ khó ngủ thì bật lên là sẽ ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau mới 7 giờ mà tao đã bị thằng Quân lôi dậy. Tao đi đến cửa đợi nó đi trước rồi lại quay trở về giường ngủ tiếp.

Nhận ra tay nó chạm đến khuỷu chân với nách mình, tao giật mình lẩn lẩn né ra.

“Quân chạy bộ mấy vòng rồi mà Trang vẫn ngủ thế này à? Dậy dậy... Dậy đi ăn sáng nhanh nào.”

Tao he hé mắt nhìn nó. Còn đang buồn ngủ nên đầu óc vẫn lơ mơ lắm chưa kể cái giọng còn chậm rề.

“Hong có tìn rùi....” (không có tiền rồi).

“Quân nuôi Trang mà, Quân trả tiền, không sao đâu.”

Chắc tao đang mơ ngủ nên mới thấy trên đầu nó có cái vòng thành, lại mọc thêm hai cái cánh trắng muốt. Đi kèm hiệu ứng sáng lấp lánh ánh vàng.

Kìa! Tao thấy mấy em thiên thần nhỏ đang bay xung quanh nó!

Chối lóa vãi.

Sau một trận giằng co kéo dài 15 phút, cuối cùng thì tao cũng chịu dậy. Chẳng qua là tao nể nó chứ không phải bị nó dụ ăn đâu.

Vừa bước ra cửa nhà thì trời mưa, tao quay vào trong lấy ra cái ô mà ô này lại nhỏ chỉ đủ che một người.

Tao định nhìn thẳng Quân sẽ bảo tao cầm lấy mà che, còn nó không cần. Ai ngờ.

“Đưa Quân cái ô với.”

“.....”

Tao giấu cái ô sau lưng.

“Đưa Quân, Quân đi mua về cho Trang ăn mà.”

“Tạm tin.” - Tao ngập ngừng đưa nó cái ô, không quên dặn - “Còn tiền thì mua hộ tao gói Ostar đó.”

Nó vừa nháy mắt làm duyên thì tao đập nó cú ra khỏi nhà.

Đứng nhìn nó đi được một đoạn, không hiểu sao tao lại khóa cửa nhà lại, vội chạy đuổi theo nó. Vì ô nhỏ nên tao phải nép sát vào người nó để tránh ướt người.

Tiếng cười của nó lúc nào cũng khe khẽ nhưng nghe vui tai cực kì.

“Trang cầm ô che đi, Quân không cần đâu.”

Tao lắc đầu rồi nép sát người nó hơn, tai tao vừa vịn áp lên ngực trái nó.

Mưa dần nặng hạt, tiếng mưa cũng lớn dần nhưng không tài nào lấn át được tiếng tim đập rộn ràng tao nghe được.

Áp tay lên ngực mình rồi lại áp lên cái má đang nóng rực.

Bọn tao ghé vào cái quán bán bánh cuốn.

Hồi còn bé tí bà Hải hay dẫn tao vào đây ăn này, hai chị em cứ dậy thật sớm để đến ăn đầu tiên đỡ phải chờ lâu. Lớn rồi tao đi ăn một mình thì tao chỉ mang về nhà ăn thôi, không thích ngồi quán ăn nữa.

“Cho cháu 50 nghìn bánh cuốn có chả, Trang ăn lạp sườn không?”

Tao gật gật đầu, nói nhỏ với nó “Mang về”.

“Cho thêm lạp sườn, cô gói lại cho cháu mang về nhé.”

Ngồi đợi người ta làm, tao với thằng Quân cùng nhau nhìn ra ngoài đường rồi cùng một lúc xoay người che mặt đi.

Chỉ vì... CON CHÓ BI!!!! Tao biết tổng là nếu để nó thấy mình đi mua bánh cuốn thế này, nó sẽ leo đèo theo về tận nhà để đòi ăn chực cho xem!

Người bé như cái kẹo nhưng ăn khiếp vl ấy!!

May là nó đi với mẹ đi mua bánh bao nên không ghé vào, tao với thằng Quân mua xong thì lên lút chạy về.

Chuyện đó éo ai ngờ, đến lúc bày ra đĩa xong thì chó Bi lại đột nhập vào nhà tao.

“Hai anh ăn gì thế?” - Dù biết nhưng vẫn hỏi để đợi đối phương không kịp trở tay.

“Bọn tao có ăn gì đâu, biên biên về nhà nhóc đi!!”

Nó làm vẻ then thùng đi tới, bàn tay nhỏ của nó bám lấy cánh tay của thằng Quân. Mắt nó nhìn thẳng Quân đầy long lanh.

“Thật ra em không thích ăn bánh cuốn đâu... Nhưng mà anh Trang cứ ép em ăn...”

“Tao ép mày khi nào? Chim cú, tàu lượn, té!!”

Sà vào lòng thằng Quân như đúng rồi, nó làm đủ mọi trò con bò để xin ăn. Tao nhìn mà phát cáu, mẹ nó hỏi sao tao ghét bọn trẻ con éo chịu được! Hở tí là xin ăn, éo cho thì nó vặn vẹo!

“Anh Quân ơi em thích ăn lạp sườn.”

Đm đm đm lạp sườn của bố mà?!

Thằng Quân lại bày vẽ cam chịu gấp cho nó cái xúc xích to bự.

“Bi ăn xúc xích nhé?”

Tao cau mày, mím môi nhìn xúc xích em yêu đang bị chó Bi gặm như gặm xương.

“Mày thích thằng Bi rồi chứ gì?”

Nói xong tao tự thấy mình nên đi chết được rồi. Sao tự dưng tao ngu hết phần chó thể này!!!

Bỏ đấy không ăn nữa, tao bịt miệng phi hết sức như bay vào phòng, khóa trái cửa lại.

Cửa bị thằng Quân gõ cộc cộc.

“Trang ghen lên dễ thương lắm đó.”

Tao ở trong đập một phát lên cửa để đáp lễ.

“Ghen con cu!! Tao ghen hồi nào! Xàm xàm xàm xàm xàm!!”

Sơ: Sơ ăn trưa đây, cứ cmt nhé Sơ ăn xong rep nè <3

20. Quyển 1 - Chương 19: “xin Lỗi.”

Thế là nó ăn bám ở nhà tao được 3 hôm rồi, nói là ăn bám nhưng ít nhất sinh hoạt các thứ nó vẫn xì tiền ra trả đầy đủ nên tao mới tạm chấp nhận thôi.

“Trang.”

Tao cầm gói bím bím quăng vào đầu nó.

“Mẹ mày! Mày có cái gì mày nói luôn đi bày đặt gọi gọi để ăn cứt à!”

“Giả sử bây giờ Quân định dụ dỗ Trang đi chơi đêm ý, Trang có giận Quân không?”

Ngưng lại một lúc để tiêu hóa lời nó nói, mà tao cứ thấy rắc rối kiểu gì ý. Cái gì mà giả sử, xong rồi còn “dụ dỗ” lại còn “đi chơi đêm”.

Kết luận lại là nó muốn rủ tao đi hút shisha rồi hít keo tró chứ gì?

Tao kịch liệt lắc đầu không đi.

Vì sao? Vì tao là cháu ngoan Bác Hồ, tao là đoàn viên ưu tú!

Chứ không phải tao sợ đi đêm gặp ma đâu! Ma mèo éo gì, làm gì có ma!

Nó bị từ chối thì nín được một lúc, lúc sau lại bất thành linh ngứa mồm hỏi.

“Hmmm.... Trang sợ ma à?”

“Cứt cứt cứt!!” - Tao vừa nói vừa lấy gói đập thẳng Quân.

Giữ cái gói lại, nó giật về, tao theo cái gói từ trên giường lao xuống ào vào lòng nó.

“Đi chơi công viên ý, vui lắm.”

Bỏ cái gói sang một bên, tao tì cằm lên ngực nó, nhìn mặt nó từ góc này.... Hmmm.... Thấy rõ cả lỗ mũi kia. [Sợ: Đờ mờ =)))]

Tao vươn tay lên vuốt cái mái của nó sang một bên để lộ rõ vầng trán.

“Lớn rồi đi công viên con kẹc, ngủ đi mai tính.”

Định leo lại lên giường thì thằng Quân vòng tay qua eo tao, ôm cứng lấy. Thấy tao không giãy giụa thì mới

nói lỏng ra, đặt một tay lên gáy tao. Khẽ khàng đẩy đầu tao áp sâu vào lòng nó hơn.

Nó hạ giọng thăm thì.

“Nằm thế này một lúc.”

Hai tay tao đang bối rối không biết đặt đâu, chả lẽ co lại đặt trên ngực nó như lũ con gái? Hay là đặt lên vai nó? Thế nằm mỗi lần.

Tao quyết định xoay người không nằm sắp nữa, coi thằng Quân làm đệm mà nằm giữa. Tay nó lúc này đặt lên bụng tao làm tao cứ nhột nhột muốn cười.

Nằm được như thế mấy giây lại thấy khó chịu, tao vặn vẹo mình như con sâu đo.

Bất ngờ nó bỏ tay ra, tao lặn một phát sang trái rời khỏi người nó.

“Trang nằm cạnh Quân đi, không nhất quyết phải dính lấy Quân như thế này đâu.”

Tao lè lưỡi ble ble không thèm chọc nó cười, nó cười xong lại lặn đến gần tao. Vai nó chạm vai tao, tao thoáng giật mình.

“Quân nói thật, Quân đã khóc vì nhớ Trang đấy. Quân trông mạnh mẽ thế thôi nhưng nội tâm yếu đuối lắm.”

Tao sờn hết da gà con da gà mẹ lên.

Chưa kể thằng Quân còn nằm nghiêng sang, dù phòng tối om nhưng tao biết nó nhìn tao chằm chằm.

“Thế Trang thì sao? Lúc Quân không ở đây có khóc không?”

Nhắm mắt lại, tao không thèm trả lời. Rồi ráng đợi lúc nghe được tiếng thở đều đều của nó, khẳng định nó ngủ say rồi thì mới ghé sát tai nó thì thầm.

“Thằng yếu đuối. Tao mạnh mẽ hơn mày tưởng nhiều nhá. Khóc lóc cỡ lờ, tao còn lâu mới...” - Tao gạt đi hạt nước muối mới chảy ra - “Còn lâu mới khóc nhá!”

Mới khép mi xuống định ngủ thì đột ngột bị thằng Quân đè môi nó lên môi mình.

Nó hết hôn thì lại cắn nhẹ cái môi dưới của tao.

“Ngủ ngoan.”

Tao nhớ là tối qua tao gối đầu lên gối bông, thế nào dậy lại thấy mình kê đầu lên cánh tay thằng Quân. Nghiêng đầu sang thì đập bốp vào mắt là gương mặt đẹp chói lóa của nó.

Thấy nó chưa dậy thì tao giả ngu ngủ tiếp.

“Như vợ chồng mới cưới ý nhờ.” - Thằng Quân nhắm mắt nhưng vẫn mở mồm ra nói.

Mở mắt ra, cau tức há miệng cạp lên cánh tay nó một miếng, tao ngồi dậy cào cào lại tóc tai.

Vào nhà tắm đánh răng xong xuôi, đi ra đến cửa thì thấy thằng Quân bày đặt đứng chắn lại không cho đi.

“Quân bảo, tối mai mình đi chơi đi?”

“Mày dấm à? Mẹ tao không cho đi chơi đê—”

“Cháu hứa sẽ đưa Trang về nhà cẩn thận mà cô, vâng, xin thề.”

Nó lắc lắc cái điện thoại trước mặt tao, miệng nhếch lên tỏ vẻ đắc thắng khi mà được ác ma má mì của tao phê chuẩn cho bắt cóc tao.

Tao cúi xuống định luồn qua để đi ra ngoài thì nó túm cổ áo tao mà giữ lại.

“Mai là sinh nhật thằng Ngọc, nó tổ chức ở quán karaoke của nhà nó, có mời bọn mình đi mà.”

Nhìn cái mồm cười toe toét kia, có cho tiền may ra tao mới tin.

Tao định gọi cho thằng Ngọc mà nhớ ra không có lưu số nó, không suy nghĩ giật luôn điện thoại của thằng Quân mà gọi.

Mở ra thì nó bắt mở khóa màn hình bằng hình vẽ.

“Là gì?”

“Trang vẽ thử xem?”

Định ném lại cho nó nhưng thôi, tao thử sức vẽ bừa sao cho ra giống hình chữ “T”* éo ngờ lại đúng luôn.

“Chỉ Trang hiểu Quân.” - Nó lại nháy mắt.

Tao cốc lên đầu nó một cái rồi gọi cho thằng Ngọc để xác nhận, ai dè ngày mai đúng là sinh nhật chó Ngọc nè.

Trả lại điện thoại cho thằng Quân thì thằng Quân lại rút điện thoại của tao ra.

“Để Quân đoán mật khẩu nhé, là sinh nhật của Quân đúng không?”

Tao phụt cười, nhướn lông mày thách thức nó.

Nó mở điện thoại tao ra, gõ mật khẩu mấy hồi mà sai lè. Can tội tự sướng cho lắm vào, nghĩ ai cũng sến súa xàm quần như nó không bằng.

Thật ra mật khẩu của tao rất đơn giản, chính là sinh nhật của Itachi đó.

Chẳng biết thế nào mà nó dám bày đặt giận dỗi với tao, tao đi đâu làm gì nó cũng ngồi một cục ì ra để ngáng đường tao đi. Tao sút cho mấy cái ngã lăn ra mà vẫn cứ lì lợm.

Đến trưa tự giác đi mua thịt rau về để tao nấu rồi ngồi lì ra giữa nhà bếp để biểu tình. Lúc tao bày ra đĩa thì cũng biết tự giác cầm lấy đặt lên bàn, xong, lại ngồi xồm xuống dựa chân bàn để biểu tình.

Tao kệ xác nó, điềm nhiên ngồi lên ghế để ăn cơm, nó cứ tranh thủ lê đến ngồi xồm cạnh chân tao.

Từ trên nhìn xuống thấy nó y hệt con chó nhà hàng xóm luôn.

“Mày có ăn hay không để tao còn dọn?”

“Trang đổi mật khẩu đi.”

Tao đặt đĩa xuống.

“Quân, mày muốn đánh nhau đúng không?”

Nó nhồm dẫy thì đầu va vào bàn kê “cộp” một cái. Rất nhanh cố lấy lại vẻ tự tin mà nắm cầm tao, tao hất tay nó ra.

Sau đó thì tao với nó đánh nhau thật luôn.

Đánh xong thì tao lên giường nằm còn nó đi mua băng đô thuốc bôi các thứ. Tao chỉ bị sứt chỗ cằm còn nó thì bị nặng hơn.

Vuốt ngược tóc mái của nó cho khỏi vướng rồi tao bôi thuốc mỡ lên chỗ trán đang có vết xước do tao cào.

“Nhắm mắt lại.” - Tao ra lệnh cho nó.

Vuốt vuốt nốt mấy sợi tóc mái còn ngang bướng của nó tránh ra, tao nhắm tịt mắt lại, đánh liều dán môi lên trán nó.

“Xin lỗi.”

21. Quyển 1 - Chương 20

Tao tính đạp xe ra quán karaoke mà thằng Quân lại gọi taxi.

“Tao mách mẹ mày là mày đốt tiền hoang phí.”

Nó lại bày ra cái kiểu cười hì hì.

Ông tài xế ra mở cửa xe, tao định lên ngồi hàng đầu cạnh ông tài xế thì nó lại kéo tao ra ngồi hàng phía sau cùng với nó.

Dù muốn thắc mắc cơ mà tiền nó bỏ ra nên tao cũng biết điều không ho he.

“Không phải Quân đại trai đại gái mà tiêu xài hoang phí đâu.”

Ánh mắt tao nhìn nó sặc mùi dị nghị.

Tao có chuẩn bị trước, nhanh tay bịt tai lại để không phải nghe tiếp cái câu tởm lợm nào từ nó.

Địch ngờ nó dịch mông sang ngồi sát tao, cố tìm chỗ hở để dí cái môm vào thì thắm.

“Quân chỉ đại Trang thôi.”

Tay tao nóng lây từ cái tai thì phải, suốt lúc đi tao chỉ ngồi dí dí một chỗ. Môm tao lấm bầm văng phụ khoa mong ước 999 lần quan hệ với mẫu thân nó.

Hơi liếc sang thì thấy nó vẫn đang nhìn mình, cái cách nó nhìn tao rất kì lạ. Kiểu như nó dát vàng vào hay sao mà sáng long lanh vl, đm, chả lẽ tao lại móc mắt mày ra làm bóng đèn.

Đến nơi đã có thằng Ngọc mặc cả cây trắng đeo kính thug life, nó hớn hở cười cười chạy ra đón “khách”.

“Quà đâu?”

Tao chìa hai bàn tay hồng hào ra.

Thằng khác tao không rõ nhưng thằng Ngọc tỏ vẻ thất vọng cho vui chứ nó chẳng có ý xấu gì. Tao biết nó định đánh tép lên tay tao nên tao nhắm mắt cắn răng chuẩn bị tâm lí.

Chuyện đó éo ai ngờ khi mà nó cầm tay tao hôn chụt lên một cái.

Môm tao há ngoác ra trong hoảng sợ, trong đầu tao chỉ vồn vện 3 chữ to đùng “W T F”.

“Đợi Quân giết nó.” - Tao nghe thêm cả tiếng nghiêng răng ken két.

Túm lấy áo thằng Quân giữ lại, tao lắc đầu bảo không nên chấp bọ say. Mà nó cứ sùng cồ lên điên hơn cả bọ say, tao đành vòng tay qua eo nó giữ chặt lại.

Quả nhiên sợ hãi trước sức mạnh của tao, nó đứng im luôn.

Tay tao mới rời ra thì tay nó nắm lại làm tao hết hồn chìm én.

Cái nắm chặt của nó bây giờ mới khiến tao cảm nhận được lòng bàn tay của nó bây giờ chạm vào nham nhám thô hơn lúc trước nhiều. Thế nhưng lại ấm áp hơn...

Rùng mình rút tay về rồi tự tát tát mặt vài cái, tao vô cớ nổi khùng lên gối húc vào bàn tọa của nó rồi đi

vào quán Karaoke.

Vừa đẩy cửa vào phòng đã thấy cả đàn vượn đang dung hòa với thiên nhiên hồn nhiên như phê cổ. Tao vào nhập hội theo được một lúc, lúc sau quay ra đã thấy đủ nhĩnh lẽ tư thế high: Đứa thì như con sâu đo ngo nguậy, đứa thì thiên nga gãy chết, thằng thì vũ điệu hoang dã quần quại. Riêng thằng Ngọc nốc nhiều bia nhất thì diễn phim tài liệu y học nghiên cứu về quá trình chống trọi đầy gian truân của bệnh nhân ung thư giai đoạn cuối.

Nhìn thấy cái mic đang lăn long lóc trên sàn nhà, tao đi đến nhặt lên rồi đưa cho thằng Quân.

“Tao chưa nghe mày hát bao giờ.”

Nó thoáng ngỡ ngàng rồi lại làm cái kiểu tiểu thư đài các che miệng cười duyên.

Đặt đít xuống ngồi cạnh nó rồi nhìn nó chọn bài, dường như nó thích nhạc của Mr.Siro. Tao ngẫm cũng thấy cái giọng nó chắc cũng hợp. Cơ mà lúc sau nó lại chuyển sang mấy bài của Erik.

Mới cầm ly nước cam định uống thì ngẩng lên đã thấy chữ “GHEN” to đùng ở màn hình.

Nó không hát đoạn dạo mà tua luôn ra đoạn cao trào.

”Bởi vì Quân ghen ghen ghen ghen mà.

Vì Quân đang yêu Trang thôi thôi thôi mà.

Là Quân đang ghen ghen ghen ghen mà.

Bởi vì anh đã quá yêu em, quá yêu Trang!”

Theo lẽ thường tao nên phụt nước cam ra, nhưng không, tao bị sặc chưa kể nãy ăn no quá giờ được dịp nôn hết ra luôn.

Trong khi tao vừa ho sặc sụa vừa nôn thừa sống thiếu chết thì nó lại hát.

“Người đừng lặng im đến thế. Vì lặng im sẽ giết chết con tim...”

Nó muốn chọc tao phọt máu đây mà!!

Sau đấy tao mông lung quá chả biết thế nào nữa, lúc có gió lạnh vụt qua tao mới mở mắt ra. Lưng tao lạnh lạnh như đằng trước lại thấy âm âm, à, là tao đang bị cõng.

Nhắm mắt lại, không phải tao cố tình giả vờ ngủ để cọ cọ cổ nó đâu.

Nó đang cõng tao đi thì dừng lại.

“Anh ơi đêm trở lạnh anh mua tấm từ thiện nha. Anh ơi, anh mua đi để tạo nên nụ cười trẻ em Việt! ”

Nghe giọng chắc là bé gái tầm lớp 1 lớp 2.

Ừ thì mua đồ từ thiện là tốt nhưng hôm qua tao mới lướt facebook thấy mấy vụ lừa đảo riết rồi nên giờ cứ thấy nghi nghi.

“Nhưng người anh thương không cho anh xài tiền hoang phí.”

Giọng con bé lại dậm thêm đường vào.

“Anh mua đi, tấm này xỉa thích lắm nha! Chị ý kiểu gì cũng thích mê!! Em là con gái em hiểu chị ý mà!”

“Anh mày là đực nha em.” - Tao bất thành linh lên tiếng.

Ở trên neho mắt nhìn con bé, con bé bĩu môi nhìn lại tao.

“Chém gió điêu luyện ghê nha cưng, tao về tao mách cô Thanh cho mày biết mặt.”

Con bé này là chị gái thằng Bi đây, nó tên Trâm nhưng mẹ nó gọi nó là Búng. Cơ mà giờ cô Thanh với chồng li hôn rồi, thằng Bi ở với cô Thanh còn con bé này ở với bố.

Tao gõ gõ đầu thằng Quân bảo nó thả tao xuống rồi cầm gói tã của con bé, đưa nó tờ 100k.

“Mẹ mày mà biết mày đi bán dong vớ vẩn thế này thì đẹp mặt, muộn rồi về nhà đi.”

Oai dững bước đi như một vị thần đấy rồi tao nhận ra giờ tao trắng tay hoàn toàn. Về đến cửa nhà tao khụy xuống tựa như thiên thần gục ngã trước cửa thiên đường.

Oai một phút ngu tron một đời mà!!

Cơ mà thôi, thật ra thì tao thấy xót thương cho con bé hơn.

Thật ra bố mẹ tao cũng li hôn từ cái hồi tao còn bé tí rồi nên mỗi khi thấy ai có cùng hoàn cảnh, tao cực kì cảm thông.

Tao đứng tra chiều khóa, lạch cạch mãi không mở ra được.

“Để Quân mở cho.”

Ương bướng lắc đầu, tao cố gắng mở. Đéo mở được thì tao cáu quăng chìa khóa xuống không mở nữa.

Không nhắc đến thì thôi, cứ nhắc đến tao lại thấy buồn đau kinh khủng.

Tao nhớ bố tao ngày trước cũng công tao suốt đoạn đường từ trường về nhà trong cái tiết se se lạnh. Lưng bố tao rộng, vững chãi, tựa vào rồi cọ cọ lên thích lắm.

Rồi hôm bố tao dọn quần áo rời đi, tao chạy đuổi theo đòi công mà bố tao chỉ nhìn tao lạnh lùng. Tao chạy theo ngã rạch đầu gối cổ gào lên gọi mà chỉ thấy tấm lưng đấy thu nhỏ lại rồi biến mất trong tầm mắt.

Nhìn từ sau thấy thằng Quân đang mở cửa, lưng nó cũng rộng cũng vững chắc. Điều đấy khiến tao sợ.

Tao bắt giác nhảy chồm lên lưng nó, hai chân tao vẫn khóa eo nó lại.

“Mày không đi nữa đúng không?”

Nó không nói gì.

“Mày không ở đây nữa là mày bỏ rơi tao à. Tao đi bán dong cho mày xem!! Mày bỏ học đi ở đây với tao thôi! Mày đừng về lại nữa!!”

Thằng Quân với tay ra sau xoa xoa đầu tao, trầm giọng.

“Trang yêu Quân chưa?”

“Sắp.”

22. Quyển 1 - Chương 21

Tự dừng sáng hôm nay tao lại dậy sớm bắt ngờ, ngó sang nhìn thẳng bên cạnh vẫn đang ngủ. Xem ra còn dậy sớm hơn cả chó Quân.

Tao tự vỗ tay tán thưởng tự trao cho mình tấm huân chương cao quý rồi ngoan ngoan ngả đầu lên gối ngủ tiếp.

Xong, thẳng Quân lảo toét dám bẹo má tao.

“Dậy rồi thì theo Quân đi chạy bộ.”

Tao cầu mu bàn tay nó.

“Tao nghe nói chạy bộ quá sớm sẽ bị liệt cu.”

Nó cầm cổ tay tao giữ lại rồi tay còn lại tiếp tục bẹo má tao.

“Quân nghe nói nếu lười chạy bộ sẽ bị trĩ.”

Tao bặm môi lại, trừng mắt nhìn nó. Hừ một tiếng rồi ngồi dậy, mò mẫm tìm cái điện thoại.

Quái lạ là.

Bình thường tao nhắm mắt hươ cũng thấy mà giờ lục khắp nơi cũng không ra.

Nhìn cái gầm giường đầy khả nghi, tao nhân lúc thẳng Quân quay đi thì xông vào trong.

“Quân giữ điện thoại Trang mà, ra đi.”

Đầu tao thì chúi trong gầm giường còn đầu gối quỳ, dít thì chống lên, tư thế đủ đẹp.

Đẹp mặt.

Vuốt mặt vài cái, tao chui ra, hậm hực chìa tay ra ý đòi lại điện thoại.

Nó đang định đưa tay lên tiếp tục vỗ tiểu thư che miệng cười nở ngàn sắc hoa khiến bố phát tím thì dừng lại. Rồi đột ngột nó nắm cầm tao, ngón cái với ngón trỏ của nó bóp nhẹ một cái làm môi tao chu ra.

“Ày ó ả ao ay ông?” (Mày có trả tao hay không?)

Dường như chưa thấy quan tài chưa đái dầm, nó nhơn nhớn nhái lại giọng tao.

“Un uân ik uân ư o.” (Hun Quân đi Quân đưa cho)

Tay tao vung ra tát nó sấp mặt lợn, sau đó lao vào lục túi quần nó. Đang mãi lục thì cmn tao lỡ tay chạm vào chỗ nào đó bố mày tím.

Mặt tao nhăn lại, chợt nảy ra ý nghĩ bóp chết mẹ con chim của nó giống mấy thằng chiến hữu, Cơ mà nghĩ nghĩ cứ thấy kì lạ, cứ thấy ngại ngại tđn.

ĐCM bố mày tay không bắt chim bao nhiêu lần rồi mà lại ngán con chim này à?

Tay tao mới rút ra khỏi túi quần nó, định nhét vào lại thì bị nó giữ lấy.

“Theo Quân.”

Nó kéo tao đi, đi được một đoạn, tao vùng tay ra.

“Trang...”

“Quân...”

Tao ngược lên nhìn nó rồi quay phắt đi, lạnh lùng cất bước.

Nó chạy theo ôm tao từ sau kìm tao lại.

Ngửa mặt lên, tao hít một hơi bình tĩnh lại.

Người ngoài nhìn vào còn tưởng bọn tao đang diễn cảnh phim xúc động miêu tả chân thực cảnh tượng chú chó náu kéo người chủ đẹp trai trong vô vọng.

“Đậu má mày bố về khóa cửa!!!”

Về nhà tranh thủ đánh răng rửa mặt, tao trở lại cùng chạy bộ với nó.

Chạy song song với nó một lúc thì thấy lạ lạ, quay sang nói với nó.

“Trả máy cho tao!!!”

“Chang à.”

“Tranggg!!!”

Vừa chạy vừa cãi lộn một hồi, cãi xong thì vừa đúng đến quán bánh cuốn.

Lần này tao quyết định ăn ở quán luôn chứ không đem về, sợ lẩm đem về rồi thì con chó Bi sẽ nốc hết.

Chỉ cái ghế đối diện mà thằng Quân lại ngồi cái ghế bên cạnh tao, tao cau mày khó chịu rồi kéo ghế ngồi xa ra.

Nó kéo ghế đến, tao định kéo tiếp thì có giai điệu khá bắt tai vang lên.

”Với em chắc quá đủ cho một mối tình.

Dẫu em không thể ở lại với anh.

Mình chẳng cùng với nhau đi hết quãng đường, ôm ấp hi vọng một ngày ngát xanh.”

Miễn cưỡng đeo cái tai nghe của nó cho cẩn thận, tao tiếp tục nghe bài hát này.

“Bài này tên gì?”

“Túy Âm.”

Tao ngồi một góc nghe nhạc còn nó thì lấy giấy lau sạch bát đĩa rồi ra tự pha nước chấm, tự lấy bánh xếp vào đĩa.

Nhìn theo mà tao cứ thấy có gì đó yên lòng, tao chợt có chút suy nghĩ về tương lai mai này.

Đang ăn thì có tiếng rơi vỡ loảng xoảng làm tao giật mình, quay sang thì thấy có cặp đôi đang cãi nhau.

Tưởng chuyện nhặng nhít tính mặc kệ thì thằng mờ lờ kia thẳng tay tát vợ như đúng rồi. Thằng bé con đi cùng vừa khóc vừa bám chân thằng đấy ngăn lại.

Tao cũng chả phải anh hùng gì nhưng thấy cảnh này thì không nhịn được phải xông vào.

Vồ lấy thằng đấy mà đánh đấm như đúng rồi, trong đầu tao xáo đi xáo những hình ảnh về tháng ngày tăm tối của tao. Đó là những khi ông già tao say rượu đánh mẹ tao. Chị tao cũng bị vạ lây.

Càng nghĩ tao càng cay, khi đó tao chỉ là một thằng bé, tao chỉ biết thu mình một góc sợ hãi. Tao bất lực chỉ biết khóc.

Hóa ra lí do li hôn là như vậy. Sao giờ tao mới nhớ ra nhỉ?

Tưởng như dồn hết sức vào từng cú đấm, lúc tao thở ra một hơi dài là lúc tao đang ngồi nhà dán băng gạc.

Tuổi thơ của tao....

Nếu tao có cuốn nhật kí ghi lại tuổi thơ của tao thì có lẽ những lần xuất hiện thằng Quân chính là muôn vàn điểm sáng rạng lên cả một trang giấy, làm mờ đi những vết nhơ khác.

Ở bên nó đôi khi khiến tao quên đi rằng mình từng có một tuổi thơ kinh tởm như thế.

Kìm nén không được thì tao bật ra, nấc liên hồi rồi khóc. Thằng Quân ngồi tiếp khăn giấy cho tao, chốc chốc lại cố tình áp đầu tao dựa vào lòng nó.

Đến tối ôm nó ngủ, nói ngủ nhưng thật ra tao chỉ giả vờ. Chợt thấy có tia sáng lóe ra ở góc gầm tủ, tao sợ bỏ mẹ.

Đm đm đm có khi là ma!!!

Bình tĩnh lại, tao rúc sâu vào lòng nó để tránh ma.

Sau lại tò mò bò ra xem thử là cái gì, hóa ra là cái điện thoại của tao.

Bà chị già: [Ngày kia mẹ về rồi đấy, mà mày nhắc thằng Quân mai về đi nhá].

Tao kiểm tra lại ngày thì mới giật mình nhận ra 2 tháng hè đã trôi qua nhanh như thay sịp.

Tay tao run run tắt nguồn điện thoại, cất trở lại cái góc đấy.

Tao coi như không biết gì.

Tao sợ khi điểm sáng tắt bóng tối sẽ lại xâm chiếm suốt những trang nhật kí sau này.

23. Quyển 1 - Chương 22

Hôm nay tao còn dậy sớm hơn hôm qua, quay sang nhìn thẳng Quân vẫn đang nhắm mắt.

Tao bảo nó đang nhắm mắt chứ không bảo nó đang ngủ. Chắc chắn nó đang giả nai.

Nhìn khuôn mặt cương nghị của nó, ngón tay tao như bị hút vào, nhẹ nhàng vẽ theo từng đường nét.

Rồi tao lôi nó dậy đi bộ để rồi gặp phải ánh mắt nai tơ chưa biết sự đời của nó.

Cùng nhau chạy bộ như bình thường, nhưng cái bản mặt em cún bé nhỏ vẫn đeo thể tin sự đời - Kiểu nó đang yên bình dạo chơi cùng gió cùng đồng chó thì bị các chú công an xách cổ bắt mẹ đi ý.

Tao bực mình dừng lại, tao bảo nó ngưng ngay cái bản mặt đấy đi.

“Nói đi, có phải Trang lừa dối Quân, Trang yêu ai rồi đúng không?”

Vòng tay qua cổ nó, tao gồng tay lên cho nó một trận.

“Ai ai ai Quân xin lỗi mà...”

Tạm tha cho nó, thấy thằng Quân vẫn còn nhây tao định cho thêm trận nữa thì nó co dím người lại chịu thua. Tao bật cười.

Theo lịch trình cũ, bước vào quán ăn sáng, mới tia mắt một lượt, ha, con chó Bi!

Anh lạnh lùng xoay gót định bước đi thì em đã níu anh lại, nói với anh rằng.

“Mẹ em bảo anh vào ngồi ăn cùng bàn cho vui kìa!!”

Thằng Quân ở sau đẫy lưng tao, tao hết cách phải đi vào ngồi cùng bàn với mẹ con thằng Bi.

“Em tên Quân à?” - Bà cô hám trai tên Thanh said that.

“Vâng chị.” - Thanh niên quảng cáo free cho P/s said that - “Sao chị biết ạ?”

Tao chép miệng: “Thằng Bi đưa mồm đi chơi hơn xa rồi đấy.”, thề đm, tao nghi con chó Bi nó đi quảng bá free cho thằng Quân từ đầu phố đến cuối phố cmnr.

Thằng Quân đứng dậy đi ra gọi đồ ăn, tao ngồi lại uống tạm cốc nước lọc cho đỡ nhạt miệng.

Chợt tao nhớ ra một điều, nói cho bà cô Thanh. Tao kể là hôm nọ tao thấy cái Trâm lang thang ở đường bán đồ linh tinh.

Mặt bà cô phảng phất buồn để rồi lúc thằng Quân quay lại thì bưng như nể hạ, tao lại lặng thầm chép miệng.

Giờ tao mới để ý thằng Quân chuyên gọi thêm chả mà toàn tao ngốn hết còn nó không đụng miếng nào.

Nó ngơ ngơ nhìn tao cướp mất đĩa, rồi mặt rõ phẫn khi biết là tao lấy đĩa của nó để gấp cho nó mấy miếng chả.

“Nhìn chả ngon nhỉ... Nhưng Bi không dám ăn đâu, hai anh ăn đi... Đừng bận tâm đến Bi...” - Vừa nói nó vừa rưng rưng không cầm được lòng mà ôm mặt.

Bố biết ngay mà!

Muốn đớp ké nói mẹ đi còn bày đặt ghét vl!

Cơ mà chắc sáng nay tao bước ra khỏi nhà không đúng cách nên lòng rộng lượng hẳn, đẩy cái đĩa ra giữa cho nó lên gấp trộm.

Tao huých đầu gối vào chân thằng Quân, ai bảo nó ngồi cạnh nhìn trộm tao rồi cười thâm.

Xong, tao ngưng lại một chút để deep. Nom cảnh tượng vui vẻ như bây giờ khiến tao... hạnh phúc.

Đến trưa hai thằng không thèm nấu nữa, úp luôn mấy gói Hảo Hảo ăn. Tao sai nó đi mua quất với mấy gói gà cay về ăn kèm, nó vâng dạ đi ngay. Để rồi lúc về chúng mày biết gì không?

Nó khuyến mãi cho tao món combo cực sốc.

Chị em nhà Bi Búm, haha.

() cái thằng lúng bòi nàyyy!?!?!

Con bé Trâm lớn hơn thằng Bi nên biết điều không xin ăn, còn thằng Bi vẫn cái kiểu bần tăng không ăn thịt chó nên thí chủ đừng ép, nhưng bần tăng có thể ăn nếu thí chủ cho.

Lúc ăn xong xuôi thì bà cô Thanh mới chịu đến lượm lại hai cục nợ này về. Thằng Bi trên đường đi vừa cười ha hả vừa dỗ con chị nó nín khóc.

Môi tao tự nhiên kéo lên cười mỉm. Quay sang đã thấy thằng Quân nằm lê lét trên sàn lăn quay ra ngủ rồi.

Tao đang định lôi cổ nó đi rửa bát mà lại không nổi, tự mình rửa hết.

Cái cánh tay của nó để vươn ra chướng mắt vãi, để bớt chướng mắt, tao quyết định ngả đầu lên!

Tao bịt mõm của thằng Quân để không phải nghe cái tiếng cười rữ rượi đười ươi của nó. Động tác này thì tao làm suốt rồi, nhưng hôm nay con chó Quân dám thè lưỡi ra chạm vào lòng bàn tay tao.

Đm, ươn ướt nhóp nhóp tởm vcl.

“Trang cau có như thế làm Quân tổn thương đấy.”

“Ồờ phắc? Hóa ra tao phải rên ư ử i cư i cư a a kimochi à?”

Khoảnh khắc nó bật ngón cái là lúc nó ăn ngáp hành.

Hai đứa quần nhau một hồi.

Tao nhắc lại, là quần nhau kiểu đánh nhau, mà đánh nhau kiểu trong sáng chứ không phải kiểu “đánh nhau” theo nghĩa đen tối nào đó.

Xong như thường lệ, tao với nó nằm quay lưng với nhau, thi thoảng cái bàn chân của nó loi nhoi cứ sượt

lên đùi tao nhột vc đm.

Mỗi đứm một cái điện thoại, tao cày nốt mấy tập naruto còn nó chắc xem phim xiếc rồi. Rồi tao ngủ lúc nào không biết.

Biết lúc nhận ra cánh cửa khe khẽ kêu tiếng kèn kẹt khe khẽ mới hoảng hồn bật dậy, chạy như thằng điên ra ngoài. Ngó trái ngó phải không thấy bóng người nào, tao thất thần ngồi sụp xuống.

“Trang, Trang, Trang.”

Bị lay cho tỉnh hẳn, thế đứm nào tao thấy mặt thằng Quân tái mét như gặp người thân lần cuối. Tao vẫn còn đang lơ mơ cho đến khi.

“Chắc Quân phải hô hấp nhân tạo thôi, u chu chu—”

Mẹ, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, bị đối xử bạc tệ mới biết ngoan mà.

Đánh nó mấy cái mà nó vẫn tranh thủ đánh chọt một phát lên cái má cute moe moe của tao.

Bật lên chế độ PK, tao túm cổ áo nó kéo lên, tao không để ý điện thoại của nó đang nhét túi quần, mà túi quần của nó lại nông. Nèn, cái điện thoại theo lực hút trái đất rơi cộp xuống nền nhà lát đã hoa cương.

.....

ĐM ĐM ĐM ĐM ĐM ĐM X100.

Trước đánh nó thì cô giáo đánh cho sml, mẹ nó thì dọa khử. Giờ thì ông trời muốn hại chết tao, đm, vỡ mọe màn hình của nó, tao bói đầu ra tiền đennnn. Cái quả táo 6 này của nó có rẻ rúng đéo đâu.

Tiền ăn hằng ngày tao còn đứm có, nặn đầu ra tiền đenn cho nó!!

Nó đứng im nhìn cái điện thoại đang nằm bất động trên nền gạch lạnh lẽo, nó không nói gì làm tao hơi run run.

“Này.... tao không cố ý...”

Tay nó định nhặt điện thoại lên thì tao giữ lại.

“Mày phải cố nén bi thương...”

Nhanh tay nhặt cái điện thoại lên, thằng Quân thấy thế thì giật lại điện thoại từ tay tao. Thấy lạ thì tao giật lại.

Ở màn hình chờ hiện lên tin nhắn của anh Khang: [Đi chuyến 11h đêm nay à? Bao giờ đến gọi điện anh mày ra đón].

Giờ cái tao quan tâm không còn là cái màn hình điện thoại nữa, nét mặt của tao trùng xuống, lông mày cứ cau lại. Tao đưa lại điện thoại cho thằng Quân.

“Mai tao dậy sớm đi bộ được không? Mai để tao đãi mày ăn sáng được không? MAI MÀY Ở LẠI ĐƯỢC KHÔNG?”

Thằng Quân nghiêng đầu đi không nhìn tao.

Mí mắt tao giật giật, mí mắt lại lặng một hồi.

Đúng, là tao đang đợi một lời nói của nó.

Cái khoảng lặng đáng ghét này bóp chặt tim tao, khó chịu.

“Cút đi.”

Buông ra lời lạnh lùng như thế, lòng tao cũng buột giá theo.

24. Quyển 1 - Chương 23: Nhìn Nó Rồi Gật Đầu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Quân đi đây.”

Tao đóng cửa nhà lại một cách tàn bạo tưởng như làm rung cả cái nhà.

Môi tao mím lại rồi run lên. Tay tao nắm cái chốt cửa cũng run lên. Tao vội lấy tay còn lại giữ cái tay ấy không cho nó mở lại lần nữa.

Rồi nhận ra tao này giờ chỉ đang làm trò mèo.

Nó đi thật rồi, nó đi rồi.

Vuốt cái tóc mái lên, liếm môi một cái, tao quay vào trong.

Chợt thấy... đôi dép lười của nó vẫn còn ở cái kệ để giày, tự nhiên tao lại vui như bắt được vàng.

Để rồi tự tát vào mặt chửi mình xàm xí, chả lẽ đuổi theo nó chỉ để trả đôi tông lười? Lợi dụng tông lười em yêu để lấy cớ nhìn nó lần nữa???

Đm, bố thằng dâm bôn.

“TRANG!”

Tiếng gọi của nó vang đến mức cả lòng tao nổi lên rung động, trong tích tắc lí trí đứt phụt.

Lấy vận tốc ánh sáng mở cửa phi ra ngoài, thấy thằng Quân đang đứng ngay trước mặt như cái lần nó về đây.

Môi tao mím chặt môi để không kéo lên nụ cười.

Nó định nói gì đó mà lại thôi, dừng lại gấp gáp thở lấy thở để. Chắc là nó mới chạy bộ thực mạng về đây.

Lúc sau, nó nói.

“Trang...”

Tao thâm tình đáp lại.

“Quân kun...”

Ừ, chả qua lúc đấy tao bị dâm nên hơi trẻ trâu. Chứ giờ tao nghĩ thông rồi, nó đi về để nó học chứ có phải nó đá tao hay đi ngoại tình đâu?

À tao lộn, đừng để ý.

Cái chính là, bây giờ nó xin lỗi tao thì tao sẽ tha thu cho nó.

Tao khoanh tay ngoảnh mặt đi xem nó định bày ra cái gì.

“Trang...”

“Đờ mờ sữa nhanh bố mày sốt ruột!!”

“Trang!”

“Đờ mờ ai am hiaaa!!!”

Nó đột ngột xô đến ôm chặt lấy tao, tao chưa kịp phản ứng lại thì đã bị nó khóa mồm bằng cái hôn vội.

Xong rồi lại quần quít ôm nhau, ôm được một tí tao đập nó cú ra vì bố mày nóng.

“Quân nói lời này, Trang tha thu cho Quân, đừng giận Quân được không?”

Tao gật đầu.

“Cho Quân xin lại đôi tông lười được không?”

“... Hay.”

Tao chia ra mỗi tay cầm một quả tông lười. Táp vào bản mặt hăm tãi của nó căng hết hai phát.

“Chang hong thum Quân cái rì cạ...”

“Cần tao vả thêm phát nữa cho đỡ ngọng không?”

“Hong... À không...”

Nó cúi xuống nhặt đôi tông lười lên, nhìn mà cứ thấy tội tội, song, tao kiềm chế lại niềm thương cảm dành cho nó.

Tao sợ bây giờ lại nổi khùng giữ nó lại không cho đi thì nó lại trễ tàu.

Có cái gì đó ẩm ướt ngهن lại trong cổ họng tao.

“Đợi tết Quân về lại iu thưn Chang ha, ráng chờ nhé!”

Giọng tao có chút gì đó dỗi hờn “Ồ, thượng lộ bình an, nằm ngang giữa lộ”.

Bước được vài bước, nó quay lại hết hոn má lại hոn trán xong rồi lại đặt lên môi.

Nhìn tao thật nghiêm túc, nó cất giọng nghiêm nghị như mấy ông Can tra khảo mấy con nghiện.

“Trả lời thật lòng, Trang yêu Quân chưa?”

Đang định bơ nó, định đi vào nhà mà nó giữ lại khắng khắng bắt tao trả lời.

“Suýt.”

Thế là ông tướng ngà ngửa. Cứ phũng phịu, cứ dừ dừ nhả nhả không chịu không chịu, phải để tao dọa rút đôi tổ ong phang cho sml thì mới chịu cút.

Haizzzzzzzzzz....

Thở dài mấy cái, thấy nó bắt taxi đi khuất rồi thì vào mới vào trong nhà. Vào trong nhà, tao buồn buồn lại thở dài thêm mấy cái nữa.

Tao nghe nói khi buồn thì nên nghe nhạc Mr.Siro.

”Nghẹn ngào giây phút

Ta chấp nhận

Sống không cần nhau

Chẳng khác chi trái đất này

Làm sao tồn tại

Không có mặt trời.

Chỉ biết lặng nhìn

Em quay lưng bước đi

Lòng anh thất lại

Nghĩ đến mình

Sẽ không gặp lại...”*

Đê ma ma đùa nhau à!!

Vùi đầu vào lòng gấu bông em yêu mà dụi dụi mắt.

Đêm ấy tao mơ về nó.

Sáng hôm sau, vừa đúng ngày mẹ tao về, tao ăn sáng xong chạy đi tập trung luôn.

Bắt đầu một năm học mới!!!!

Vừa đến cổng đã thấy cả đám chiến hữu đứng đầy ra. Nắm chắc quai cặp, tao chạy đến hòa vào đám đông

“Hả?”

“Hả?”

Thằng Ngọc nhíu mày nhìn tao, tao cứ ngờ ngờ nhìn nó rồi nhìn cánh tay đang khoác lên vai mình không phải của hắn nên là lạ.

“Nhớ Quân kún hử?”

“Diên. Bỏ sợ lây bệnh si đa với cancer của mày thôi.”

Xem nào từ giờ đến tết chắc nhổng cái cũng đến thôi.

Mà đây tên hay ra các mẹ không đặt, cứ đặt cái tên Quân ngáo ngáo. Thành ra cái buổi tụ trường này, tí lại có đứa gọi Quân ơi Quân à, hại tao nhột không cầm lòng phải ngoái qua ngoái lại nhìn.

Dù tao biết chắc rằng không phải nó...

“Ê Bô, lại đây chụp quả ảnh lưu niệm!!”

Tao xếp vào hàng cùng tập thể 10A2, nhằm, 11A2. Nhìn vào ống kính mặt tao ngu ngu, xong rồi có đứa hảo tâm chọc eo tao hại tao rùng mình nhăn mặt lên cười một cái.

Chúng nó xúm vào xem ảnh vừa mới chụp, riêng tao không có hứng mà cứ bị chúng nó dí cái hình ngay trước mặt.

“Ô...”

Tao sững người “Ô” lên một tiếng như thế rồi câm nín.

WTF?

Giật cái máy ảnh xem cho kĩ, tao vẫn không tin vào mắt của mình.

Phóng to cái ảnh lên.

Là thằng Quân từ khi nào đã đứng ngay sau tao chọc tao cười!!

Giờ mới cảm nhận ra đang có người dán sát vào mình, toan quay lại nhìn thì bị hai bàn tay của thằng đằng sau áp lên má cố định lại không cho quay.

Vẫn là từ sau, nó ghé sát tai tao thì thầm:

“Hỏi lần nữa, Trang yêu Quân chưa?”

“Hmmmmmm...”

“Không nói là Quân hôn ngay giữa sân trường đấy.”

Tao còn tưởng mặt tao bị hấp chín chứ. Kéo tai nó đi ra chỗ vắng.

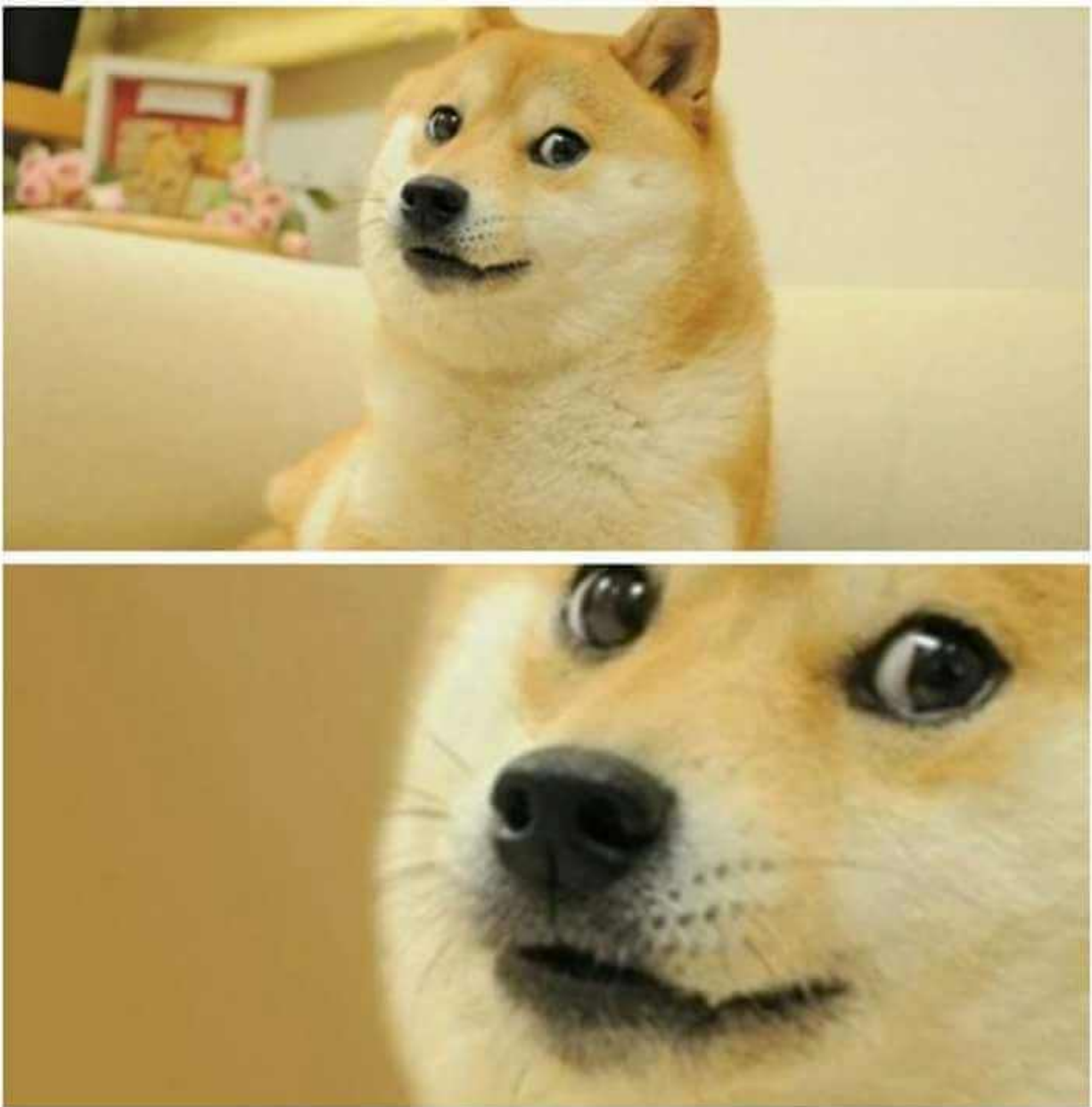
Kiểm lên hôn phớt một cái.

Nhìn nó rồi gật đầu.

Sơ be like:

Ghét nhất bọn yêu nhau mà =))))

* Trích “Lắng nghe nước mắt” - Mr.Siro

25. Quyển 1 - Chương 24

“Quân xin lên đây học cùng Trang đây.”

“Hỏi đâu mà nói?”

“Ừ ừ.”

Tập trung nghe giáo viên thuyết giáo chán chê rồi cũng được thả về.

Cơ mà.

Nhà thằng Quân trên này nó bán cmnr mà. Thế nó ở đâu?

“Quân ở ké nhà Trang nè! Ahihi!” - Nó nháy mắt làm duyên.

Mẹ nó chứ ghê tởm vl.

Định vả cho vài cái giúp nó thức tỉnh trở về nhân gian thì tao khựng lại. Bàn tay đang mở thì co lại, thích thú véo cái má nó.

Trông nó mím cái mồm lại còn nheo mắt vui vui làm tao muốn phi ngay đến sở thú trả nó về với đồng bạn.

Nó cứ lẻo đẻo theo tao về nhà. Tao tưởng nó nói đùa, ai dè vừa về đã thấy mẹ tao đứng chờ ở cửa nở nụ cười hiền hậu.

Chắc mẹ tao thấy tao đi học về bình an nên vui đó.

Mẹ tao đi đến ôm chầm lấy ta—

Tao đứng bên lề nhìn mẹ ôm thằng Quân.

“Sao mẹ lại ôm nó?”

“Chả lẽ tao lại ôm mày?” - Mẹ tao nói ra như một sự thật hiển nhiên.

Tao khuyu xuống, đầu đón đưa tay trái áp lên ngực phải, á đầu, lỗi kĩ thuật, tay phải áp lên ngực trái đè lên con tim bé nhỏ.

Rồi mẹ tao bảo là mẹ thằng Quân ủy thác mẹ tao làm người giám hộ cho nó, nhưng cái đó không quan trọng.

Quan trọng là.

“Chang Chang, khi hai ta về một nhà, khép đôi mi chung một giừ—”

“Tao lại cho mày rằng môi lẫn lộn nó trộn vào nhau bây giờ!!!!!!”

Tao định triển giăng long thập bát chưởng thì bị mẹ tao chặn lại.

Ok.

Tui hiểu rồi.

“Mày gấp quần áo đi đâu thế con?”

Cẩn môi, nhắm chặt mắt ngăn đi giọt lệ tuôn rơi.

Từ lâu tao đã nghi ngờ mình chỉ là đứa được mẹ tao đẻ ra từ nách, còn thằng Quân được đẻ qua đường để một cách chân chính. Giờ thì tất cả đã rõ ràng...

Tối hôm đấy tao chỉ cho thằng Quân cái phòng trống trước là phòng của chị tao, tao bảo nó tối ngủ đấy.

Nói thế chứ tao biết tổng nó lại rúc sang phòng tao cho xem.

Không ngoài dự đoán nó chồm đến ôm tao từ đằng sau, hai tay nó hết ôm eo thì vòng qua cổ tao. Cứ thế đung đưa đung đưa.

“Trang ngủ ngoan nhé, mơ Quân.”

Tao còn đang nhắm mắt đợi chờ điều gì đó thì bị tiếng đóng cửa làm cho tỉnh.

Âm thầm nội thương, trách mình lên cơn ATSM, tao lủi thủi đi vào phòng.

Vào hôm học đầu tiên, cả lớp tao xôn xang đến lạ. Chúng nó xếp hàng lần lượt hỏi thăm thằng Quân, nào là ở trên đó có gì vui, học ở đấy khó không, gái ở đấy xinh không, blo bla,..

Tao còn tưởng bọn này đang xếp hàng đi viếng thăm thương binh liệt sĩ bước ra từ thế chiến thứ hai chứ.

“Cả lớp ổn định vị trí! Cả lớp đứng!”

Tao mới vơi vơi kéo kéo thằng Quân về chỗ thì đã bị lũ con gái lũ lượt chen nhau chạy lên bọc. Chưa hiểu cái éo gì đang diễn ra thì đã bị đè dẹp lép như con tép.

“Mấy cô này về chỗ cho tôi!”

À học sinh mới.

“Tớ là Trần Hồng Quân.”

Kiểu như là trai đẹp thì nói cái đêch gì cũng trở thành chân lí sống ấy. Trai đẹp tụi nó thở thôi cũng đẹp, ỉa cũng thấy sang cả đấy.

Cái câu giới thiệu kinh điển “Hê lô e ve ry oăn, mai nôm ịt...” thế mà cũng đủ làm bọn trong lớp hét rung cả cái lớp.

Nhưng câu sau của nó lại làm cả lớp câm nín.

“Trong lớp mình có ai tên Trang mà là con trai không nhỉ?”

Tao cũng câm nín.

Cả lũ dạt hết đi để mình tao trơ trọi một chỗ, à có thêm thằng Quân đứng canh, ý tao là chó Quân chứ không phải Quân kia!

Nhìn lũ hủ nữ ở một góc bàn tán nhau về một chuyện tình tay ba máu chó khi mà nam phụ từ trên giới dùng cái rớt xuống tranh giành trụ hay thụ gì ấy.

“Trang, Quân nè.”

Giờ thế này ná, tao quy ước đặt chó Quân là Quân A, thằng Quân mới chuyển đến là Quân B.

Oke, khi mà Quân B đi đến chỗ tao thì Quân A đã giờ vuốt tạo kiểu “Bố mày hơi bị gắt đấy mài qua đây tau cạp chíttt!!”.

“Trang nhớ Quân không?” - Quân B said that.

Tao chưa nói gì thì thôi thằng Quân A đã chen mõm.

“Trang lúc nào chả nhớ tôi?”

“Cậu liên quan??”

“Tôi tên Quân.”

“WTF? Thiếu gì người trùng tên, cậu té ra chỗ khác cho đẹp trời được không?”

Sau đó.

Không có sau đó.

Tao cùng hai thằng điên này ngồi trong văn phòng Đoàn cùng đối ẩm.

Nhìn qua khung cửa sổ nhỏ, thấy cảnh vật bên ngoài hoang sơ đìu hiu, chú chim nhỏ đậu trên cành cao lơ đãng đến lạ.

Tay tao ngứa ngứa toan trộm dép của ông hiệu trưởng để đập chim.

Thịt chim ngon mà, hihi.

Đậu mọt, tao lệch trọng tâm cmnr. Cái chính là tao chỉ là đứa đứng ngoài xem bọn nó quánh nhau, sợ bị vạ lây nên né ra xa mà cũng bị gông cổ theo là thế éo nào?

Tội gì đâu, tội thấy mà không can ngăn các bạn, còn cổ vũ ủng hộ bạo lực học đường.

Tao không hề! Tao chỉ nói là!!

“Đánh lâu vào chúng mày, đỡ phải học tiết này hihi!”

Bàn bị đập rầm một cái làm tao hết hồn chim én.

“Hạ mỗi cậu một bậc hạnh kiểm trong kì này.”

Đệt, sợ đệt gì, hạnh kiểm khá vẫn sống ổn.

“Riêng cậu Trang chép phạt 10 điều nội quy của lớp cậu 100 lần!”

Thấy cả ba im re, ông bảo xem mấy đứa có chấp nhận hình phạt không, có gì oan ức không.

Tao thì không, tao chỉ cay thôi.

Trước khi bước ra khỏi phòng, tao đã nhanh tay rút trộm cái dép của ông để vả chết hai con chó kia.

Thằng Quân A thì không né đâu còn thằng Quân B nó né điều luyện phát sợ, còn nắm được cả cổ tay tao giữ lại.

“Nhớ lại Quân đi mà...”

“Đừng nhớ ra nó... Trang...”

Đâu mọe giọng chúng mày!!!

26. Quyển 1 - Chương 25

Học xong 5 tiết tao về thẳng nhà mặc kệ hai thằng kia cắn xé nhau.

“Trang chờ Quân với!”

Tưởng thằng Quân A túm cặp tao ai ngờ lại là thằng Quân B, còn thằng Quân A đang ỉ ỉ thằng B tránh xa tao ra.

“Địu mịa lủ súc vật để im tao còn đoàn tụ với gia đình!!”

Thấy chúng nó quánh nhau một hồi không có kết quả, tao hảo tâm cho mỗi thằng một quả lên gối chí mạng. Từng thằng thổ huyết nằm lăn ra một chỗ, tao tuôn ra một tràng.

“Ra hâu-teo lựa lấy một phòng mà vật nhau cho tình cảm kín đáo, hôm nay bố mày bị vạ lây bố hơi bị cay đây. Chả lẽ bố lại cho mỗi thằng một mồi lửa cho nhà chúng mày sáng nhất cái Việt Nam đêm nay!!!”

Tao hậm hực muốn đánh tiếp thấy mấy chú Pikachu xanh xanh đứng xa xa nhìn lại.

Những lúc bối rối như thế này...

Chỉ cần một nụ cười tự tin!!

Xoa đầu từng thằng, dịu dàng à ời câu hát bé ngoan đừng khóc đừng khóc, em khóc anh bị ông Can bắt thì bỏ mẹ.

Tao vươn tay ra ý kéo thằng chó Quân về ăn cơm thì thằng Quân B thiếu đòn tóm lấy kéo tao ngã vào lòng nó.

Xà vào lòng Quân B, tao chửi nó “Ah~ Quân bỉ ổi a~”. Quân B cười khà khà lưu manh.

— Có CL, tỉnh mau mấy đứa ảo tưởng!!

Trò này xưa lắm rồi Diễm!! Tao nhanh nhẹn bẻ cánh tay nó ra sau đê lên lưng nó.

“Trang!! Trang quên Quân rồi à!!”

“Không!! Làm gì có chuyện tao quên mày!!”

“Thế thì tốt qu—”

Tao nhái lại giọng điệu em gái đi xe đạp nọ.

“Tao còn đêch biết mày là ai cơ!! Mày là ai, tao đêch quen!! Mày đi ra đi!!!!!!”

Vừa nắm tay tao kéo đi, chó Quân A vừa che miệng cười khúc khích, không quên ngoái lại lè lưỡi lêu lêu tỏ vẻ chiến thắng.

Tưởng chính chắn đỉnh đặc như thế nào, ra vẫn là trẻ ghê.

Về đến nhà.

Tao là đứa có tinh thần tự giác và lòng tự tôn rất cao, nên, tao, mặc kệ hai mẹ con thất lạc lâu năm kia đang ơm ếp nhau.

Lớn rồi tị nạnh làm đú gì cái chuyện vật vãnh nhỉ?

Hơi hơi liếc sang thì...

“Mẹ, mẹ biết thằng kia à?” - Tao chỉ vào cái thằng mà dường-như-ai-cũng-biết ngoại-trừ-tao.

“Thằng Quân hồi bé hay chơi với mày mà con?”

Na ni the phắc? Chìn chá?

Đây, tao đặt ra một giả thuyết như thế này: Tao bị mất trí nhớ.

Giả thuyết quá xuất sắc đúng không các mày?

Bất giác tao đưa tay xoa đầu mình xem có thấy vết thương mờ ám nào không.

“Thằng kia có vào ăn cơm không??”

Sờ nửa ngày vẫn không thấy vết tích nào, kì lạ vcl.

Tao đang định đặt đít xuống ngồi mà đã rùng mình bởi ánh nhìn từ 2 thằng Quân kia.

Chúng nó kiểu nhây lì cổ mời gọi tao giống mấy bà bán hàng rong vcl.

“Trang muốn nghe chuyện chúng mình thuở bé thì lại đây Quân kể cho.” - Quân B.

Kể thì kể mẹ đi còn bày đặt, thế là chuyện Lan và Điệp à?

“Nó dựng chuyện đấy, Trang ngồi đây.” - Quân A.

“Bỏ ra!”

Đột nhiên tao hất bàn tay của chó Quân(Quân A) đang cầm cổ tay mình ra, ánh mắt tao nhìn nó lại pha chút nghi ngờ.

Tao nói là đột nhiên vì bình thường tao chỉ mắng nó rồi thôi, nhưng lần này lại phản ứng thái quá như thế.

Chết rồi...

Nhìn cái mặt thằng Quân(A) cứ ngây ngốc nhìn bàn tay mới bị hắt ra mà tao cảm thấy hụt hẫng thay.

Nó ngược lên nhìn tao, tao lảng đi, đi đến ngồi gần mẹ với thằng Quân B.

“Trang cảnh giác với nó là đúng đấy.”

“Câm mồm!”

Tao quyết định bỏ ăn, ra net chơi game.

Chiều tao vẫn đi học bình thường cho đến chợ tối về thì thấy nhà vẫn mở mà im ắng quá.

Tao bước vào, thấy phòng mẹ vẫn sáng, tò mò đi đến.

“Đừng để thằng Trang nó biết.”

Đệt, ngay lúc gay cấn!

“Nhưng mà thế chẳng phải là thiệt thòi cho cháu sao? Cháu mới là Quân chứ không phải cái thằng thừa cơ thay thế cháu!”

Họ nói một hồi, là ba người nhưng từ đầu đến cuối toàn chỉ có mẹ với thằng Quân B nói.

Rằng thứ tao muốn nghe là lời thằng chó Quân cơ....

Khi tao không muốn nghe thêm nữa thì thằng Quân(A) mới cắt lời.

“Cũng không thể giấu mãi được, không thì để cháu nói với Trang chuyện này...”

Rồi nó sẽ nói với tao rằng nó bấy lâu nay đã lừa dối tao?

Cái cảm giác muốn khóc cũng không khóc được, tức cũng không thể lao đến mà đánh nó cho bõ tức đang bóp chặt tao.

Tao trở về phòng, cố tìm ra những gì đang bị lấp liếm mất.

27. Quyển 1 - Chương 26: (14+)

Tối cả nhà vẫn ăn cơm bình thường, thằng Hồng Quân lì lợm muốn ở lại ăn ké mà bị tao vác dao dọa xiên nên đành té.

Mẹ tao thì ăn ít lắm nên ngồi ăn có chút đã đi ra xem phim luôn. Chỉ còn mình tao với thằng Thiên Quân ngồi với nhau.

“Trang ăn nhiều chút mới nhón được.”

“Đừng gấp cho tao, bản bỏ mẹ.”

Nó sưng lại, tay cầm đũa thoáng run rồi ngập ngừng tự đặt lại miếng thịt vào bát mình.

Lời nói ra tao cũng thấy hơi phũ nhưng rồi lại kệ, đáng đời nó.

Ăn cũng thấy kém ngon, tao cũng ăn có tí rồi lại bỏ tất đó cho thằng Quân dọn hết. Thằng Quân tiu nghỉu chẳng ho he tiếng nào, nó cứ lặng lẽ dọn.

Tao vào phòng học bài, nói học nhưng thực chất là tao lướt facebook với chat chút cùng anh em chiến hữu.

Tao định nhắn cho thằng Ngọc thì đã có tin nhắn đến của thằng Thiên Quân.

Ốc chó: Trang học bài đi đừng nghịch điện thoại nữa.

Đẹp trai khoai to: M là mẹ t à? T làm gì kệ t oke?

Ốc chó: Mở cửa phòng, Quân đem dưa hấu vào.

Tao thì tao đang chán cái bản mặt nó vãi cả cực nhưng mà lại không thể cưỡng được dưa hấu em yêu!

Dậm dậm chân đi ra mở cửa cho nó, dưa hấu chưa thấy đâu thì thấy nó lao vào ôm chặt tao. Tao không đề

phòng nên chả hiểu cái kẹc gì đang diễn ra cả, chỉ bắt lực “Ừ ừ” nhìn khe cửa đang khép dần.

Vẫn hết như lần trước, khóa cửa nhanh gọn lẹ và giấu chiều khóa đi.

Tao lại sợ mày quá cơ.

Đm tao sợ!!!

Mà phòng tao lại còn được mẹ ưu ái xây phòng cách âm cơ!!

Bình tĩnh nào, bây giờ lại phải giả vờ ngắt tiếp để lừa nó. Thế là tao khem khép mi lại, người ẹo cả ra như cọng bún.

Đúng là nó thả tao ra thật, nhưng, cái đó không quan trọng, quan trọng là nó thả tao lên giường rồi ghim chặt lại cơ!!!

Cảnh này quen vcllll??

Đôi mày nhúu lại, đuôi mắt chó con của nó dường như cong lên đầy nguy hiểm. Nó đang thách thức tao à?

Nó áp sát mặt nó đến độ môi hai đứa chỉ cách vồn vện mấy cm nữa thôi. Chim, điệu, timmmm tao gấp rút đập thành thịch thành thịch. Mắt tao thay vì nhắm tịt lại thì cứ mở thao láo nhìn cái môi nó càng lúc càng gần.

Ừc. Đm tao nuốt ực một tiếng.

“Bạn nhỏ Quân thân mến, mình là đứa đang bị đặt vào tình huống bị hiếp dâm chứ không phải bạn, phiền bạn đừng đổ mặt e then.”

Hai tay nó ôm mặt rồi vùi đầu vào hõm vai tao, như kiểu cô vợ nhỏ mà dí mỗ sát tai tao thì thâm.

“Quân... ngẫu hơn lần trước rồi đúng không??”

“Mẹ cái thằng đồ này.” - Tao chống tay lên ngực nó, đẩy nó ra. Miệng vô thức lẩm bẩm “Tưởng thế nào”.

Nhanh như chó, mà nó là chó cmnr, tay nó cầm cổ tay tao tách ra ghim lên đệm không cho thoát.

Mặt mới đó bày đặt then thùng đã kịp chuyển sang model lưu manh. Môi nó nhếch lên một cái đầy dễ tiện.

“Trang đang mong chờ Quân làm một cái gì đó dễ tiện hơn đúng không?”

“..... Mà ý đa nhân cách à?”

Tao ngoảnh đầu đi thì tay nó áp trụ cằm tao ép tao quay lại đối mặt với nó.

“Trang biết hết rồi đúng không?”

Tao cứ tưởng nó sẽ buồn tủi ân hận mà hỏi tao cái câu đấy, chẳng ai ngờ nó dám dùng cái thái độ quá sức tương tượng đối với tao như thế nào mà hỏi.

“Trang biết cũng được, mà không biết cũng chẳng sao. Không thoát được Quân đâu.”

“Đ...”

Nó phát điên đến nơi, cứ thế mà cưỡng hôn tao. Đến độ mà tao chẳng cảm nhận được gì ngoài việc cố giữ lấy ý thức canh thời điểm lấy hơi thở lấy thở để.

Mọi dịu dàng thường ngày bay sạch.

Mẹ nó.

Tao cảm thấy...

Cmn tôi tệ vl.

Đến lúc nó ngưng cũng là lúc đầu óc tao trống rỗng mất rồi. Môi tao phát đau, cổ họng khô khốc, khoe mắt đã rơm rớm nước.

“Cút.”

Như mới thoát khỏi cơn điên, nó ngờ nghệch nhìn tao.

“Đừng khóc, Quân xin l—”

“Biến khỏi cuộc đời tao.”

Tao không động tay động chân một chút nào cả, không vung tay đấm đá nó xả giận như trước nữa.

Không phải tao không còn sức, mà tao cảm thấy ghê tởm.

Thứ giả tạo.

“Mai Quân sẽ rời đi...”

“Sao mày đéo chết luôn đi??”

Lần đầu tiên tao độc mồm đến độ vậy. Tao chả phải đứa hiền lành gì cả, tao nói câu nào khó nghe câu đấy mà riết rồi tao cũng chả bận tâm lắm.

Nhưng giờ tao nhói hết cả tim.

“Quân...”

Thấy nó đang mò đến gần, tao giật nảy phản xạ nhanh vươn tay bóp cổ nó.

“Quân xin...x...”

“Mày làm tao thành cái dạng này may vui lắm đúng không?”

“.... Trang đừng... khóc.”

“Tao ghét nhất bọn giả dối lừa đảo.”

Tay tao xiết mạnh hơn, tao cố gắng để nó không bật thêm được lời nào.

Tao điên rồi.

Cmn cmn tao đã mong rằng nó sẽ nói thật tất cả với tao và bám lấy tao. Tao không ngờ nó dám làm ra trò mèo này.

Nó làm vậy chẳng khác nào ngầm thừa nhận việc nó đánh lừa tao bao lâu nay.

Càng nghĩ trước đây nó trân trọng nâng niu tao bao nhiêu thì bây giờ chỉ thấy tan nát bấy nhiêu.

Mẹ nó.

Tay tao nói lỏng, thả nó ra. Nó mở cửa phòng, tao đi ra ngoài, đứng trước mặt mẹ tao.

“Con muốn biết tất cả.”

Mẹ tao dường như chỉ đang chờ đợi câu nói này.

Bả nhìn tao, định nói gì đó lại thôi.

“Để mai. Tao đang bận ngắm Ụ pa.”

“.....”

Sơ: *Xin lỗi vì những cmt Sơ chưa rep được nhaaa. Sơ về ùi nè*

28. Quyển 1 - Chương 27: Chuyện Chưa Kể

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

[“Rồi hôm bố tao dọn quần áo rời đi, tao chạy đuổi theo đòi công mà bố tao chỉ nhìn tao lạnh lùng. Tao chạy theo ngã rách đầu gối cố gào lên gọi mà chỉ thấy tấm lưng đầy thu nhỏ lại rồi biến mất trong tầm mắt.”
- Trích chương 20]

“Tớ cứ thấy bạn kia nhìn cậu hoài.”

Trang lúc này cũng chỉ là cháu bé đang học mẫu giáo lớn, nghe thấy đứa bạn nói thế mới ngoái lại nhìn.

“Kệ đi, tao chỉ chơi với mày thôi.”

“Mẹ tớ bảo chơi với nhiều bạn mới vui.”

Ngó thấy cái thằng nhóc với quả đầu nầm ngu người kia cứ núp ở sau cái cây mà lén lút nhìn, thằng Trang nghĩ nghĩ rồi vẫy tay gọi nó lại gần.

“Mày tên gì?”

Đứa bé ấy bị cái thái độ du côn của thằng Trang làm cho..... phần khích.

“Tớ tên Quân... Thiên Qu..”

Thằng Trang vô tình cắt lời.

“Giống tên bạn tao nè.”

Có phát hiện mới, thằng Trang cảm thấy vui vui, cứ thế mà cười cười nói nói với cậu bạn của mình và cho cậu bé kia ăn bơ toàn phần.

Thiên Quân cũng tự nhận thức được là người ta cũng chẳng để ý đến mình đâu, mắt Quân thiu thiu híp lại buồn lắm.

Đã thế còn trùng tên với bạn người ta nữa chứ...

Rồi sau đấy thằng Trang cũng chả tiếp xúc với Thiên Quân thêm lần nào nữa. Cứ mặc cho cậu bé Quân đó chỉ dám núp đằng xa xem mình với thằng bạn chơi với nhau.

Cho đến khi...

Đang đá bóng trước cửa nhà, Trang đá ẩu thế là quả bóng lăn ra xa, toan chạy ra nhặt lại thì thấy cửa nhà mở.

Thấy bố mình kéo lê chiếc vali lớn đi ra. Thằng Trang sợ hãi chạy theo bám lấy chân ông.

“Bố ơi bố!! Bố đi đâu thế?”

Giọng bố nó lãnh đạm, bảo “Quay vào nhà nhanh”.

Nó cứ thế mà ôm khư khư không cho ông đi, nó thấy bố và mẹ suốt ngày cãi nhau thôi, nó biết bố không chịu nổi muốn bỏ rơi nó rồi.

Bố nó gồng cánh tay phải, dứt khoát nhấc chân không cho nó bám nữa, lạnh lùng cất bước.

“Bố đi đâu! Bố cho con theo! Bố công con đi với bố ơi... huhu.. bố ơi...”

Cứ vừa khóc nhè vừa chạy theo, nó hấp tấp ngã up mặt xuống. Cả hai đầu gối đều mài lên mặt đường, đau lắm.

“Trang!”

Mãi sau mới nghe thấy tiếng mẹ gọi, nó ngoái lại, mới thấy...

Bạn của nó thấy nó không nhặt bóng mà đuổi theo bố, thế là thay nó chạy theo bóng. Trẻ con đơn thuần đâu để ý nhiều, thấy bóng lăn cứ thế mà chạy ra đường nhặt thôi.

Và tai nạn xảy ra.

Bạn nó được đưa đi bệnh viện rồi, chỉ còn vệt máu dữ tợn kéo dài trên mặt đường.

Chết rồi, nó hại chết bạn nó rồi.

Sau đó thằng bé trở nên âm u, chỉ ở trong phòng không đi ra ngoài, không dám gặp ai.

Đôi mắt sáng tinh anh của nó lúc nào cứ mờ dần.

Đôi khi nó sợ hãi hét âm lên, rồi gào khóc kêu tên bố kêu tên bạn nó.

Mẹ nó quyết định đưa nó đi điều trị tâm lý thì nó hung hăng cắn tay bà rồi vụt chạy, kết quả là vấp té cộp đầu vô tường.

Biết tin thằng Trang đi viện với tình trạng sức khỏe xấu, giáo viên lớp mẫu giáo 5B quyết định đi thăm. Khổ là xem xét cả lớp lại chẳng thấy ai chơi với thằng bé này ngoài cậu bé Quân bị tai nạn đã chuyển trường.

“Có em nào muốn thăm bạn Trang không?”

Mấy đứa bé đang chơi đồ hàng cứ ngơ ngác như chó lác nhìn nhau, nghe cái tên Trang mà không nhớ nổi là đứa nào.

“Em cô ơi.”

Duy nhất chỉ có cậu bé mới chuyển đến cách đây mấy tháng muốn đi thăm.

“Vâng ạ, em là phụ huynh cháu Thiên Quân, cháu mền bạn Trang lắm.”

“Trang cũng có cậu bạn thân tên Quân chị ạ, thế mà...”

Thiên Quân thấy thằng Trang đang nằm ngủ say ngoan ngoan, phỏng chừng sẽ không quát mắng Quân đâu. Nên, Quân rón rén từng bước như cún nhỏ đi đến gần giường bệnh.

Lần đầu tiên Quân thấy bản mặt cau cau có có như ông cụ non của Trang được giãn ra, Trang ngủ đáng yêu lắm.

Rồi hôm nào tầm giờ đấy Quân cũng đến thăm thằng bé. Toàn canh lúc nó ngủ sml mới đến thăm, hỏi sao mỗi khi ngủ dậy, thằng bé Trang thấy đồng quà mà chả biết ở đâu rơi xuống.

Biết truyện nàng tiên ốc không? Nghe riết rồi, giờ mới có dịp áp dụng.

“Trang nó ngủ rồi, cháu cứ vào thăm đi.”

Cái lá gan của bé Quân cũng lớn dần, đánh liều len lén nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Trang mà lòng nở hoa. Bỗng, bàn tay ấy rụt lại làm Quân hết hồn chim én.

“Mày là ai?”

“... Quân... Tớ tên Quân.”

Nghe chữ Quân, Trang nghĩ đến ngay một người mà chẳng thể nào hình dung rõ ràng nó là cái gì.

Thấy Trang mơ hồ lúng túng, Quân chen thêm.

“Bạn thân nhất của Trang đấy...”

Nghĩ nhiều đau đầu khó chịu, nó nhận quà của thằng Quân rồi xua đuổi thằng Quân về luôn. Xong, từ đấy hai đứa lúc nào cũng như hình với bóng, chính xác thì Quân lúc nào cũng lì lợm bám theo bắt chuyện với Trang chỉ để ăn phũ.

Mới đầu thì hơi lạ mắt vì trước đấy bên cạnh nó có mỗi một cậu bạn cũng tên Quân, giờ dùng cái là một cậu bạn khác cũng tên Quân. Thôi thì nhờ có cậu bạn Quân mới này mới giúp thằng Trang trở nên hòa đồng hơn. Bởi, nó khó chịu khi cứ bị bám riết nên mới miễn cưỡng đi “giao tiếp” với mấy bạn khác. Thành ra bên nó xuất hiện thêm cả một cậu bạn tên Ngọc, thì thoảng còn biết tán gái cơ.

Nhưng có hôm Quân nghĩ ốm không đi học, nom thằng Trang cũng buồn ra phết đấy chứ. Cứ trưng vẻ mặt “so deep” mà ngắm mưa rơi!

“Trang nhớ Thiên Quân à?”

Vì trong lớp từng có hai Quân nên giáo viên phải đọc cả tên đệm để tránh nhầm.

“Nó là đứa nào, con không biết.”

“Hôm nay Quân ốm không đi học, mai bạn lại đi học với Trang thôi.”

“Con không có nhớ nó mà! Nó cứ bám con! Không thích đâu!”

Cô giáo trẻ còn lạ gì cái tính nghĩ một đằng nói một nẻo của cậu bé này nữa, nói không nhớ người ta mà cứ dừ dừ như gà rù, người ta đi học thì lại hoạt bát tỏ vẻ không thích...

Mà nghe tin cậu bé Quân mới tai nạn chuyển trường kia giờ đã khỏe lại rồi thì cũng mừng thay. Mà xe người ta đi chậm, cậu nhóc chỉ bị hoảng quá ngã ra, không may cánh tay bị hòn đá ngay đấy cửa rách cả một đường.

“Thế Trang có nhớ bạn Hồng Quân không?”

Trẻ con thì đứa nào rảnh đi nhớ cả tên đệm của bạn làm gì. Mà trong trí nhớ của Trang lúc này, nó chỉ biết có một thằng bé rất phiền phức thích bám nó tên Quân thôi.

“Con không nhớ mà!”

Trước thì lằm lì khó gần, giờ thì đánh đá đánh hanh còn hơn mấy bạn gái.

Không phải do cái bạn Thiên Quân mới đến kia chiều hư nó thì còn ai!

Mẫu giáo thì bắt nộp đồ ăn vặt, lớn hơn thì bắt nộp bài tập về nhà.

“Mang vở bài tập hình không? Quăng tao chép cái.”

“Quân có, Quân để trong cặp, Trang cứ lấy đi.”

Phất tay ra hiệu cho nó biến đi, thằng Trang lục cặp nó, vừa lục vừa lẩm bẩm chữ. Chửi cái thứ học sinh ngoan, cái thứ học sinh chăm, cái đéo gì suốt ngày làm bài tập mắc mệt, cái thứ dài dòng lê thê thích xưng tên.

Như kiểu không xưng tên thì không ai biết nó tên “Quân”, không xưng tên thì bị người khác quên mất không bằng!

Sơ: Ai chưa hiểu có thể kham khảo cmt này nhaa

luongqv

Là này nhá. Hồi nhỏ Trang chơi với Hồng Quân nhưng chỉ nhớ được th đó tên Quân thôi. Tới hôm ba của Trang bỏ đi thì Hồng Quân bị tai nạn xe, chuyển trường và Trang bị vấn đề về tâm lý sau đó mất trí nhớ. Thiên Quân đến thăm Trang và nhận mình là bạn thân từ nhỏ của Trang, sau đó hai đứa thân với nhau tới khi Hồng Quân quay lại

2:23 PM

29. Quyển 1 - Chương 28

Mẹ tao bảo quân tử nói lời thì giữ lấy lời. Thế là sáng hôm sau tao lại hỏi mẹ về vấn đề đấy.

Phớt lờ câu hỏi của tao, bả hỏi lại tao.

“Quân đâu?”

Tao nhạt mồm đáp.

“Con đuổi nó rồi.”

“Đi mà hỏi nó. Thật ra tao cũng chẳng rõ.”

“....”

Hôm nay là chủ nhật, dự định của tao là hôm nay đi net cùng với mấy thằng chiến hữu. Thế là tao cứ đi net thôi, mặc kệ mấy chuyện kia.

Cả nhóm hôm nay chỉ thiếu thằng Ngọc. Thằng khác bùng không nói nhưng riêng thằng Ngọc vắng thì cmn hôm nay trời sắp bão cmnr.

Nó là cái thằng rảnh nợ nhất trần đời này, không buổi nào nó vắng mặt cả, thế mà hôm nay dám bùng nguyên buổi mới kì lạ vc.

Tao gọi cho thằng Ngọc.

Nghe giọng nó uể oải.

“À, tối qua thằng Quân sang nhà tao ngủ, giờ nó ốm cmnr, tao đang định đi mua thuốc.”

Tai tao tiếp thu được đúng chỗ “giờ nó ốm”.

Thấy tao lặng im không nói gì, thằng Ngọc bảo.

“Bọn mày cãi nhau cái gì à? Tự nhiên 12 giờ đêm bố đang quay tay thì thằng Quân mò đến.”

Rõ ràng hôm qua tao đuổi nó đi từ 9 giờ tối cơ mà.

Tao chưa kịp nói gì thì thằng Ngọc đã chèn họng tao.

“Tao qua gánh team cho, mày qua nhà tao mà chăm nó đi.”

Mấy thằng xung quanh hỏi tao xem thằng Ngọc bảo gì, tao bảo nó đang chăm thằng Quân ốm.

“Đệch, chồng mày ôm lại bắt thằng Ngọc chăm à?” - Thằng M-L-nào-đó-ngựa-đòn nói.

Rồi cả lũ chó hùa đuổi tao té đi để thằng Ngọc ra đây, thiết nghĩ tao sẽ mua đủ rọ mõm cho chùng mày. Bố sẽ khóa mõm từng con chó một!

Ôm mặt chạy khỏi quán net, rồi tao không biết đi đâu tiếp nữa.

Chẳng lẽ lại ra nhà thằng Ngọc? Chả lẽ lại đi chăm cái thằng súc vật kia?

Mắc gì tao phải thế?

Mà giờ mới để ý mặt đường vẫn còn trơn, tối qua có mưa to.

Thở mạnh một hơi dứt khoát, hai tay tao nắm chặt lại, chân bước đi rồi lại xoay gót.

Và tao quay lại quán net.

“Dù mẹ thằng này ngựa đòn ghê vậy mày? Anh em! Tổng cổ nó!!”

Và tao bị bọn cẩu bằng hữu hội đồng, chúng nó phản bội tình huynh đệ xương máu. Chúng nó xách cổ tao đến nhà thằng Ngọc.

Tim tao đập dồn dữ dội, não tao cứ ong ong.

Tao nghĩ tao phát điên đến nơi, cứ vùng vẫy giãy đạp, miệng gào thật lực phản kháng hết sức.

Tao không muốn đối mặt với thằng Quân!

“Bỏ tao ra đmm, tao đéo muốn, đmmmmmmmm!!!”

Cả đám đang quần trước cửa nhà thằng Ngọc thì cửa kèn kẹt mở hã hã cả cút.

Thấy thằng Quân ló cái đầu ra, rất chi là nạnh nùng boi mà bảo.

“Bỏ Trang ra.”

Lời tao gào rách họng ra chúng nó không lọt tai, cái giọng yếu xìu của thằng Quân thì nghe rằm rắp.

Phủi phủi đất, tao đứng dậy, nãy bùng nổ ác quá giờ tao cũng kiệt quệ vl. Tập tễnh được mấy bước, ngoái lại vẫn thấy thằng Quân núp sau cửa lén nhìn tao.

“Trang đi đi, kệ Quân.”

Mạnh mẽ như thế trong khi ánh mắt của nó rưng rưng kiểu “Bây bì ka chìm má(baby kachima)....”.

Nuốt nước bọt, tao mặc kệ, kiên quyết bước đi không ngoái đầu nhìn lại.

Nghe thấy tiếng kêu đau của nó, tao không giữ được lí trí, chạy đến thật nhanh dìu lấy nó. Nội tâm tao thầm phỉ nhổ 7769 lần!!

Xong, nó đổ gục lên người tao. Tao nghĩ nó giả vờ, tao lay lay mãi mà nó cứ lì lợm nhắm tít cái mắt chó vào.

Cho nó ngã lăn trên sàn, tao túm cổ áo nó lôi đi sên sệt trên nền nhà, kéo đến chỗ giường thì mặc kệ nó.

Tao đối xử với nó như thế mà nó lại nhìn tao, cười cười.

“Cám ơn Trang.”

“MÀY BỊ ĐIÊN ĐÚNG KHÔNG? ÓC MÀY TOÀN CỨT À? ĐÁNG LẼ MÀY PHẢI CHỬI TAO CHỨ? ÍT NHẤT THÌ ĐẮM TAO MỘT CÁI CHỨ?”

Còn mấy hơi lực tao kìm nén thì giờ phút này lôi ra bằng sạch, tao mệt mỏi ngồi bệt xuống bên cạnh nó.

“Quân xin lỗi. Quân yêu Trang. Quân yêu Trang.”

Tay nó vươn đến dúi đầu tao vào lòng nó, có loại ấm ức nào đó không rõ ràng khiến tao rùng mình như buốt.

Người thằng Quân nóng hầm hập, lồng ngực nó phập phồng, sức không có nhưng nó vẫn cố lải nhải bên tai tao mấy câu tởm lợm.

“Để Quân bên Trang một lúc nữa như thế này, rồi Quân kể được không?”

“Kệ mày.”

May mà nhà thằng Ngọc nó để điều hòa chứ không tiết trời nóng vãi cec như thế này hai thằng đực rựa ôm nhau thì chết chín cmnr.

Thằng Quân cứ ôm khư khư tao, tao đạp nó lăn ra rồi bảo nó cút lên giường nằm. Còn tao đi lục tủ lạnh nhà thằng Ngọc tranh thủ đớp hết đồ ăn vặt nhà nó để trả thù.

Lôi ra sofa vừa đớp vừa xem mấy bộ kiếm hiệp, tao ngủ mất tiêu lúc nào không hay. Lúc dậy đã 2 3 giờ chiều cmnr.

Nghe thấy tiếng cửa tủ lạnh mở, tao ngoái ra thấy thằng Quân.

“Trang ăn xoài dầm không Quân làm?”

Mồm tao không tự chủ mà nhóp nhép.

“Cho nhieu nhieu ớt vào nhá nhá.”

Thằng Quân ngoan ngoãn gật đầu rồi lấy xoài ra làm luôn.

Mẹ nó.

Nó cứ thế làm tao quên mẹ mất cảm xúc bùng nổ từ tối qua đến sáng này.

Tao đứng dậy đi xuống nhà bếp tìm thằng Quân để nói chuyện.

“Mày nói xem chuyện mày giấu t—”

Nó nhét miếng xoài vào mồm tao.

“Trang ném thử xem đã vừa miệng chưa?”

Nhăn nhin nhai nhai miếng xoài dầm, tao định hé miệng nói tiếp thì thằng Quân làm cái điệu lấy ngón tay miết miết lưỡi dao.

Nó nghiêng đầu nhìn tao, mắt nó vô hồn.

*** MẸ ĐỒNG CHÍ LÀM TÔI HƠI BỊ HÃI ĐẤY!

“Đùa Trang thôi, ăn xong Quân nói cho.”

Đùa đéo vui ok?

Thằng Quân làm xoài dầm cho tao ăn từ hồi lớp 6 rồi, lúc đấy tao không biết cầm dao như nào thì nó đã làm nhoay nhoáy. Mới đầu nó làm không ra thể thống gì, sau này làm nhiều tao lại thấy quen mềm.

Hai đứa ngồi ăn xoài dầm.

“Thật ra hồi nhỏ Trang chơi thân với Hồng Quân... Xong Trang gặp vấn đề về não bộ, không còn nhớ rõ cậu ta nữa. Rồi Quân...”

Vừa gặp xoài tao vừa nghe nó kể.

“Quân đặt vé rồi, lát có chuyến sẽ đi.”

Miếng xoài trong mồm tao chưa kịp nhai đã nhả ra, tao túm cổ áo nó.

“Sao lại đi?”

“Đổi mặt với Trang sau ngần ấy tội lỗi, Quân không thể.”

Ánh mắt của nó đen hun hút đầy tuyệt vọng, miệng nó nhếch lên cười khổ.

Mặt nó nhăn lại hằn sâu nét tù tội.

“Quân yêu Trang, chỉ muốn ở bên Trang nhưng Quân lại khốn nạn đến vậy... Ở bên Trang còn có nghĩa lí gì... Dù sao thì Trang cũng chán ghét Quân rồi. Trang ghét Quân rồi.”

Cánh tay tao bị nó bám chặt, chặt như thể buông tay tao ra nó sẽ chết vậy.

Tao nhìn nó thảm hại mà miệng chỉ mấp máp không nói được gì.

Căn bản là tao không biết phải nói gì. Là tao ghê tởm nó, là tao đã đuổi nó đi. Giờ nó lại bày ra cái dạng này, tao lại câm nín.

Nó thả lỏng tay, từ từ trượt tay xuống. Đoạn, nó ngập ngừng đưa tay xoa đầu tao, mồm nó vẫn mím lên cười.

Cười méo xẹo.

“Trang ăn nốt nhé, Quân về lấy đồ đạc rồi đi.”

Cửa mở ra rồi đóng lại, tưởng như tim tao hẫng mất vài nhịp. Sống mũi tao lại tê rần lên, vẫn cái cảm giác cổ họng như thắt lại đến khó thở. Mắt nhìn lại nhòe đi, tao không dám chớp mắt.

Dụi dụi mắt, tao lắc lắc đầu, miệng mím lại không được lại lấy răng hàm trên ghim lại.

Mưa rơi rào rào, rơi trên mái tôn vang lên càng rõ, tay tao cào cào lồng ngực.

Nhìn kim chỉ đồng hồ vô tri vô giác chạy.

Nuốt giọt nước mắt vào, tao cầm theo cái ô chạy ra ngoài.

30. Quyển 1 - Chương 29: Chuyện Của Ngày Mưa

“Nhớ không Trangggg lời hứa ngày xưaaaa!! Mình bên nhau dưới ánh trăng đã b—”

Bản nhạc chờ của nó khiến tao sôi cả máu. Lỡ tay ấn tắt rồi lại phải ấn gọi lại.

“Nhớ không Tran-”

Đù mẹ. Tao không gọi được! Nghe buồn nôn vl.

Chắc chắn nó cố tình không nghe máy để tra tấn lỗ tai tao đây mà!

Lúc tao cầm ô chạy ra đến bến chờ xe thì đã không thấy nó đâu cả. Gọi điện nãy giờ không nghe máy.

Căn bản là tao ngấm chán cái đồng hồ rồi mới chạy đi tìm nó.

Haiz.

Đã bảo rồi, biến thì biến mẹ đi cho khuất mắt tao. Giờ còn quay về đây làm cái gì, xong, giờ đi chuyển nữa về có thấy tốn tiền không?

Thằng phá hoại.

Mấy hôm trời nóng vạch quần chống dít lên trời tha thiết cầu khẩn thì ông đ** cho giọt nào. Hôm nay cho tầm tã muốn lụt đường luôn.

Nhìn mưa càng lúc càng lớn, tao sinh dục vọng muốn được cưỡi chuồng tắm mưa như hồi bé.

Hồi bé.

Mưa to là lúc có mấy cái rãnh nước chảy xiết lắm, thả thuyền cho thuyền trôi rồi nhìn theo là một thú vui tao nhả của đời tao.

“Trang lát về nhà Quân tắm lại đi không cảm đấy!”

Tao vùng vằng hất tay nó ra.

“Sao tao phải sang nhà mày? Tao đã bán nhà đâu?”

“Hôm nay có tập đặc biệt của chú Sịp Đỏ... Quân muốn xem cùng Trang cơ...”

Trề môi ra, tao nhìn nó khinh cmn bĩ.

“Tao lớn rồi có thèm vào xem cái phim trẻ trâu! Tao thích anh Sưng U cơ!” - Đoạn, tao chạy vào nhà lấy ra cái thuyền mới gấp.

Chạy đi một đoạn, quay lại thấy nó vẫn đứng im một chỗ không chạy theo mới lạ.

Tao chạy tới nhìn nó thút thít, phát cáu.

“Mẹ tao bảo lớn tở rồi còn khóc thì còn lâu mới lấy được vợ!”

Thằng Quân quệt quệt cái mũi, mắt cứ đầm đẫm nước. Song, nó nhìn tao, nín nhịn mãi rồi nghiêm túc nói.

“Quân không lấy vợ. Quân lấy Tr-”

“Xăm quần nè!” - Tao tát bốp vào má nó để ngăn đi cái tên nó định nói.

Bị tao tát, nó ngưng khóc, môi mím chặt.

Đây chính là cách nhanh nhất để khiến một thằng nhóc ngưng khóc! Tao thật thông minh!

Tao sẽ làm giáo viên mầm non trong tương lai!

Một thằng thì cúi gầm mặt nín khóc, má còn in nguyên vết tát. Một thằng đứng chống hai tay lên eo, ngửa mặt lên trời hận đời vô đối.

Đó là cảnh tượng mà mẹ tao đi chợ về nhìn thấy.

Xoa xoa cái mông đáng yêu vừa bị mẹ bạo hành, tao phồng má ngoảnh đi không thèm nhìn mặt thằng Quân.

“Xin lỗi mau! Cái thằng quỷ cái này!”

“Thằng quỷ cái, há há há!!! Đã là thằng rồi còn quỷ cái!! Nhục quá em tôi!! Há há há!!!”

Con chị tao chưa kịp chó hùa lẳng mạ tao xong thì đã bị mẹ tao xách cổ tẩn cho một trận vì tội trốn học đi net.

Thấy thằng Quân này giờ cứ đứng ngơ ngác như chó lác, tao gơ tay tính tát bốp phát nữa cho nó tỉnh thì dừng lại.

Không phải là tao xót thương nó.

Mà tao chưa muốn mai đi xe lăn đi học. Rồi bị lên báo với tựa đề “Sốc: Cậu bé khóc vật vã chỉ sau 5 phút tét mông thần chưởng của mẹ”.

“Mông Trang còn đau không?”

Tao nhớ như in có đợt nào nó cũng hỏi tao câu này.

“Vạch đít ra tao tẩn cho, xem mày có thấy đau không? Đít tao có phải bê tông cốt thép đâu!!”

Thế mà.

Thế mà nó tuột mẹ quần nó ra thiệt.

Một đứa hùng hổ chỉ vào đứa kia, đứa kia khúm núm tụt quần.

Đó là cảnh tượng mà mẹ tao nhìn thấy sau khi tấn xong chị tao.

Tao tự giác quỳ thụp xuống xin được khoan hồng.

Ai ngờ thằng Quân ngựa đòn nói.

“Cô để Trang đánh cháu, cháu không mách mẹ đâu.”

Mày không nói không ai bảo mày câm!! Mày càng nói tao chỉ càng muốn đánh mày thôi!!

“Loại giặc như mày chó nó chơi! Hư lắm cái thằng ranh này!!”

“Con đã làm gì đâu!!”

“Gâu!”

Vâng.

Thằng Quân mới sửa đây.

Tao với mẹ tao đứng hình nhìn nó.

“Cô cho cháu ở đây chơi có được không cô? Một mình cháu ở nhà buồn lắm....”

Xạo loãn hong có gì zui, chúng ta hong nên xạo loãn~

Rõ ràng ông anh nó còn đang lù lù ở nhà nó bảo với tao thế mà!!

Tao quay sang định vạch trần nó thì mẹ tao cười thiệt là tươi, xoa đầu nó và bảo.

“Ừ. Mưa cũng to lắm, mà đang có hoạt hình đấy, Quân cứ ở đây xem với Trang nhé!”

Mà nhìn hai đứa như chuột lột, mẹ tao chỉ chửi tao rồi lại dịu dàng bảo Quân lần sau đừng để cái Trang xúi bậy nhé!

Tao xúi nó hồi nào!!

Quần áo tao nó mặc vào cộc tón trông hài lắm nên mẹ tao bảo “Thôi Quân mặc tạm quần đùi của Trang, để cô hong áo cho con mặc sau”.

Mẹ tao biết tao sẽ bày ra trò gì để hất hủi nó nên sai luôn bà chị tao giám sát.

Hài.

“Em thích xem Siêu nhơn Sịp Đỏ!”

Tao định đưa ý kiến thì bà chị tao bịt mồm tao lại, bật siêu nhơn cho nó xem.

Nó còn đu đưa hát theo cái nhạc mở đầu mới tởm lợm.

Hậm hực ngồi một chỗ lườm thẳng Quân, càng lườm tao càng thấy ghét nó ghê vậy đó.

Muốn đấm.

“Kẻ ác sẽ dùng nắm đấm! Chỉ có những siêu nhơn lương thiện sẽ dùng chính chiếc sịp để thuần hóa mọi người!!!”

Tao muốn thổ huyết.

Tao phát ngán cái phim siêu nhơn từ đời nào rồi, cơ mà chán chẳng có gì làm lại chống má nhìn lên TV.

Tập đặc biệt nên cũng có chút đặc biệt, đặc biệt ở chỗ hôm nay thẳng Sịp Đỏ mặc lộn quần sịp đen.

Đăng cấp tối thượng của biến thái.

“Trang chờ Quân! Lớn lên Quân sẽ bảo vệ Trang!”

“Bảo vệ kiểu gì?”

“Dùng sịp cảm h—”

Tay tao giờ lên bị bà chị bắt lại.

Oke fine.

Xem được nửa tập thì anh thằng Quân đã ở ngoài kêu tên nó inh ỏi.

Nó nghe lời chạy ra thì anh nó đã bảo mẹ nó mới tai nạn đang nằm viện.

“Ở đây nhé, anh ra viện xem tình hình của mẹ, chiều anh quay lại đón về.”

Tao nghĩ nghe tin này nó phải gào lên khóc, nhưng nó lại bình tĩnh gật gật đầu.

Mẹ tao vỗ về ôm ấp nó, tao đứng bên cạnh nhìn, thấy mặt nó nhăn nhó lại tưởng sẽ khóc mà hóa ra đang cố để không khóc.

“Để cô làm bánh ngọt cho nhé!”

“Vâng ạ.”

Mẹ tao vào trong nhà còn nó vẫn đứng ở cửa, tao định vào theo mà cứ ngập ngừng.

“Vào đi.”

“Trang cứ vào đi.”

Nó bưng bình lắc đầu, kéo vào nó cũng không vào.

Định kệ nó thì tao nhìn thấy mấy cái thuyền mới gấp chưa kịp thả.

“Nhìn này.”

Tao thả xuống cái thuyền màu đỏ.

“Tao gửi siêu nhân Sịp Đỏ đến cứu mẹ mày rồi đây. Tao giỏi chưa!”

Lúc này mặt nó mới đỡ âm u hơn, nó thích thú cầm thêm cái thuyền nữa thả xuống.

“Trang tốt với Quân, Quân vui lắm.”

Không biết tại sao lúc đấy tao ngược thấy mẹ, tao hét vào tai nó.

“Tốt cái gì! Thằng hâm!!”

Thằng hâm.

Chỉ có thằng hâm như nó mới bám lấy tao.

Thở dài thườn thượt, tao vác ô đi về nhà thằng Ngọc ăn nốt chỗ đồ ăn vặt nhà nó rồi mới về.

Lúc tao về nhà đã là năm giờ chiều rồi. Chắc mấy tiếng nữa nó cũng đến nơi.

Mưa tầm tã suốt từ trưa đến giờ vẫn chưa ngưng.

Thấy trên bàn có sấp giấy màu còn thừa, tao vô thức lấy mấy tấm ra gấp thành thuyền.

“Mưa gió thế này còn đi đâu?”

“Con ra chơi tí thôi.”

Tao đi ra ngoài thả thuyền lên cái rãnh nước, chẳng mấy chốc nó đã bị đẩy đi xa.

Nghĩ đến thằng Quân ngày đẹp không đi lại chọn cái hôm bão bùng có thấy bị rò không?

Đi theo con thuyền một đoạn, cho đến khi có người cúi xuống nhặt nó lên thì tao mới dừng lại.

“Trang định gửi chú Síp Đỏ đi tìm Quân à?”

Tim tao lại đập dữ dội.

31. Quyển 1 - Chương 30: “quân Sẻ Hởi Lần Cuối Cùng.”(+)

Người này đội mũ lưỡi chai cổ tình kéo thấp xuống che nửa mặt, cẩn thận nhặt thuyền giấy lên.

“Trang định gửi chú Síp Đỏ đi tìm Quân à?”

Giọng nói quen thuộc len lõi vào tim tao khiến nó đập dữ dội.

Tao siết chặt tay nắm, nói.

“Đã che ô còn đội mũ, mày ngáo à?”

Tao xoay người định đi về nhà thì bị thằng Quân ném ô chạy tới giữ tay, kéo tao xoay lại.

Mưa rơi, nhạc du dương cũng có(mặc dù tao đeo biết lòi ở đâu ra), giữa khung cảnh là màn ôm ấp, dự sẽ là màn ảnh đẹp.

Nhưng.

Đời không như mơ.

Đường trơn khiến tao trượt chân ngã, tiện thể kéo theo nó luôn. Vậy là hai đứa nằm xõng xoài úp mồm lên mặt đường.

Thằng Quân ngóc đầu dậy, ai oán nhìn tao, tủi thân lẩm bẩm.

“Trang... ác quá...”

Tao nằm bên cạnh, tự nhiên vươn tay tới, lấy ngón cái lau đi vệt bẩn ở má nó.

Dường như nó cũng bất ngờ, cứ đờ mặt ra nhìn tao, tao cũng đờ ra nhìn nó.

Mưa càng lúc càng lớn.

Tay tao chuyển sang miết môi nó, tdn nó há mồm ngậm lấy tay tao.

“Cắt! Diễn tốt lắm! Tiếp theo đóng cảnh 69!” - Giọng con quỷ cái nào đó.

Tao với thằng Quân ngoài ra sau nhìn thì thấy bà chị tao với ông anh nó.

Nhận ra hiện tại giữa vỉa hè vắng vẻ có hai thằng đực rựa nằm sõng xoài đấm đuối nhìn nhau mới đem ghê vc!!!!!!

Lại quay sang thấy thằng Quân đã ngồi dậy hất ngược tóc mái ướt sũng ra sau, nhìn tao cười cười.

Bùm một cái, mặt tao đỏ lựng, hấp ta hấp tấp ôm mặt chạy vào nhà.

Thấy thằng Quân đuối theo, tao hét toáng lên.

“CÚT!!!”

“KHÔNG!!!”

Vì mãi chạy nên tao chạy qua mẹ nhà mình lúc nào không hay. Chạy cho đến lúc không chạy nổi nữa, tao ngồi bệt xuống.

Thằng Quân vẫn còn sức bẻ tao ra ngồi băng ghế gần đó.

Hai thằng ngồi thở hồng hộc như trâu mặc cho mưa vẫn đổ xuống như thác nước.

“Đến... đến...” - Vừa nói nó vừa gấp gấp thở.

“Lấy đủ khí rồi kể.”

Gật gật đầu, nó chuyển sang diễn kịch câm, cứ xoắn xít nhìn tao chăm chăm.

Tay nó láo lếu nắm lấy tay tao. Tao hất ra nó lại bám víu lấy.

“Tàu đến Quân lại không lên nữa, Quân ngồi lại đợi một lúc xem Trang có đi tìm Quân không... Mà Trang không...”

Môi nó mím lại rồi bật ra.

“Đợi chờ Trang trong vô vọng, Quân đau lắm.”

Rõ ràng tao có đi tìm nó mà?!

Chờ đã.

Tàu. Nó bảo tàu!!

Đù mẹ nó ra sân ga!! Bỏ ra bến xe buýt!! Gặp nhau bằng niềm tin à!!

() lộn bàn!

“Nhưng Quân ngu lắm. Đã không còn chút hi vọng nào mà vẫn cố chấp. Quân vẫn lì lợm quay lại đây tìm Tr-”

Tao rướn người đến chặn đi lời nói đang dở của nó, môi chạm môi. Tao nghiêng đầu mút mạnh một cái.

Tay nó áp lên xương hàm tao, giữ tao lại, tảo bạo hôn thật lâu.

Đầu óc tao mê man không cẩn thận để nó đè ngửa ra băng ghế. Nó rời môi ra chưa bao lâu đã ập tới, tay nó mò vào trong áo tao lúc nào không hay.

Tao vịn vẹo chống trả mà không nổi.

Thằng Quân cắn môi tao một cái, cúi xuống đè môi lên cắn cổ tao, mút mạnh cái nữa.

Cảm nhận tay nó đang sắp sửa rời tới cu, tao giật nảy co chân húc đầu gối vào giữa hai chân nó.

Láo với tao mà được à!

Sau đó hai thằng trở về nhà ướm từ trên xuống dưới. Vào đã thấy mẹ tao với đôi cậu nam nữ đang ngồi nói chuyện.

“Hai đứa tắm nhanh đi rồi đi ngủ mai còn đi học.”

Tao định chạy tới hóng chuyện thì thằng Quân kéo cổ áo tao giữ lại lôi ra nhà tắm.

“Trang tắm trước đi không lại cảm.”

Tao tắm xong thì đến lượt nó tắm, trong lúc nó tắm tao đi rán bánh đóp.

Tao bê bánh vào phòng, nó cũng cun cút chạy theo, chân nó chạm vào nền gạch rồi lại rụt vào. Nó bám thành cửa, lấp ló đợi tao cho phép vào mới vào.

“Ngồi đi.”

“Tạ ơn hoàng thượng.”

Tao ngồi trên giường cầm cái ipad của mẹ mở phim ra xem, vừa xem vừa nhai bánh. Chút chút lại liếc mắt xem thằng Quân nó định làm trò con bò gì.

AI ngờ nó chỉ thiu thiu dựa vào cái gối tao kê sau lưng, chốc lát đã lăn đùng ra ngủ.

Chỉnh âm lượng nhỏ đi, kê cái gối thấp xuống chút, tao tiếp tục nhai bánh xem phim.

Xem được một lúc, tao ngáp ngắn dài, đi ra đánh răng đi tè rồi quay lại giường. Bật quạt trùm chăn an tâm ngủ.

Nhớ ra chưa tắt đèn, mà thằng Quân lại nằm gần cái đèn, tao đành rướn qua người nó vươn tay ấn tắt.

Đèn vừa tắt xuống tao đã bị nó phục kích tóm lấy đê xuống.

Lòng ngực tao thoảng cái lại phập phồng, tim tao như thể căng thẳng mà co lại bé xiu không đào ra sức kháng cự lại nó.

Trong phòng tối om, tao không thấy gì ngoài cái lòng trắng mắt nó.

Không những tối mà còn yên lặng đến đáng sợ, tao chỉ nghe được tiếng thở cấp tốc ồn ã cùng tiếng tim đang đập loạn của tao.

Nóng, quạt vẫn bật phành phạch chân tao tê lạnh nhưng mặt tao vẫn nóng hầm hập, em ciu của tao cứ ngứa ngáy khó chịu.

“Quân sẽ hỏi lần cuối cùng.”

Thằng Quân cúi đầu, chóp mũi của nó chạm đến môi tao, nó nuốt khan một ngụm, yết hầu đẩy lên xuống.

“Trang có yêu Quân không? Dù chỉ một chút?”

Tim tao đập với tốc độ bàn thờ, tao ngoảnh mặt đi thì bị tay nó nắm cầm bắt tao phải đối mặt với nó.

“Trả lời Quân.”

“Tao... tao không biết!!”

Nó thả tay khỏi cầm tao, đột ngột nắm lấy cổ tay tao, ép bàn tay tao chạm lên ngực nó.

“Trả lời mau đi không Quân đau chết mất...”

Tim nó đập còn dữ hơn tim tao, tay tao chạm đến ngực nó muốn rút lại mà không được.

Thấy tao lưỡng lự hồi lâu, nó gần từng chữ.

“Trả, lời, đi!!”

Không biết đồn dập như nào, tao mặc kệ nó, ngủ mẹ mất.

32. Quyển 1 - Chương 31: Trang Thuộc Về Một Mình Tao

Tao có một thú vui tao nhã.

Đó là ngồi cả buổi xem mấy cái video dạy nấu ăn.

Tao xem vì tao thấy vui mắt vì chữ đ** rảnh cứt ngồi học.

“Trang thích không? Quân học rồi làm cho Trang ăn nhé?”

“ĐÙ MÁ!!!”

Mẹ nó, thằng Quân ở sau tao lúc nào không hay.

Thằng lìn này bình thường nai nai ngu ngu, mà thi thoảng trông creepy vcl.

Tao gõ vào đầu nó mấy cái, nhét điện thoại vào túi quần. Theo lệ thường xuống căng-tin mua em mi lô béo ngay.

Chắc hẳn ẻm đang sốt ruột đợi tao đến đón ẻm vào trong bụng đây mà.

) Lô-channnnnnnnnn!!

“Hết milo rồi cháu, lấy sữa khác nhé?”

Hự.

Nhất tiển xuyên tâm!

Tao chực khụy xuống mà úa tàn thì thằng Quân đỡ lấy.

“Cháu... Cháu chung tình lắm... cháu không thể theo ả Tê Hắt(TH truemilk) mà bỏ rơi lô-chan được...”

Thật đau đớn, thật đau đớn.

Ôm trái tim đau thương, tao trở về lớp. Tới cửa lớp đã nghe thấy tiếng hò reo.

Sau hôm nay, thằng Quân ml mới vô lớp hôm nào sẽ chuyển đi nên lớp tổ chức tiệc chia tay.

Rảnh, tao nghĩ nó rảnh vcl, những thằng tên Quân đều rảnh vcl.

Chả hiểu sao bù lu bù loa chuyển qua đây rồi lại chuyển đi.

Tay thằng Quân đang đỡ tao bỗng buông xuống, định quay đi thì bị tao tóm lại.

Tao bảo.

“Tao ra nói chuyện với nó một lúc, về chỗ đợi tao.”

Thằng Quân gỡ gỡ chỗ tóc cụt lủn sau gáy rồi gật gật đầu, nó quay về chỗ ngồi của nó.

Tao đi ra chỗ thằng Quân chuẩn bị chuyển trường.

Mẹ tao rồi Quân chó bảo hồi mẫu giáo tao thân với thằng này lắm, nhưng tao chẳng nhớ được gì cả.

Tên nó cái gì Hồng Quân thì phải.

Thằng Hồng Quân thấy tao đến, cũng cười vui vẻ đi đến vươn tay vòng ra sau vổ vổ lưng tao.

“Trang nhận lấy xem như quà tạm biệt.”

Khoảnh khắc nó đưa tao hộp sữa Milo, tưởng như rất bình thường mà khiến tao chấn động một hồi.

“Nhớ xem nào, hồi bé mẹ tớ bắt uống milo mà tớ không thích toàn lên đưa cho Trang uống. Trang không thích nhưng vẫn nhận. Lâu dần còn hoành hợ đòi tớ đưa. Há há.”

Hôm nay nó xưng “tớ cậu” với tao trong khi hôm trước nó còn đùa đòi theo thằng Quân chó kia xưng tên. Tao nhìn nó, lúc này mới có cảm giác quen quen.

Mẹ nó đó giờ chả thằng loan nào xưng hô thế với tao cả. Toàn “mày tao” “bố, cò hó, cac, cò him”.

Ra chơi 15 phút cũng hết, tao thẩn thờ về chỗ ngồi. Lắc đầu mấy cái để giảm bớt cảm giác ong ong quấy nhiễu.

Tan học tao gọi thằng Hồng Quân lại để nói chuyện.

“Giờ tay mày ra.”

Thằng Hồng Quân xắn tay áo cao lên, chìa phần cánh tay có vết sẹo dài dữ tợn trước mắt tao.

“Trang nhớ ra rồi à?”

Tao nhìn vết sẹo, một cảm giác tội lỗi trĩu nặng.

“Tao xin lỗi.”

“Thật ra cũng không phải lỗi của cậu.” - Hồng Quân kéo tay áo xuống - “Lần này đột ngột chuyển đi là để du học. Đáng lẽ tớ định du học từ tháng trước, nhưng vẫn muốn quay lại đây để gặp Trang một chút.”

Tao bảo thằng Quân chó về trước còn mình ra quán ăn vặt buôn chuyện với thằng Hồng Quân. Cũng một phần vì nó bảo nó bao nên tao ngại gì?

“Bây giờ thấy Trang có thêm nhiều bạn tớ cũng thấy an tâm rồi. Chỉ rõ hồi xưa Trang không thêm kết bạn với ai, cũng không nói nhiều như giờ.”

“Mày thì phục tùng tao như chó.”

Nó lại cười ha hả.

“Cái cậu Quân gì kia có vẻ phục tùng cậu hơn tớ đấy.”

”Mẹ nó! - Tao nhét miếng nem nướng vào mồm.

Lúc này thằng Hồng Quân mới đưa cho tao cái ảnh chụp cũ cũ. Trong có tao khoanh tay xị mặt nhìn ra hướng khác, bên cạnh có thằng Hồng Quân cười toét mồm.

“Trang để ý kĩ chỗ gốc cây.”

Tao căng mắt ra mà zoom.

“Đù mẹ!! Cái éo gì nấp ở đấy!! Dọa ma bố à!!”

“Há há há. Là cái cậu Quân đang thân Trang bây giờ đấy.”

Mặt tao kiểu Σ () rồi lại _ .

Ra là thằng chó này bám bố từ bé theo kiểu đấy, đm, creepy vãi nổi.

Đớp nhiều, tao no quá, trao đổi số qua lại, tạm biệt thằng bạn thuở nào.

Cũng chục năm rồi tao mới có thể trả nó lời xin lỗi.

Lòng cũng nhẹ nhàng hơn.

Trong khi thằng Trang đi ăn với Hồng Quân, thì Thiên Quân lại tự nhiên vào nhà bạn nhỏ Ngọc như đúng rồi.

Thằng Ngọc bắt lấy cái tay đang bê đồ ăn của nhà mình cuỗm đi.

“Đang ghen lồng lộn à?”

Mặt thằng Quân tỉnh bơ.

“Cho xin chỗ này về nấu cho Trang ăn. Trang đang thích ăn.”

“Ồ ơ ơ, dù mẹ chúng mày!”

Hôm nọ đang xem JAV(Japan and VietNam) thì thằng Quân mò đến.

Đù.

12 giờ đêm mưa rơi xối xả gió rít ghê vãi nổi mà tự nhiên lại có tiếng chuông kêu.

Hại thằng Ngọc tí nữa sợ ngất.

Đấu tranh tâm lý một hồi, đến lúc điện thoại hiện tin nhắn của thằng Quân mới chịu ra mở cửa.

“Thằng Trang đuổi mày à?”

“Tự nguyện đi.”

Chưa mời mà thằng này đã xông vào nhà cháu Ngọc, thẳng một mạch bật bình tắm nước ấm như đúng rồi.

Mang tạm mấy gói bim bim ra, hai thằng vừa ăn vừa đánh game.

“Thế đéo nào thằng Quân kia lại chuyển ra đây nhể? Mẹ, ân tình hồi mẫu giáo đít quần lá mít nhớ dai thế làm gì.”

“Có dự tính.”

“Hả?”

Thế là hôm sau đang nghĩ cách để dụ thằng lìn Trang đến thì thằng Quân lẩn ra ồm thật.

Trang vẫn đến chăm rồi đuổi theo tìm đúng như kế hoạch. Nhưng thay vì ra bến tàu trở về chỗ anh Khang thì Thiên Quân hẹn gặp Hồng Quân.

Một bản mặt đắc thắng của chàng Thiên Quân luôn rất mực dịu dàng đã lộ ra rồi nhanh chóng thu lại.

“Tôi đã kể toàn bộ những gì giấu Trang. Xem. Kết quả Trang vẫn tìm tôi thay vì mày. Nhảm, thay vì cậu.”

Hồng Quân ngồi đối diện ngoài nhìn ra ngoài khung cửa sổ.

“Cậu thắng từ đầu rồi. Không có cậu nói thì tôi cũng không biết Trang hiện tại ra sao. Không có cậu khích thù tôi cũng không ra đây để gặp Trang.”

Không ngồi lại lâu, Hồng Quân đứng dậy rồi đi chỉ nói lại một câu.

“Nói xem du học ở đâu thì tốt.”

“Càng xa càng tốt.”

Thật ra năm trước Thiên Quân chuyển ra tỉnh khác học thì vô tình gặp được Hồng Quân.

Bấy lâu nay Thiên Quân vẫn luôn canh cánh trong lòng một sự ràng buộc về quá khứ lừa dối Trang. Nên đã nhân dịp này khơi nguồn lên tất cả, coi như tự giải thoát.

Nhưng đã nắm chắc phần thắng nên mới liều như vậy.

Lợi dụng vụ này có lẽ Trang sẽ bộc lộ tình cảm với Thiên Quân rõ hơn.

Mưa càng lúc càng lớn, không biết Trang có định ngồi chờ Quân lâu không nhỉ?

Tay phải cầm tách trà, tay kia che ngang miệng.

Che đi nụ cười nhếch môi khe khẽ.

Trang thuộc về **MỘT MÌNH TAO**.

33. Quyển 1 - Chương 32: Bên Lễ Hạnh Phắc (° °)

Tao đây.

Tao là Hồ Vân Ngọc, đéo phải thằng b*tch Trang.

Phắc, má nó tên bố sao còn ẻo hơn thằng Trang thế này!!!

“Mẹ!! Con muốn đổi tên!!”

Tao bất ngờ trở về nhà, xông xáo đi tìm mẹ.

Mẹ tao giật mình cất quyển sách gì đó đi.

“Về rồi à con? Sao thế? Ai bắt nạt con mẹ?”

Cau có mặt mày một hồi, tao ngồi xuống, đan hai bàn tay lại. Nghiêm túc đối mặt với mẹ tao.

Trái với tao, mẹ tao vẫn dịu cmn dàng tay áp má, ngây ngô nói.

“Đổi tên á? Tên Ngọc hay mà, không thì ”Hồ Vân My“, ”Hồ Vũ Phương“, ”Hồ Nhi“, ,,,,,”

Đù. ()

“CON LÀ CON TRAI ĐÓ MÁ!!!”

Nỗi khổ của tao là có một bà mẹ vô cùng bánh cmn bèo! Tao chưa thấy mẹ thằng nào trong lũ chiến hữu bèo hơn mẹ tao luôn!

Tao có một ông anh, ổng may mắn hơn tao, ổng được bố đặt tên!!

Đàm phán với mẹ tao không bao giờ đi đến kết quả cuối cùng được. Vì mẹ tao là dân tổ lái có tiếng.

Chắc ngày xưa mẹ tao niệm đủ 69 câu thả thính nên bố tao mới bị bả mê hoặc đây mà.

Được rồi, hôm nay tao đến đây không phải đi kể về nỗi khổ cái tên gái tính. Hôm nay tao sẽ hé lộ cho chúng mày biết về cuộc đời nam sinh cấp mẫu giáo, tiểu học, trung học cơ sở, trung học phổ thông của tao!

Cuộc đời nam sinh luôn trong trạng thái muốn bật chế độ đồ sát đôi cẩu nam nam Quân Trang!

Mẫu giáo.

“Cô bảo tao với mày đóng vai hai anh em sinh đôi.”

Tao nhìn thằng Trang.

Công nhận, tao với nó giống nhau như đúc hen. Khác mỗi cái mặt.

Bà giáo vui cmn tính ghê chứ.

Tao cũng lười phân bua với thằng Trang, nó thích làm anh thì cho nó làm anh. Ba cái trò đồ hàng con nít này ngày đéo nào cũng diễn đi diễn lại, tao ngán lắm rồi.

Ừ, cho thằng Trang làm anh thì làm, nhưng, còn thằng Quân nữa!

Bố đang ngồi ăn chíp chíp dẻo dẻo dai dai thì chả biết thằng Quân nhảy từ đâu ra.

Tao lúc này chưa chơi thân với thằng Quân, tự nhiên nó tìm tao rồi bảo.

“Gọi anh rể.”

“????”

Êch ciu sờ mí? (Excuse me?)

Nếu tao không nhầm, nãy có đồng đưa lao vào nhận thằng cô hồn này là chồng rồi mà.

Thế vẹo nào, đã là chồng cô nào rồi còn chạy ra đây nhận làm anh rể của tao. Chạy đi bảo thằng Trang

bắt nó kêu mày là “chồng” ấ?!

Mắc mớ gì đến tao.

Tao không gọi thì gầm gà gầm gừ.

() Ngứa đòn ghê vại mày.

Ok. Tao sẽ kiểm chế cơn nóng giận này, tao nhà giàu, tao quý tộc!

Rồi hôm sau, vẫn cái tiết mục đồ hàng quen thuộc. Nhưng hôm nay cô giáo lại xếp thằng Trang với thằng Quân chơi riêng với nhau.

Thành ra lẻ mỗi mình tao.

Nhìn xung quanh ai cũng có đôi có cặp, thằng đóng vai chó nó còn có chủ.

Còn tao, tao ỏn. (° °)

Thật ra cũng chả có mẹ gì phải căng cả, tao đi ra tìm cặp moi ra cái máy nuôi thú ngồi tự chơi một mình.

“Em muốn chơi với Ngọc cơ!!!! Em không muốn chơi với nó!!!!”

Tao nghe thấy tiếng kêu la của thằng Trang, tò mò nổi lên, tao chạy ra hóng chuyện. Hóa ra là nó không thích bắt cặp với thằng Quân.

Nhưng.

Này. Bạn nhỏ Quân, mừn chưa có làm gì cả? Mừn nầy giờ ngồi tự chơi rất là ngoan? Có sao bạn lại lờm mừn?

Mình làm gì sai? Kiếp cô đơn như mình cũng là có tội à?

Xong, đến lúc tan học, tao hấp tấp chạy thì bị thằng Quân ngáng chân ngã sấp mặt.

Nằm im cũng trúng đạn, phắc.

Rồi tao khôn ra, tao hiểu mầu chốt ở đây chính là chó Trang. Nên, tao thực hiện chính sách cách li nó để bảo toàn mạng sống.

“Mày... Mày... có còn là bạn tao không? Sao mày... Huhu cô ơi bạn Ngọc không chơi với con nữa!!”

Chuyện đó đáo ai ngờ.

Thằng Trang bù lu bù loa bắt tao phải chơi với nó. Tao còn chưa mở mồm nói gì thì thằng Quân đã đứng sau thằng Trang mà lườm tao.

Kiểu “Mày từ chối làm Trang khóc, tao giết mày. Mà mày đồng ý tao cũng giết mày”.

Ệch kiu sờ mí? $\Sigma(\quad)$

Rồi không biết sức mạnh kì diệu nào giúp tao vượt qua bao gian khó để sống đến ngày hôm nay.

Mẹ nó, tao lỡ mồm trêu thằng Trang, thằng Trang chưa nói gì tao mà thằng Quân đã nhảy vào đấm tao rơi mẹ răng.

Rồi sao, đi chung với bọn này là y như rằng.

“Trang ăn sáng chưa? Đây, bánh mì kẹp thịt Quân xếp hàng từ sáng sớm mua cho Trang đấy.”

“Tao ăn rồi. Ngọc, mày ăn sáng chưa?”

Này, nhìn mặt nó mà nói chuyện dùm tao. Nó kể công kia kìa, mẹ nó, khen nó một câu mày chết à!!

Đừng lôi tao vào! Tao chưa muốn chết.

Phấcccccc!

Mặc dù bụng đói cồn cào nhưng tao vẫn phải tỏ ra là mình ổn. Đau đốn nhìn em bánh mì béo ngậy, đau đốn nói “Tao cũng ăn sáng rồi”.

Chưa hết đâu.

Ai bảo chúng nó đầy chỗ ra không nói, ngồi mẹ lên bàn của tao mà buồn. Thế là tao đem chuyện mai là sinh nhật thằng Quân nói cho cả lớp biết.

Xong, ăn quả lên gối cảnh cáo sau giờ học, đồng thời nhận nhiệm vụ lôi kéo thằng Trang đến sinh nhật + Đuổi lũ tham gia sinh nhật chỉ để lại thằng Trang.

Tao thấy có mùi mờ ám lắm rồi nhé!

Và, đến lúc tao về nhà mới nhớ ra quên đồ nhà thằng Quân.

Quay lại thì thấy cảnh hai thằng Quân Trang đang hôn nhau thắm thiết(?) trước cửa nhà.

Gay. Tao đoán bọn này là cặp gay lợ từ hồi lớp 8 rồi.

Nhưng tao sẽ không kì thị, tao là bạn chúng nó mà!

Bạn cái d*ck. Bạn bè đ** gì chỉ cho có để chúng mày lấy tao ra vin vào rồi tăng mức độ tình cảm??

Rồi mấy tháng sau thằng Quân chuyển sang tỉnh khác, thằng Trang theo thể mà đau chim theo. Tao chả thể làm gì hơn ngoài việc dắt thằng Trang đi net cho khuấy khỏa đầu óc.

“Na ni dơ phắc! Thằng này có set đồ giống thằng Quân vãi!!”

Quay sang thấy thằng Trang bắt đầu suy tư nhớ chồng.

Vãi.

“Trông quen quen. Cái ô này của thằng Quân mà?”

Mẹ. Tao nói có mỗi thể thôi mày đánh tao cái đéo gì hả Trang??

Chưa hết chưa hết.

Thằng Quân nó trở về, tưởng như chúng nó sẽ lại êm đềm hạnh phúc đến tận thế luôn đi. Nhưng, không, tao vẫn bị kéo vào vòng xoáy tình gei của chúng nó!!

Nhà tao giàu, ok, nhưng không có nghĩa là tử lạnh nhà tao là không có giới hạn.

Lũ giặc này chiếm nhà tao, chiếm cửa cái của tao như đúng rồi!!

Aaaaaaaa

Mẹ nó!!!

Tao cũng muốn được hạnh phúc! Tao không muốn bị chúng mày nhồi bánh gato vào mồm mỗi ngày đầuuuu!!

Haiz.

Lại còn thay thằng Quân để ý cái thằng Hồng Quân quần què mới chuyển đến.

“Cậu theo dõi tớ mấy hôm nay là có ý gì hả Ngọc?” - Thằng Hồng Quân cố tình dừng lại chờ tao lộ diện.

Tao rất bình cmn tĩnh, dùng hết vẻ quý cmn tộc để đáp lại.

“Đường về nhà của tao cũng là lối này.”

“Ồ. Thế hả, thế từ mai mình về chung nhé?”

....

“Hmm tớ sắp đi du học, Ngọc chờ tớ chứ?”

....

“Thật ra thì hồi mẫu giáo tớ cũng để ý Ngọc rồi. Chúng mình học chung với nhau đấy, Ngọc không để ý à?”

.....

“Ngọc hay ngồi chơi với cái máy nuôi thú, đáng yêu lắm.”

.....

Tao nghĩ lại rồi. Tao thà bị bọn cậu nam nam kia phát bánh gato ăn mỗi ngày vẫn sướng hơn!!!

Help me!!!!

34. Quyển 1 - Chương 33: Sử ()

Bố đang nằm trong phòng cây phim chưởng thì thằng Quân gõ cửa.

Tao biết thừa là nó vì căn bản mẹ tao chả bao giờ gõ cửa phòng tao, cứ tự nhiên như ruồi mà vào thôi.

Cũng không hẳn là mỗi mẹ tao, cả nhà tao ai cũng thế.

“Quân có bánh flan, Trang ăn không?”

Tất nhiên là thí chủ có lòng thì bản tăng cũng có tâm.

Thế là tao dùng tốc độ ánh sáng mở cửa. Để rồi đập vào mắt tao là cái đĩa to tổ chẳng, bên trên là mấy flan-chan cả quái iiii.

Lấy thìa xúc cả một miếng to dùng nhét vào mồm, tao cảm tưởng sẽ chết chìm trong caramen ngọt ngào cùng mùi thơm béo ngậy này.

Tao ăn gần hết rồi mà thằng Quân này giờ chưa động cái nào, liêm liêm khóe mồm, tao hỏi nó.

“Mày mua đâu đấy?”

Thằng Quân rút đâu ra khăn giấy chìa ra lau mồm cho tao, xong bảo.

“Hôm nọ thấy Trang để ý cái bánh này nên Quân làm.” - Đoạn, nó cầm cái đĩa từ tay tao đem đi rửa.

Hóa ra là hôm đấy tao lướt facebook thấy có cái video dạy làm bánh flan ciu ciu bỏ mẹ ra, nhưng tao lười, xem cho vui thôi. Đéo ai ngờ thằng Quân nó lại để tâm.

Cơ mà, tao cảm thấy ăn không đủ, mẹ nó, khi không đem cho tao ăn làm cái gì!

Lúc sau thằng Quân lại mò vào phòng tao, tay nó cầm cốc sữa ấm.

“Trang uống đi rồi để trên bàn, đợi Quân học xong đem đi rửa nhé.”

“....” - Tao có nên gọi nó một tiếng “Má ơi” không?

Đến lúc tao ngủ quên lúc nào không hay, nó lay lay tao dậy kêu tao đi đánh răng đi.

Bố mày lết đánh răng xong, vừa nằm lại giường, tính ngủ thì thằng Quân thì thâm vào tai tao.

Nó thì thâm vào tai tao.

Nó thì thâm răng.

Răng.

“Mai tiết 1 kiểm tra 15p sử. Ôn hết cả bốn mục lớn không được bỏ mục nào.”

“....”

Tao nên ngủ trong lo sợ hay ngồi dậy học sử?

Chọn con t(r)im muốn thư thái ngủ sớm hay lí trí cảnh tỉnh không muốn mẹ oán?

Chọn học sử hay phút giây ngủ bình yên?

Kệ mẹ nó. Tao sẽ ngủ trong lo sợ.

Cùng lắm thì chém bữa ăn con 2, 3 rồi gỡ sau.

“Cô bảo lấy điểm lần này cho cả điểm miệng luôn đỡ kiểm tra nhiều.”

Thế thì khác gì bố ăn combo điểm kém?

Đéo sợ. Tao gỡ được.

“Và ai điểm kém cô kệ không cho gỡ.”

Không cho gỡ thì sao tao sống?

Đường như chó Quân cũng cảm nhận được đây là vấn đề cực kì nan giải đối với tao. Nó suy tư một hồi rồi trịnh trọng nói, theo đó tìm tao cũng hồi hộp chờ đợi.

“Trang thơm má Quân, mai Quân nhắc.”

“CON CHÓ QUÂN!! BIẾN MẸ VỀ PHÒNG MÀY ĐI!!!”

Tao tát nó bốp bốp rồi đập nó cút ra ngoài.

Nhìn em giường một hồi, rồi nghĩ về viễn cảnh lớn tở rồi vẫn bị mẹ vạch sịp tét đít.

Sở là cái môn tao ghét cay ghét đắng. Ngoài mấy ngày như 26/3, 30/4,... được nghỉ lễ là tao ghi lòng tạc dạ, còn lại tao chẳng nhớ mẹ gì.

Lịch sử nước mình thì không nói, điều khiến tao thắc mắc là tại sao tao phải nhồi cả lịch sử của nước ngoài? Học qua qua không nói, nay còn học từ thời người ta dựng nước rồi vỡ nước rồi lại tái thiết lập, còn cái gì thời kì khoa học kĩ thuật,..., blo bla.

Chưa hiểu tao học mấy cái đấy làm gì, học Hóa chế axit đánh ghen vẫn có ích hơn.

Tào lao xong, tao ngậm ngùi cầm quyển sử leo lên giường, vừa nằm vừa học. Nhồi đến chữ thứ 5 thì tao lăn mẹ ra ngủ.

Đến rồi sáng hôm sau, đến lớp rồi, ngồi vào chỗ rồi.

Thì.

“Chết mẹ rồi Bô ơi!! Bố mày nghe thấy lũ kia bảo tí 15p sử!!” - Thằng Ngọc thét vào mặt tao.

“...” - Tao quay sang nhìn thằng Quân đang ngồi cạnh.

Định mệnh. Thằng Quân quay ra cửa sổ ngắm cây.

Đập thằng Ngọc về chỗ. Tao ho ho mấy tiếng lôi kéo sự chú ý của thằng Quân. Quả nhiên nó quay lại nhìn tao.

Mẹ. Nó mới nhếch môi đúng không?? Cái mặt ngáo chó của nó đang tỏ vẻ khinh bỉ tao đúng không??

“Quân nói trước, không nhắc Trang đâu.”

Hay lắm. Lúc hoạn nạn bỏ rơi nhau giữa đường đời nghiệt ngã!

Còn 5 phút nữa chuẩn bị vào tiết 1, tao gấp gấp lôi quyển sử ra thì.

Mẹ nó, số đen như chó mực ấy!

Bố quên cất quyển sử vào cặp, chắc giờ nó đang đắp chăn thay tao ngủ mẹ trên giường rồi...

Quay sang nhìn thằng Ngọc ngồi ở tổ kế bên. Nó cũng thâm tình nhìn tao.

“Bố mày cũng có học đéo đâu! Nhìn cc!!”

“Đéo học thì học mẹ đi tí nhắc tao!!”

“Sao mày đéo học đi còn bảo tao!!”

“Bố quên vở!!”

Xong, thằng Ngọc quăng tao vở của nó. Tao mở ra rồi quăng lại vào mặt nó.

“Mày vừa ỉa vừa học hay sao mà chữ nghĩa như cục cứt í!!”

Thằng Ngọc giơ tay định tát tao thì bà giáo vào.

Tim tao xem như đang treo ngược cành cây, chỉ chờ câu “Cả lớp lấy giấy ra kiểm tra 15p” là rút mẹ tim xuống đất.

Lạy chúa trên cao, kẹc lao vào đít!!

“Cả lớp lấy giấy ra kiểm tra 15p.”

Thời khắc sinh tử đã đến, cả lớp tán loạn như đang trốn nạn. Loạt xoạt tiếng xé giấy rồi tiếng “Đ** mẹ có tờ kiểm tra mà cũng đéo thể cho nhau à??”.

Giữa khung cảnh loạn lạc đó, tao kéo thằng Quân chui xuống gầm bàn, lén lút đánh chọt cái hôn lên má nó.

Nó cũng lợi dụng hôn lên má tao.

Kiểm tra xong xuôi, tao thở phào nhẹ nhõm.

Lớp 10 thằng Quân ngồi cuối lớp tao đầu lớp, lên 11 tao với nó ngồi cạnh nhau.

Kể ra ngồi cạnh nó tiện hơn ngồi cạnh thằng dĩ Ngọc nhiều. Ít nhất nó còn có công dụng với tao.

Còn ngồi với thằng Ngọc, hôm nào bố quên sách thì nó cũng quên sách, hôm nào bố hết giấy kiểm tra quay sang mượn thì hai thằng cùng đồng thanh “Cho bố vay 1 tờ”.

Đặc biệt hơn, hai thằng nói chuyện như pháo rang.

Đến độ bà Văn còn ghi thẳng vô sổ với tựa [Hai ả Thúy Ngọc, Thúy Trang buồn đưa lê trong giờ].

Nên giờ ngồi với thằng Quân, nhìn mặt chó của nó, tao chả có cái mẹ gì để nói, mà cũng chả có hứng.

Kì lạ là thằng Ngọc ngồi tổ bên cạnh, ngay kế bên tao mà cũng không bán dưa với tao nữa.

Bố đang gật gà gật gù suýt sập thì bà giáo kêu tên tao.

“Em có nhận xét gì về quan hệ ngoại giao của Liên Xô trong giai đoạn này?”

Tao trấn an cơn ngủ, mặt tỉnh bơ nói.

“Em thấy nó ổn.” - Xong, trước khi bị bả chém, tao nhanh mồm nói - “Mời bạn Ngọc bổ sung câu trả lời cho tớ!”

Thằng Ngọc ngu ngơ như bò đeo nơ, tao cá là nó cũng vừa ngủ gật nên chả biết cái éo gì đâu.

Xong, nó coi đưa bên cạnh làm quân sư, nghe lời mà nói một câu chắc như đinh đóng cột.

“Bô của Liên Xô đập vô không vỡ!”

Xong, cả lớp vỗ tay tiễn người anh em này ngồi sổ ngoan nhé.

Sơ: ngủ sớm nhaaaaa các tình êu ~~~

35. Quyển 1 - Chương 34: “lần Này Trang Có Ngủ Quân Cũng Không Tha Đâu.”

Hai tuần trôi qua, sẽ chẳng có gì đâu nếu như.

Nếu như trả bài kiểm tra 15p sử hôm nọ tao chẳng học cái mẹ gì mà được 10.

Y như rằng, bà giáo vừa ra khỏi lớp là lũ chiến hữu lao vào hội đồng tao để bày tỏ sự phẫn nộ đối với kẻ tội đồ là tao.

Sẽ chẳng có gì đâu nếu như thằng Quân lại chính là cái thằng nhắc bài giúp tao được tận 10 mà nó chỉ được có 5.

Tao hỏi nó sao được có 5, ngay lập tức lũ đằng sau úp xọt tao.

“Mẹ mày!! Bố mày được 3 đã tạ ơn tổ tiên rồi mà mày còn phun câu ”được có 5” à??” - Chó 1.

“Ôi mẹ ơi chó Bô nó cao điểm nhất lớp nên nó sĩ đây mà!!” - Chó 2.

“Một quả cầu bay lên trời không ai mời đi sinh nhật, ô kê cắt xoẹtttt!!” - Chó 3.

Đứng trước làn sóng dư luận đang cuộn trào, tao cũng cảm thấy có lỗi vì lỡ bỏ rơi chúng nó.

Tao sẽ chuộc tội!

Nhưng tao không thể làm gì hơn ngoài việc tối về up ảnh điểm 10 lên facebook rồi tag từng thằng chó cắn tao hôm nay vào.

Chưa đầy 2 phút đã ăn 5 cái phẫn nộ.

Thằng đi Ngọc 0.5 lên 1 còn rì pọt(report) acc facebook tao. Đáng lẽ nó được 2 cơ mà can tội phát biểu nào tàn trong giờ Sử nên bả trừ điểm.

Hahahahahahaha () tao lại sợ chúng mày quá cơ.

Ngồi chém gió góp bão với mấy thằng ml một hồi, tao chợt nhớ ra điểm 5 của thằng Quân.

Hồi lớp 6 hay sao í, nó từng ăn con 7 điểm Anh.

Đối với tao, tao mà được 7 điểm Anh thì chắc chắn sáng hôm đấy tao đã đi chùa lễ phật tích đức cmnr. Nhưng đối với thằng chó Quân thì đấy là cú sốc của nó.

Cú sốc của những bọn học giỏi.

Tao vĩnh viễn sẽ không thể hiểu được...

Còn nỗi buồn của bọn học giỏi cũng nhẹ nhàng thôi.

() Tao từng nghe thằng chó Quân nói rằng “Buồn lắm. Quân được có 10 hóa học kì thôi”.

Này, thang điểm tiêu chuẩn của bộ giáo dục trong cấp THPT cao nhất vẫn là 10 đấy chưa phải 100 đâu. 10/10 rồi mà mày còn muốn bao nhiêu?

Tạt axit chết mọe mày nè _ .

Mẹ nó, tao mà được 10 hóa học kì tao sung sướng tao truy tìm tao chết cmn rồi!!

Vĩnh viễn đéo thể hiểu được tâm tư điểm số của bọn học giỏi. Căn bản vì không chung đẳng cấp.

Chúng ta là hai thế giới khác nhau.

Thế giới của con nhà người ta và con...

Lạc cmn đề.

Tao đi sang phòng thằng Quân, mà tao quen rồi, cứ thế mở cửa đi vào.

“Rầm!” - Tao đóng cửa lại.

Má nó.

Sao không chui vào nhà tắm mà thay quần áo, có biết ý tứ gì không thằng chó?

Chim cưu gì thì giữ cẩn thận vào, tao là tao đoan chính hiền lành không thèm, chứ để mấy đứa bệnh hoạn khác chắc mày mất hàng rồi con ạ.

Lát sau thằng Quân ra mở cửa cho tao vào.

Ngồi lên giường của nó, áp lên cái quạt cho gió thổi bớt nóng mặt, tao khó chịu bảo.

“Lần sau tao cấm mày thay quần áo ở đây.”

“Nhưng đây là phòng Quân.”

“Vào nhà tắm mà thay! Ngu thế!”

“Ừ. Xin lỗi Trang. Quân quên đem quần áo vào nhà tắm nên mới...”

Mùi xà phòng còn vương trên người nó cứ thoang thoảng bên cạnh tao, chắc nó mới tắm xong thật.

Quay sang thấy nó mặc áo ba lỗ quần đùi, bấp tay rồi bấp chân nó lộ lộ khối cơ ra.

Đéo hiểu sao tao lại vô thức nuốt trôi một ngụm không khí xuống, tim cứ thành thịch nôn nao.

Bất chợt nó sấn lại gần tao, tao giật cả mình.

“Trang đem gì đến đây?”

“Chả có gì.”

Xong, tay nó quàng qua cổ tao, áp tao ngã lên giường, tay kia của nó lợi dụng lúc tao sơ xuất thế là giật mất tờ kiểm tra của tao.

“Trang đem điểm cao đến chế nhạo Quân à?” - Nó ngồi dậy giơ tờ kiểm tra của tao lên.

“Đù mẹ, tao đến so kết quả xem bà í có chấm nhầm cho mày không thôi.”

Xong, nó lấy từ trong ngăn kéo ra cái tờ kiểm tra sáng nay của nó.

“Cô không chấm nhầm đâu. Trang quên là mình khác đề à? Quân ghi hết kết quả bài của Trang rồi mới

quay sang làm bài mình thì chỉ đủ thời gian làm 5 câu nên 5 điểm là đúng rồi.”

**kiểm tra bằng hình thức trắc nghiệm.*

... Tao ước gì tao chưa bước vào đây để rồi phải gánh cảm giác tội lỗi này.

“Lần đầu tiên Quân được 5 điểm.”

Tao biết rồi mà đừng nói nữa huhuhuhuuuuu.

“Haiz. Quân không trách Trang đâu, đừng dằn vặt nhé.”

Nó đừng nói tao còn chuẩn được, chứ nó phang cho quả như thế càng làm tao áp lực éo thể phui đi luôn.

“Quân nói thật đấy. Nhìn thấy Trang vui vì được điểm cao là Quân cũng vui lắm rồi.”

Tao đứng dậy phản đối.

“Xạo loãn. Tao mà thấy mày điểm cao hơn tao thì tao chỉ muốn tấp chết mọe mày!”

Nó cũng đứng dậy.

“Trang cố chấp quá đấy. Ngồi xuống đi không mỏi chân.”

Đúng thật là vừa gào vừa đứng rất mất sức, tao ngồi xuống.

“Tao không thèm con 10 này mà hại mày điểm thấp! Mai tao sẽ báo lại cho bà giáo!”

“Quân cũng không thèm điểm cao nếu không thể giúp Trang làm bài tốt! Trang uống nước đi không khát.”

Tao cầm cốc nước uống một ngụm. Dụi dụi mắt, nói tiếp.

“Mày đéo biết bảo tao là phải để thời gian cho mày làm bài à!”

“Quân đã nói là vì Trang, Quân không cần điểm cao. Trang xem có buồn ngủ chưa để Quân đem gối của Trang sang đây.”

Đặt cốc nước lên bàn, tao ngáp một hơi rồi gật gật đầu.

Công nhận phong cách của thiếu gia nhà giàu có khác, đệm của nó mềm mềm êm êm, nhún một phát là cứ nảy tung tung. Nằm sướng thế này mà cứ rúc sang giường tao làm cái éo gì.

Tao ngả người nằm xuống, em gối bông dịu dàng đỡ lấy đầu tao. Tao hít một hơi, mùi hương downy dịu dịu xộc vào mũi, còn thấp thoáng có mùi dầu gội chó Quân hay dùng.

Có tác dụng gây ngủ tương đương với giọng thằng Quân.

Lát sau thằng Quân bê gối của tao vào phòng nó.

“Vậy Trang cứ dùng gối của Quân đi. Quân cũng thích dùng gối của Trang.”

Nó tắt đèn, nằm lên giường, nó nằm ngoài còn tao nằm trong.

Đệm êm nên tao dễ dàng biết được nó đang xích lại gần mình.

Đột ngột phả hơi nóng vào tai tao mà thì thầm.

“Trang có muốn bắt cảm giác tội lỗi không?”

Ngửi ngửi thấy mùi nguy hiểm, tao cấp bách muốn chạy mà phát hiện đã bị dồn góc tường.

Tông giọng của nó lại âm trầm từ tính.

“Lần này Trang có ngủ thì Quân cũng không tha đâu.”

Mặt tao rồi cả hai mang tai của tao đều nóng lên rồi đỏ bừng bừng. Lưỡi nó khẽ chạm lên vành tai tao thể là cả người tao mẩn cảm run lên.

“Quân không nhịn được thêm đâu.”

Quay ra thì kiểu gì cũng giáp mặt nó, mà bây giờ úp tường cũng thấy ngại thở.

“Trả lời Quân.”

Má nó má nó!! Nó liếm lên gáy tao!!

Tao hốt hoảng, theo bản năng mà quay lại đối mặt với nó để bịt mồm nó.

Và.

Mời các bạn đón đọc chương sau để biết thêm chi tiết.)

36. Quyển 1 - Chương 35: (chắc Là H)“tao Cũng Yêu Mà!”[kết]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

FBI Warning: Chương truyện có tình tiết nhạy cảm.

“Bây giờ... Bây giờ mày bình tĩnh đừng xúc động!!”

“Trả lời đi.”

Tay tao bịt mồm nó đã sớm bị nó gạt ra. Giờ đây nó cho tao nằm úp sấp, khóa cả hai tay của tao ra sau lưng.

Trong lúc cấp bách, tao càng nghĩ càng hoảng loạn.

“Điều kiện không thật ở tương lai?”

“Diễn tả sự kiện không thật hoặc trái với thực tế ở tương lai.”

“Tiêu chuẩn!”

“Standard.”

“Sự tiêu chuẩn hóa!”

“Standardization.”

“Sự cải thiện?”

“Improvement.”

Mẹ nó! Nó cứ trả lời vanh vách ngược lại làm tao phải chần chừ suy nghĩ. Má nó, sao tao không hỏi về cái gì, hỏi về tiếng Anh tiếng em thì đúng tử của nó cmnr.

“Thôi đừng câu giờ. Trả lời đi.”

Tay nó ghì chặt tay tao hơn, mà nó chỉ dùng có một tay. Thằng Quân đè người nó lên người tao, mồm nó cứ hăm hở áp sát tai taooooo.

Rồi, mẹ nó, tay kia của nó nắm lấy chun quần tao.

“Trang chần chừ giây nào, Quân kéo quần xuống giây đó.”

Ngọ nguyệt ngoe nguẩy mãi vẫn không gãy ra được. Em quần đùi của tao lúc này đã không thể làm tròn trách nhiệm của mình, nó đã để hở mọe cả nửa đít bố rồi!!

Aaaaaa!!

Xấu hổ cùng tức giận, tao gào lên.

“CON CHÓ BIẾN THÁI! Đ*T MẸ MÀY!!! BỎ TAY RA!! ĐỪNG KÉO!!”

Thằng Quân điếc không sợ súng, cứ thế mà kéo em quần đùi của bố xuống!!

May mà bố có mặc sịp, hừ.

Hừ cc!! Đm aaaaaa!!

“Quần sịp Quân cũng kéo. Trang đừng lo.”

“LO CON C*C! BỎ RAAAAA!!”

Mẹ nó, đến khi em quần đùi của tao đã bị nó vứt xuống nền.

Niềm kiêu hãnh cùng trinh tiết của tao cứ thế rơi xuống như chiếc quần đùi.

Thật thê lương, thật đau đớn.

Tao đã sợ nhũn cả người ra rồi.

Tao đéo ngờ bấy lâu nay thằng chó này khôn nạn biến thái đến độ này. Mà lại đéo thể làm gì được.

Ức chế phát khóc mà.

Nó đã nắm đến chun quần sịp của tao, giọng rắn đẽ.

“Lần này Quân đếm từ 1 đến 3.”

Nắc rắc vài tiếng, tao lại sụt sụt.

“Một.”

“Hức hức... Mẹ mày... Hức...”

“Ngoan, nín. Hai.”

“Bố rửa mày... Hức... Liệt cu...”

“Ba.”

Nó định giật phăng sịp đồ-chan của tao, tao uất hận gào lên.

“TAO... đờ phắc! Có chết tao cũng không nói cho mày biết TAO CŨNG YÊU MÀY!!”

Tao gào xong rồi bất lực thả lỏng người, đéo buồn chống chãi nữa, thở lầy thở ể.

Sụt sụt vài tiếng nữa, tao trườn chần chui vào một góc, đéo muốn chơi với nó nữa.

Thằng Quân xuống giường, nhặt lên em quần đùi của tao, đưa cho tao. Tao vươn tay định lấy lại thì nó cọt nhả ném xuống, xông tới lôi tao ra khỏi ổ chần.

Kết quả là tao ngã trợn vào lòng nó, mặt úp vào ngực nó.

Nóng bỏng mẹ ra, thế mà nó còn cố tình vùi tao vào sâu hơn.

“Quân hạnh phúc lắm.”

Lòng ngực của nó phập phồng, thật dễ để biết tim của nó đang đập loạn lên.

Giống hệt như tim của tao bây giờ.

Vùi đầu mãi tao mới cổ mà nóng vcc, thế là tao kê cằm lên vai nó.

Thấy bả vai nó run run.

“Giờ chúng mình là người yêu rồi đây.”

Tao đáp.

“Con c*c.”

“Trang láo lăm nhé. Quân phải phạt thôi.”

Nói là làm, nó kéo tao dậy, bắt tao nửa quỳ. May mà đệm êm nên đầu gối cũng không mỏi lắm.

Nãy giờ người tao cứ dán lên người nó khiến tao căng thẳng bỏ mẹ.

Hai tay nó trượt xuống, bàn tay úp lên mông taooooo!!!

“Đừng!! Đừng!! A ahh!!!”

Ngăn ngừa tao kháng cự, nó há mồm cạp lên vai tao một nhát. Sau đó lại bắt đầu dùng lưỡi mơn trớn, cắn cắn nhấm nháp một ít, lại rê lưỡi lên vết cắn.

Khiến tao mông lung tê cả người.

Đã thế tay nó còn phối hợp xâm sở mông tao, xoa xoa vòng tròn một hồi nóng hết cả đít đm!! Xong rồi bắt thỉnh linh bóp mạnh khiến tao run lên ưỡn cong cả người.

“Trang dâm, dâm dăng.”

Hết sở mông nó lại trượt tay lên mò vào trong áo tao, xong đè tao xuống.

Nó nói bậy bạ cái gì tao không rõ, chỉ rõ tay nó đã mò đến em ciu của tao rồi!!

“Quân tò mò không biết cái gì đang ngồn ngộn dưới quần Trang.”

Má nó!! Em ciu của tao chào cờ chào cmnr!! Hôm nay đúng là thứ hai thật đấy nhưng mà mày chào không đúng lúc rồi!

Miệng tao mấp máy muốn phân minh thì thằng Quân đã nhào tới cái hôn. Vừa vặn để nó luồn lưỡi vào khoang miệng tao.

Tao ngu ngơ không biết phải đáp lại như nào, mẹ nó nụ hôn đầu của tao, nó cướp, giờ đến chao lưỡi đầu của tao, nó cũng cướp!!

“Ừm... Ừ...”

Khoang miệng tao cứ mặc sức cho lưỡi nó khuấy đảo, triền miên cuốn theo cả lưỡi tao.

Nóng, mẹ nó em ciu của tao càng lúc càng cương cứng khó chịu. Tay tao lăn xuống muốn tự sờ em ciu thì bị thằng Quân bắt lại.

“Ngoan, để Quân.”

Cánh môi nó phả hơi thở nóng rực, khéo léo rót cái giọng đáng ghét vào tai tao. Thế mà đầu óc tao cũng rơi vào mụ mị.

Chuyện kể là trong đêm tối có hai chàng trai đánh nhau một trận khốc liệt. Hai thanh kiếm ma sát vào nhau tạo ra nguồn nhiệt lớn hâm nóng cả căn phòng.

Hai chàng trai căng thẳng đến vã mồ hôi. Xong, không biết vì điều gì, vì đối thủ cân sức hay vì kiếm của họ đang được mài luyện căng thẳng nên họ cảm thấy khá dễ mê.

Rồi trải qua một trận thăng hoa cảm xúc, pháo hoa được bắn lên.

Sáng hôm sau, tao mệt mỏi muốn sống nữa thì bị thằng Quân kéo dậy.

Nó làm như nó là khuê nữ nhà lành không bằng.

“Trang phải chịu trách nhiệm với Quân đó nha!”

Đạp nó cút khỏi giường, tao trừng mắt gầm gừ.

“Chịu cái éo gì?? Là mày cưỡng ép tao!!”

Mẹ nó cả một đêm đi bắt sóc với một thằng đực rựa, mệt chết tao.

“Quân định làm tới mà nhớ ra Trang chưa 18 nên thôi.”

Tay tao đang cầm sẵn cái bàn chải đánh răng, tao chọt vào đít nó.

Mẹ nó cuộc sống nam sinh đáng yêu trong sáng của tao đã bị con chó này vò nát!!

————— - Hoàn —————

[2/6/2017 - 21/7/2018]

Sơ: Sơ rất vui vì đã được mọi người ủng hộ, có bạn còn giới thiệu truyện của Sơ cho những bạn khác làm Sơ a . Ầ (° °) tui ghim những ai gọi tui là Bà Sơ đó nkeeee () là Sơ deeptry, hứ (-)

Cám ơn mọi người rất nhiều! Ngoại truyện sẽ dành chút đất diễn cho cháu Ngọc.

37. Quyển 1 - Chương 36: (1) Có Một Thằng Đực Rựa Tên Ngọc

Hai.

Lại gặp nhau rồi nhỉ.

Gia cảnh nhà tao: Bố tên Cảnh má tên Nhi, anh trai tên Tuấn.

Tao tên Ngọc.

Ma dờ phắc cơ! () Tao vẫn muốn đổi tên!!!

Hồ Vũ Tuấn oai phong bao nhiêu thì Hồ Vân Ngọc ẻo vãi chưởng!!

Giới thiệu tiếp, má tao là giám đốc ngân hàng, bố tao chủ tiệm vàng, anh tao dân xã hội đen.

Còn tao ăn bám gia đình.

Tao giàu vãi sh*t nhưng tao lại đéo có bạn, mãi sau mới chơi với thằng Trang. Không biết vì lí do gì.

Chỉ nhớ hồi mẫu giáo một mình tao chơi trội mặc vest đi học. Người ta chơi đồ hàng mình tao chơi smartphone. Đến giờ ngủ trưa bọn nó nằm chiếu trải trên nền, tao nằm giường từ nhà mang đến. Đến giờ ăn vặt một mình tao ngồi một bàn xài dao nĩa cắt bít tết ăn.

Có tài xế đưa đi đón về bằng siêu xe.

Hmmmm... Tao quý tộc như vậy.

Có hôm cô giáo cho bọn tao ngồi vòng tròn, đặt câu hỏi cho nhau.

Có đứa hỏi tao “Bố mẹ cậu làm nghề gì?”.

Nghĩ nghĩ nếu tao kể về gia thế khủng của mình, bọn nó sẽ càng xa lánh tao. Tốt nhất nên tỏ ra đáng thương một tí, nên, tao nghiêm túc bảo “Bố mẹ tao đi tù rồi”.

Rồi sau đó, không có sau đó.

Bọn nó không cho tao vào ngồi vòng tròn với chúng nó nữa.

Tao ồm (° °) . Một lũ người hạ đẳng.

Chắc thằng Trang đéo nhớ chứ tao nhớ kĩ, lần đầu tiên tao tiếp xúc với nó.

Nó đi đến bên tao, nhét vào tay tao cái kẹo. Mặt nhăn như đít khỉ, cục cằn bảo với tao.

“Cho mày.”

Êch kiu sờ mí? Σ()

Lần đầu tiên trong đời tao được cho cái kẹo tầm thường như thế, tao thấy thú dị lắm.

Bỏ qua thái độ lồi lõm của nó, tao há mồm ngậm kẹo.

3 giây sau bố mày nôn hết cả lòng mẹ lòng con.

Con chó Trang!!! Nó lừa tao đớp thuốc của nó!!

Bằng tất cả sự quý tộc, tao bình tĩnh vạch ra một mớ kế hoạch để trả thù.

Nhưng tao là đứa mau quên thù, hôm sau nó cho tao cái kẹo chíp chíp tầm thường. Tao nhét lại vào mồm nó thấy nó nhai bình thường thì ăn chung với nó luôn.

Lần đầu tiên được ăn chung với dân thường, tao vui lắm, cứ thế mà cười thiệt tươi.

“Tao chơi với mày để né thằng Quân, đừng nghĩ nhiều.”

“....” - Nhưng tao chưa nghĩ gì cả?

Rồi đó, thời gian thấm thoát thoi đưa, tao thân với thằng chó Trang với chó Quân.

Hai con chó chúng nó y như rằng hôm nào cũng động dục thì phải.

Riết từ mẫu giáo lên trung học, lúc éo nào cũng bám lấy nhau rồi tung bánh gato bữa bãi.

Mặc cho con chó độc thân như tao còn đang thoi thóp sống!

Damn it!

Rồi sóng gió ập lên đầu tao.

“Thật ra thì hồi mẫu giáo tớ cũng để ý Ngọc rồi. Chúng mình học chung với nhau đấy, Ngọc không để ý à?”

.....

“Ngọc hay ngồi chơi với cái máy nuôi thú, đáng yêu lắm.”

Đối diện với thằng Hồng Quân sau những lời này. Tao hét ầm lên rồi bỏ chạy.

“ARE YOU F*CKING KIDDING ME?????”

May là hôm sau thằng điên đấy cũng biến ra khỏi lớp tao rồi.

Rồi cuộc sống của tao cứ diễn ra bình yên, tâm tao vẫn bất thính giữa dòng đời vạn thính.

Cho đến khi đông bão lại ập tới đè tao sập mặt trong một buổi sáng đẹp trời của lớp 12 thân yêu.

Phù, không khí thật trong lành cảnh đào.

Ơ phêch (perfect), quá phù hợp cho việc tao ăn sáng ngay tại lớp, nâng li sữa nhấp một ngụm.

“Tối qua bố đi biển bị sóng đánh bay sập!”

Rồi phọt ra.

Phắc () . Một lũ hạ đẳng không biết kiếm chuyện nào tao nhả hơn để nói hả??

Thằng Trang thấy mồm tao ngáp sữa, thích thú chụp vài cái up mẹ lên facebook.

Dùng hết sự quý tộc, tao bình tĩnh lau mồm nhàn nhả xử lí bữa sáng.

Tao nhét vào mồm miếng thịt bò bít tết béo ngậy, chưa nuốt trôi khỏi cổ thì.

“Bọn mày eyyyy!!! Thằng năm ngoái chuyển đi giờ chuyển về rồi nè!!! Thằng Hồng Quân ý!!!”

....

“Ặc ặc, íu ao a a a ư ư!!”

Mẹ nó!! Tao bị mắc họng rồi!! Nuốt không trôi!!!

Trong khi tao sống dở chết dở thì bọn trong lớp mầy mẩy không quan tâm tao.

Sô sết (so sad) v .

Từ cửa xuất hiện cái thằng-nào-đó-tao-không-muốn-biết, thứ đầu tiên nó để ý là tao. Nó phi đến bế bổng tao lên.

Làm ra vẻ anh dũng mà oai phong bước từng bước xuống phòng y tế.

Sự sống của tao lúc này không quan trọng, quan trọng là tao phải chôn cất cho sự tôn nghiêm của tao rồi.

Tao ngoái lại nhìn thấy thằng Trang muốn đi theo tao thì bị thằng Quân kéo lại ôm lấy âu yếm.

Thế là bố nôn mẹ miếng bít tết ra.

Thoát chết thiệt ez(easy).

Nhưng tao lại nôn vào áo thằng-nào-đó-chết-mẹ-mày-đi hahahahaha!!!

Rồi sau đó bà giáo bắt thằng Hồng Quân thay áo mới được vào lớp, thế là cả một bè lũ cầu bằng hữu đứng lên bênh vực nó. Và, phản bội tao.

“Cậu Ngọc nhà giàu mà nhỉ? Thế đi ra đền áo mới cho bạn rồi vào lớp.”

Tao chưa đưa ra ý kiến thì thằng Hồng Quân đã gật đầu răm rắp tán thành.

Thôi được rồi, tao chẳng có gì ngoài tiền mà.

Xác nhận được giáo viên cho phép ra khỏi trường, ông bảo vệ mở cổng cho hai đứa lặn ra.

Tao dắt nó ra hiệu may gần trường, mua lấy một bộ mới tinh, rút thẻ ra muốn thanh toán thì bà chủ bảo.

“Tiền mặt đi cháu.”

Mang tiền đi cộm ví kém sang nên tao đem mỗi thẻ thôi. Chả lẽ bố phải cuốc bộ ra cây ATM cách đây mấy cây số để rút tiền?

Thằng Q... Được rồi, tao gọi thằng Hồng Quân là Chun Quần nhé, ai bảo nó trùng tên với chồng thằng Trang.

Thằng Chun Quần bảo.

“Nhanh nhanh không tớ không chịu được nữa đâu.”

“Mày không chịu được thì cởi trần ra.”

“Cởi trần ra người khác ngấm mắt của Ngọc đấy.”

“Mày lột cả quần mày ra hộ bố cái?”

Giằng co một hồi, tao gọi điện cho mẹ tao để cầu cứu. Mà mẹ tao lại bận họp không nghe, gọi cho bố thì bố tắt máy, gọi cho anh thì anh đang bận thanh toán ân oán giang hồ.

... Vcl.

Vừa vặn gần đây có tiệm cầm đồ, tao chạy ra cầm luôn quả vòng vàng đeo trên cổ. Sau đấy mua áo trả lại cho thằng Chun Quần.

Bọn tao vào lớp thì đã gần hết tiết 1, lại còn là tiết Văn bà chủ nhiệm dạy. Nhân lúc tao không ở lớp, bà ý chuyển thằng ngồi cạnh tao ra cuối lớp ngồi cmnr.

Bà ý bảo.

“Lát học sinh mới chuyển ra ngồi với cậu Ngọc đi.”

() Oh sh*t!

**Nhân vật Tuấn còn thuộc truyện “Hey! Em đẹp trai cách vách!”*

38. Quyển 1 - Chương 37: (2)tao Thật Thông Minh Và Ác Độc!!

“Cậu Ngọc trả lời.”

Đó giờ tao ngồi tô đen mấy chữ “o” trong sách, căn bản là hôm nay học cái gì tao còn chả biết nói gì đến làm bài.

Tao đứng dậy, quần quéo một hồi, bà giáo chương mắt quát tao “Quickly!”.

Tao đủ quý tộc để biết nếu tao dám hé mồm bảo bà ý xem làm câu nào thì bả cho tao ngồi sổ ngay. Quay sang muốn tìm cứu viện thì con chó Trang nhảy hơn, nó quay ngoắt đi làm như đéo biết tao là ai hết.

Wanna die? Mà muốn đi bán muối không?

Chân tao bị đập đập, nhìn sang bên cạnh thấy thằng Chun Quần len lén đẩy vở của nó gần tay tao, tay nó chỉ vào một dòng chữ.

Chep miệng, tạm thời cất một ít sự quý tộc lại, tao len nhìn rồi đọc theo.

“Breden thought it was probably the best and most challenging year of his life.”

Tao vừa dứt câu, cả lớp vỗ tay rào rào.

Cứ mỗi lần chúng nó vỗ tay là một lần tiễn đưa tao ngồi sổ. Không lẽ...

Phắc! Tao tin người vcl!! Thế mà để thằng khốn Chun Quần lừa!! Nhá nhá để xem tí tao giết mày như thế nào!

“That”'s right. Sit down please.”

Đang định triển tuyệt kỹ “Mẹ mày phi đao không bằng tao đây phi dép” đánh chết thằng cùng bàn thì nghe bà giáo nói vậy, tao thần thờ ngồi xuống.

Hóa ra đây là lần đầu tiên tao trả lời có não nên chúng nó vỗ tay xúc động.

Haiz. Đến tao cũng xúc động nữa là.

But. Điều đó dẻo to lớn đến độ ra chơi chúng nó bắt cóc em thể của tao chạy xuống cảng-tin mua một đồng đồ ăn lên.

Ừ, mua cho tao ăn thì không sao, chúng nó chia nhau ăn bằng sạch không thừa cho tao miếng nào cơ!!

Bạn bè như cái bẹn bà () . Một lũ shitty!!

Đeo cái kính thug life, tao đi đến giật cái thẻ về đồng thời lòi theo thằng Chun Quần đi xuống cảng-tin.

Đẩy gọng kính, hớt tóc lên, cùng sự quý tộc vốn có, tao nhếch mép nói.

“Chọn một thứ, tao sẽ cho mày.”

Thằng Chun Quần thể mà dám ôm bụng cười đến run cả người.

Chả lẽ tao lại tháo đôi giày chực củ đang đi để phang vào đầu mày. Cú phang trị giá tiền triệu đâu phải ai cũng được hưởng. Hmmm.

“Vậy tớ chọn cậu.”

“What?”

“I choose you.” - Thằng Chun Quần nói rõ ràng từng chữ trước mặt tao.

Chỉ thể thôi mà tao sượng hết cả mặt.

Mai má cứ thể nóng bừng.

Tao nghĩ nếu bây giờ cởi giày ra phang thì quá kém sang. Làm thế chẳng khác nào tao hạ mình ngang hàng thằng Trang chó điên rồi.

Nào nào bình tĩnh.

Tao... Tao.

Đẩy đẩy gọng kính lần nữa, ép cánh môi gượng cười. Sự quý tộc lần nữa được phát huy.

Mother f*cker.

Mr.Ngọc nghe tôi nói, bây giờ phải thật cao quý lãnh diễm.

Tao cao giọng.

“Okay man.”

Rồi sau đó tao lấy con dao của quầy cơm thịt, toan tự sát.

Ngay sau đó có trống vào lớp. Thay vì chen lấn với lũ kia để lên lớp, tao quyết định ngồi lại ăn bím bím. Tao đợi khi nào cầu thang không còn đứa nào thì mới lết về lớp.

Ngay lúc này có thằng Chun Quân cùng sóng vai đi với tao.

“Vậy Ngọc là của tớ rồi nhé.”

Bình thường tao nói lời giữ lời. Nhưng lần này thì có đánh chết tao cũng không nhận!

“Có gì chứng minh không?”

Hahahaha!!

(° °) Sự quý tộc của tao đâu phải ai muốn có cũng được.

Rồi nó giơ điện thoại của nó trước mặt tao, trên đấy hiển thị một đoạn ghi âm.

“Ngọc tự hiểu. Không được trách ngày mai loa của trường phát lên cái gì nhé.”

Tao không rét mà run.

Tao cảm thấy thằng Quân nguy hiểm ngầm vẫn đỡ đáng sợ hơn thằng Chun Quân đề tiện công khai.

Má nó. Chỉ vì một lần hạ mình nhìn bài nó mà tao đã lâm đường và lạc lối.

Oh my oh my... Oh my sự quý tộc!!!

“Súc vật!!!”

Tao luống cuống chạy lên lớp, kết quả hụt chân ngã lăn mấy vòng bậc thang.

Đau muốn bỏ mạng. Chân tao hình như bị treo rồi, đi không nổi.

Mà lúc này cầu thang vắng vẻ, chỉ tao với thằng Chun Quân, hoàn toàn không thể kêu cứu ai được nữa. Điện thoại thì nhét học bàn.

Ngoắc ngoắc tay với thằng Chun Quân, tao bảo.

“Tao của mày đấy. Mày không lo à?”

Vậy nhưng nó vẫn ngồi xồm xuống công tao lên lớp.

Và tất nhiên tao thông minh lắm, tao lợi dụng điều này để phá hoại đời nó.

Ví dụ như nó cứ được ai tỏ tình là tao lao ra phá.

“Quân à~ Cậu nói cậu chọn tớ mà cậu lại để gái theo như thế à~~”

Sự quý tộc của tao sút mẻ đôi chút, thế nhưng phá được sự nghiệp tình duyên của nó. Tao thấy hả hê lắm.

Tao thật thông minh và ác độc!! Hahahaha!!

*Fact: Ngọc đi giày Balenciaga Triple S.

39. Quyển 1 - Chương 38: (3)trái Tim Vừa Rung Động Thì Bị Bóp Nát

Ngồi cạnh thằng Chun Quân làm tao nghĩ đến cái hồi ngồi cạnh thằng điểm Trang.

Kể từ khi nó xuất hiện trong đời tao, thì tao mới dừng công cuộc tìm kiếm tài năng kém sang nhất thế giới. Tao tìm được rồi, chính nó.

Thằng điếm thúi này mấy lần trộm giấy kiểm tra của bố. Lúc bố bị nó chôm bằng hết mà ngay lúc kiểm tra, túng quần quá quay sang vậy.

Thì nó đéo cho.

Is he fu*king kidding tao?

Giấy của bố mà thằng chó??

Xong, nó chỉ chơi khăm nhau là giỏi. Cứ lựa lúc bố không để ý là gọi bố đứng dậy trả lời thay đỡ đạn cho nó.

() Oh sh*t!!

Giờ đời sống học đường của tao cải thiện hơn hẳn. Không còn tình trạng hôm nay mang hai bọc giấy kiểm tra thì 5 phút sau không cánh mà bay. Đồng thời với thái độ học nghiêm cmn túc, hỏi câu nào tao phản dame chuẩn câu đó đã khiến em sổ đầu bài mấy tuần liền vắng tên tao, khổ thân em.

Trong tiết học, thi thoảng tao sẽ nhờ thằng Chun Quần chép hộ bài Sử. Ngược lại tao sẽ giúp nó giải Anh.

Rồi bà giáo còn để cử khen thưởng danh hiệu “Đôi bạn cùng tiến” cho tao với nó.

Sẽ có đôi lúc tao ngẩn ngơ nhìn góc nghiêng của nó lúc nghiêm túc giảng bài cho tao.

Không biết vì điều gì. Chỉ biết ngẩn ngơ ngẩn mà bị nó đoán ra, tao chỉ muốn nổ tim rồi chết!!

Nếu như nó không cột nhả vô sỉ thì có lẽ tao sẽ suy nghĩ về việc kết thân với nó.

Sáng nay tao ngủ quên không kịp ăn sáng nên phải tranh thủ ra chơi ăn bù. Cùng lúc chó Trang cũng đói, nó đu bám tao, sống chết đòi ăn kè.

Ờ thì, đãi nó vài bữa cũng chẳng khiến khoản tiền chín con số trong thẻ của tao biến mất.

Chả có gì ngoài tiền. Chắc.

“Tớ đi với.” - Thằng Chun Quần từ sau ập tới dựa lên vai tao.

Tao chưa nói gì thì thằng Trang đã nói.

“Bố để ý dạo này mày bám thằng Ngọc ghê vãi, clgt??”

“Suyt. Mà, Quân kia đang bị gái quần kìa, Trang không ra cứu đi.”

“Nó quyền lan(liên quan) đéo gì đến tao!!!”- Xong, nó quay ra thì thầm với tao - “Mua hộ bố em lô-chan với bánh mì kẹp thịt.”

Mồm nói không quyền lan thế mà đã chạy tới chỗ thằng chồng nó rồi.

Mà tao vẫn luôn nghĩ, thằng Chun Quần này từng quay lại đây mục đích để bám đít thằng Trang rồi gây chiến với thằng Quân. Thế nào lại chuyển sang tao?

Tao đắc tội gì nó? Nếu đắc tội, thì tao chỉ có thể biết rằng tao mắc tội rich hơn nó.

Hôm nay căng-tin vắng hơn mọi khi.

Tưởng gì, hóa ra là ông anh tao xuất hiện.

Ông anh tao hơn tao 3 tuổi nhưng đi học muộn 1 năm lại còn đúp thêm 2 năm nên vừa vặn chung trường.

Ông một tháng vác mặt đi học được chục buổi thì chính là kì tích, mà mỗi lần đến chỉ để đập mấy thằng làm ông chướng mắt rồi về. Chấm hết.

Anh tao tên Tuấn, bạn ông gọi ông là “Hồ Tuấn”, đàn em gọi “Tuấn Xương”. Riêng mẹ tao hay gọi là “Tuấn Ngao” hỏi vì sao, vì ông rất ngáo, ngáo như chó Ngao.

Thấy tao một cái là ông hùng hổ phi tới, đéo phải anh em chắc tao tưởng tao đang bị giang hồ đòi nợ.

“Mẹ bảo anh mang cơm hộp cho em.”

Hai tay tao chìa ra nhận lấy hộp cơm, cúi đầu cảm ơn ông.

“Bỏ tay mày ra!” - Anh tao quát ầm lên.

Thì tao mới nhận thức được eo mình có tay thằng Chun Quần đặt lên. Tao hất tay nó ra, lườm nó thật sắc.

Ngửi ngửi thấy mùi sát khí, tao hảo tâm bảo nó rút về lớp trước khi thiệt mạng.

“Ôi đ*t mẹ, em đi ra đây để anh đập chết mẹ nó!”

“Bạn em thôi, kiểu như thằng Trang í.”

Anh tao có chơi với hội anh Khang chị Hải nên cũng biết tao chơi với bọn Quân Trang. Lúc này sắc mặt anh tao mới dịu đi, ổng bảo.

Cơ mà thằng Chun Quần điếc không sợ súng, nó còn khoác tay lên vai tao, ánh mắt thách thức nhìn anh tao.

Kèo này nó có chết tao cũng mặc kệ.

Nhưng dẻo, dẻo, dẻo. Nó chỉ cần thì thầm vào tai tao 3 chữ “Đoạn ghi âm” đã làm tao run bần bật.

“Bạn ý mắt bị lé thôi! Anh đừng để ý, kệ mẹ nó!! Anh về trước nhé, em lên lớp đây!!”

Kịp lúc có người gọi, anh tao nhăn mày nói.

“Ồ, cứ chậm rãi mà lên không sợ. Giáo viên lão, anh đập cả giáo viên.”

Tao bắt đầu nhớ ra thêm lí do khiến mẫu giáo của tao không có bạn rồi.

Anh tao 7, 8 tuổi đã ngồi cùng xe với mẹ đưa tao đi học. Đứa nào chỉ cần nhìn tao một chút là sẽ bị anh tao ghim kĩ.

Khiếp sợ.

Tao không biết rằng anh tao ngoài mặt bỏ qua mà thật ra lại không hề.

Ổng điều tra tận gốc thằng Chun Quần.

Tao hiểu anh tao luôn tỏ ra bốc đồng hùng hổ nhưng bên trong rất bình tĩnh. Đánh giá một con người rất chính xác.

Bảo sao vài năm sau ổng lãnh đạo cả một bang giang hồ có tiếng một vùng.

Nhưng trước hết, hiện tại tao nhận ra một điều.

“Em hiểu rồi. Em tự xử lí được.”

Tao ném nát con iphone X mới mua.

Con mẹ nó.

[Anh điều tra ra rồi, mấy oắt bạn nó với nó cựa với nhau tiếp cận em. Em hiểu, gia thế của chúng ta không tránh khỏi sẽ khiến chúng ta tách biệt, bị lợi dụng. Em không xử lí được thì đợi anh xong việc sẽ giúp em].

Chẳng còn gì nghi ngờ nữa khi. Khi tao đem vấn đề này ra nói với thằng Thiên Quân (lúc sang nhà tao bê đồ ăn của tao về cho thằng Trang ăn) thì nó tỏ vẻ chả có gì bất ngờ.

“Khôn ngoan thì đừng để bị trêu đùa.”

Lần đầu tiên tao chợt cảm thấy chán ghét gia thế giàu có của mình.

Rồi tao nghĩ, nghĩ thằng Trang rất may mắn. Nó có thằng Quân ở bên cạnh thật lòng, có thằng Quân bảo vệ nó khỏi một thằng khốn nạn thích trêu đùa.

Còn tao, đến lúc tao phải tự bảo vệ lấy mình.

Hỏi tao cảm xúc bây giờ diễn tả như nào.

Trái tim vừa rung động thì bị bóp nát.

40. Quyển 1 - Chương 39: (4-end) “tớ Không Thích Tiền Của Ngọc. Tớ Chỉ Thích Ngọc.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

“Cậu Ngọc trả lời.”

Y như rằng tao lại ngơ ngác đứng dậy chịu trận.

Vẫn như cũ, thằng Chun Quân bên cạnh định nhắc tao thì tao nhanh miệng hơn, hiên ngang nói.

“Em nói sai mà cô không phạt thì em mới nói!”

Cả lớp cười rộ lên, tao chắc chắn chúng nó đang mừng tưởng ra cảnh tì nữ Ngọc cùng hoàng đế Linh đối thoại.

“Được rồi. Trả lời đi.”

Chỉ chờ có vậy, tao ưỡn ngực nói chắc nịch.

“Em không biết!”

“Ngồi xuống!”

Tao ngồi xuống, gạt phẳng bàn tay đang định chạm lên cánh tay tao ra.

“Ngọc sao vậy?”

Nó hỏi gì tao cũng quăng bơ.

Ra chơi có đứa gọi nó ra lại tỉnh tò, vì cuối cấp rồi nên nhiều đứa tranh thủ lắm. Riêng tao thì cũng có mấy em thăm mến đấy, cơ mà tao đuổi thẳng cổ không gặp gỡ gì hết.

Căn bản chỉ cần thò mặt ra là lũ cờ hó đằng sau sẽ quay video lại phát tán lên facebook của bố, khiến thanh danh cao quý của bố tan nát.

Tay dứt túi quần, tao đi ngang qua cả đôi chúng nó, tức tặc đi xuống căng tin.

”Ngọc!

Thằng Chun Quần gọi tên tao nhưng tao không thèm quay lại. Vừa mua được miếng bánh gato thì nó đuổi đến.

Trong khi nó cứ nói thì tao chỉ nhàn nhã bóc vỏ nhựa ra, bóc sao cho bánh không bị nát.

“Nói xong chưa?” - Tao hỏi.

Khoảnh khắc nó định hé mồm nói tiếp thì tao phóng khoáng ụp mẹ cả cái bánh vào mặt nó.

Chính nó cũng không ngờ tao sẽ làm thế nên cứ thẫn thờ đứng như trời trồng.

Thằng Trang ngay đấy chạy đến hỏi tao có chuyện gì, tao nhếch môi nhướn mày khinh bỉ rồi rút tờ 500k mới cứng ném xuống chân thằng Chun Quần.

“Mày thích tiền của tao phải không? Muốn nữa không?”

Lúc này thằng Chun Quần mới có phản ứng, nó xin tờ giấy rồi lau chỗ bánh kem dính đầy mặt.

“Đau thật đấy.” - Nói xong, nó quay đi rửa mặt.

Tờ 500k vẫn dưới đất, thằng Trang cúi xuống nhặt rồi chạy mẹ mất.

Tao mím môi nhìn nó rời đi rồi hít một hơi sâu. Cảm giác nhức nhối ở lồng ngực khiến tao khó thở.

Nhưng. Tao không hối hận, tuyệt đối không hối hận.

Trống vào lớp vang đã lên từ 10 phút trước vậy mà vẫn không thấy mặt mũi thằng Chun Quần đâu. Giáo viên định đích thân đi tìm thì bọn trong lớp đùn đẩy trách nhiệm sang cho tao.

“Cậu Ngọc đi tìm, tìm không thấy thì đừng về lớp.”

Tao: ơ()o. Ệch kiu sờ mí??

Thay vì đi tìm nó thì tao lại lết ra căng-tin ăn uống no say. Có chết tao cũng dẻo muốn đi tìm nó.

Chợt thấy bóng dáng nó, tao đứng dậy định gọi thì kiềm chế lại, bực dọc ngồi xuống.

Tiền, tiền là thứ tao không thiếu nhất vậy mà lại là thứ khiến tao bị bóng đùa.

“Chúng ta nói chuyện đi.”

May cho nó là tao ăn hết cái bánh kem trên bàn rồi, chứ không nó lại được ăn free lần nữa.

Nó kéo tao vào phòng tiếp dân để nói chuyện.

Bình thường phòng này chuyên để mấy ông bà giáo viên chứng mất đứa nào là đập đứa đấy cút xuống đây để chếp phạt. Tao với thằng Trang là khách quen của phòng này luôn.

Vừa vặn hôm nay phòng này không có ai ngoài tao với nó.

“Thái độ của Ngọc là sao? Tớ làm sai cái gì?”

Tao tạch lưỡi.

“Mày muốn giả nai đến bao giờ? Mày tưởng bố mày không biết mày chơi cá cược lên bố à?”

Tao đã mong rằng thằng Chun Quần phản bác lại, nhưng, không, nó im lặng.

Nó im lặng tức là ngầm xác định đấy là sự thật.

Ngửa mặt lên, một lần nữa hít một hơi sâu rồi nặng nề thở ra.

“Xin lỗi Ngọc.”

“Tổ cù mày!” - Tao đập văng cái ghế ra rồi lao vào đánh nó.

Ngay bên cạnh là phòng chờ của giáo viên, nghe thấy tiếng xô xát thì vội chạy sang xem.

Kết quả giáo viên vừa đến thì thằng Chun Quần quật ngã tao xuống rồi ngồi đè lên. Tay nó giơ cao làm bộ đánh tao.

“Dừng tay lại, tôi sẽ gọi cho phụ huynh hai cậu!”

Gọi cho mẹ tao không được, gọi cho bố tao cũng chả được, thế là bà giáo tính gọi cho anh tao. Tao hảo tâm nhắc nhở cô đừng có gọi còn tốt hơn.

Hai thằng ngồi trong văn phòng hiệu trưởng để tra khảo.

Tao biết là lần này là tao sai, tao sai không phải vì tao đánh nó, tao sai vì tao không chọn đúng địa điểm để đánh.

Định nhận tội luôn cho xong thì thằng Chun Quần nói trước.

“Bạn ấy gọi em về lớp, em không nghe mà cứ gọi. Em đánh bạn ấy trước.”

Bà giáo viên mới bị gọi xuống đối chất cũng gật đầu.

“Em kêu có Ngọc đi tìm bạn này. Ngọc là học sinh tuy không ngoan nhưng không có tiền sử bạo lực.”

Tao đứng dậy bảo.

“Không phải, là em đánh nó trước nó không có đánh em!!”

“Cậu không cần nhận, tớ không tìm cậu tính sổ nữa đâu.”

Đã nói cho giáo viên là đừng báo cho anh tao, thế mà vẫn gọi. Kết quả anh tao làm tới bến, kéo cả bố mẹ tao đến.

Bố mẹ rồi anh tao thì làm căng lên cùng với thằng Chun Quần tự nhận tội, nên, cuối cùng bản án cao nhất được đưa ra.

Trần Hồng Quân bị đuổi học.

Nhà tao ai nấy cũng đòi được công bằng cho con trai nên vui mừng ra mặt. Trong khi tao lại không thấy vui chỗ nào.

Cảm xúc trong tao trở nên lẫn lộn.

Thứ bảy tuần sau là buổi cuối cùng nó đi học.

Thằng này học cùng với lớp nửa năm trời (không tính cái hồi học cùng năm ngoái). Nó giao tiếp tốt nên chơi được với cả lớp, lần này lớp lại mở tiệc tiễn nó ra đi.

Tan học, nó nói với lớp lần này sẽ lại đi du học luôn.

“Đéo hiểu sao, chắc nó là dân ”bay“* đây mà.” - Thăng Trang ngồi xa xa bảo với tao.

Tao chưa nói gì thì thằng chồng nó lại kể cập kể cập đến gần.

“Trang đừng quan tâm nó nữa, Quân đau lòng.”

Cảm thấy quá buồn nôn, tao quyết định đi đến túm cổ thằng Chun Quần kéo đi.

Nó đi nhanh hơn, vịn ngược lại nắm lấy cổ tay tao dẫn đi.

Nó dẫn tao đến tiệm cầm đồ hôm nào. Nó đưa cho ông chủ tờ giấy gì đó rồi ổng giao lại cho nó cái hộp là lạ.

Thằng Chun Quần mở hộp lấy ra sợi dây chuyền vàng hôm nào tao cầm mua đồng phục cho nó.

“Trả Ngọc.” - Xong, nó đi đến đeo lên cổ tao.

Rồi nó đưa tao đi dạo trên con đường về nhà mới năm nào tao theo dõi nó. Từ đầu đến cuối tao im lặng không nói gì.

“Quả thật tớ là một thằng rất khốn nạn.”

“Thú vui của tớ chỉ đơn giản là tìm lấy một người để trêu đùa.”

“Ban đầu tớ định trêu Trang nhưng không được. Và tớ phát hiện ra Ngọc.”

“Ấn tượng ban đầu của tớ là Ngọc có cá tính khá giống Trang. Trêu cũng rất vui.”

“Nhưng tiếp xúc lâu lại thấy Ngọc bình ổn hơn, có chút kiêu ngạo chứ không đanh đá.”

“Nhiều khi rất đáng yêu nhưng không bao giờ nhận.”

“Ở bên Ngọc lâu, tớ hoàn toàn quên mất mục đích tiếp cận ban đầu của mình.”

“Tớ biết giờ nói gì cũng chẳng đáng tin, vì tớ đã sai ngay từ đầu.”

“Nhưng tớ muốn nói điều này mong Ngọc hãy tin dù chỉ một chút.”

“Tớ không thích tiền của Ngọc. Tớ chỉ thích Ngọc.”

“.... Tạm biệt.”

Cái hôn tạm biệt nó đặt trên trán tao tưởng như đến tối vẫn chưa hết cảm giác. Sờ lên trán, tìm tao nhói lên.

Tao tắt hết điện đi rồi ngồi thu mình trong góc phòng.

Ổ trong căn phòng trống vì tao đau quá man.

Khổ sở sục sục vài tiếng rồi ngốc nghếch lau đi nước mắt lăn dài trên má. Tao thấy tao thảm hại đến như nào.

Tao thấy buồn vãi, cái cảm giác tức ngực cứ giày vò tao.

Sau tất cả là nó sai, nhưng tại sao tao lại phải gánh chịu cảm giác này.

Tao tháo sợi dây chuyền ra rồi nắm chặt trong lòng bàn tay. Tao chắc chắn nó cũng chẳng thiếu tiền nên mới đi chuộc lại cái sợi này.

Nhưng mẹ nó! Tại sao nó... Rồi tại sao lại...

“Hức... Hức...”

Mím môi rồi nhận ra phòng mình có cách âm, thế là tao bật khóc. Khóc cho khuây khỏa đầu óc.

Đến rồi sáng hôm sau tao nghỉ học vì đéo dám vác cặp mắt sưng húp đi.

Đây là câu chuyện về tao, cảm ơn các mày đã dõi theo.

Waittttt!!

Má nó!! Tại sao 3 năm sau tao vẫn phải gặp cái mặt lồn của nó vậy?!!

[Kết thúc “Có một thằng đực rửa tên Ngọc”]

1 phút PR trá hình từ 1 bạn reader:v

* Ý tứ vừa là cơ trưởng ngáo ngáo trong vũ trường =)) vừa là bay khỏi trường =)) vừa là bay đi du học =)))

Sơ: Dù sao thì thuyền vẫn chưa chìm hẳn mà nhĩ:v Nam Ngọc hay Quần Ngọc)

Mao_Kute

3 năm sau Ngọc đã gặp Nam và bẹn Quần comeback. 😏 Mỗi tình tay ba chính thức bắt đầu! Ngọc sẽ chọn ai? Người bẹn thời thơ ấu hay người quen của hiện tại? 😏 Chúng ta cùng hóng xem 😏 Tất cả sẽ được tiết lộ qua bộ truyện "Hey! Em Đẹp Trai Cách Vách" của tác giả Trang Sơ 😏

ngay bây giờ

41. Quyển 2 - Chương 1-1: Giới Thiệu Phần 2

Ai ai cũng có trần trở, Bác Hồ trần trở tìm con đường cứu nước. Sịp Đỏ trần trở giặt sịp vá sịp.

Còn tao.

Tao vẫn luôn trần trở suy nghĩ tại sao tao lại tên Trang. Thề chứ tao ghét cái tên gái tính này lắm lun á.

Mà thôi, lên lớp 12 rồi, tao lớn rồi, tao sẽ bớt phàn nàn với mẹ tao về vụ này.

Thay vào đó, tao phải sút con chó Quân đã.

“Bỏ tay ra khỏi cium bố!! ĐMM!!”

Tao cứ ảo tưởng chỉ cần ở bên con chó Quân sống yên ổn qua ngày. Mà, biết đâu được khi con đường phía trước quá hẹp để cả hai cùng bước.

Tao chùn bước... Tao sẽ dừng lại để thằng Quân đi tiếp.

42. Quyển 2 - Chương 1-2: (16+): “anh Yêu Em.”

[Mùa thu năm 6969, một trận bão sập đổ diễn ra diện rộng với cường độ hoạt động rất mạnh. Chẳng mấy chốc cả thành phố đã chìm trong biển sập.

Chính quyền thành phố ra lệnh nghỉ toàn bộ các hoạt động làm việc vui chơi giải trí. Phát lệnh toàn dân dọn sập.] - Trích “Sập Đỏ và Sập Đen”.

“Hức hức, cảm động cá. Huhuhu!!” - Thằng Bi gấp quyển truyện lại rồi khóc tu tu một hồi.

Bố đang căng mắt ra chơi PUBG, sắp nghèo đến nơi mà con chó Bi cứ ằng ằng bên tai.

“Em bảo!! Mai anh em mình đi mua sập rồi tung lên làm bão được hong anhhh!!”

Tao bật voice chat chúng mày ạ, nên, lũ chiến hữu chơi chung với tao để dàng nghe được tiếng con chó Bi ằng này giờ. Thành ra chúng nó ôm bụng cười lăn lóc đáo chú tâm chơi cái gì cả.

Có giọng thằng chó lớp phó văn nghệ vang lên.

“Chúng mày êyyy, khai giảng tới lớp mình phải chuẩn bị một tiết mục văn nghệ!!!”

....

Nghe thấy nó nói thế, mấy thằng còn lại giả ngơ giả điếc.

“Nó là thằng nào hả chúng mày? Tao là ai? Đây là đâu?”

Nhưng mà đeo trốn được đâu, chiều hôm sau đi học bồi dưỡng vẫn bị con chó đó xách cổ tập hợp lại thành một ổ chó.

À, bọn tao lên lớp 12 rồi.

“Thiếu thằng Quân.” - Chó lớp phó văn nghệ nói.

Tao bước lên một bước, anh dừng vùng lên đấu tranh cho đực tộc.

“Nó đi mua Milo cho tao rồi. Mà, lớp thiếu đeo gì gái? Lôi mấy thằng đực rửa ra để thông đít nhau trên sân khấu à?”

Một khi tao đã phát cờ khởi nghĩa thì cũng là lúc đàn ca chó hòa được dịp nổi theo.

“Đúng đúng!” - Chó hòa 1.

”Thông đít nhau à! Ừ ư! - Chó hòa 2.

“Tao không muốn dầu ăn lên giá!” - Chó hòa 3.

Đứng trước làn sóng phản nộ của quần hùng, thằng lớp phó văn nghệ vẫn rất bình tĩnh.

“Thông đít thì đã tốt. Đằng này phải giả gái rồi nhảy, các đồng chó ạ.”

Lúc này thằng Quân mới từ căng tin đi lên, nó thấy tao đứng xếp hàng thì hăm hở đi đến xếp theo. Nó không biết mình đã bị sập bẫy.

Hóa ra bọn con gái lớp tao bị lôi đi tập đồng diễn cho đại hội thể thao của tỉnh, thành ra lớp chỉ có thể tận dụng mấy thằng đực rửa.

Điều này làm tao nhớ đến cái hồi cấp 1, tao được cô giáo giao cho nhiệm vụ múa Trống cơm.

Khổ nỗi đến lúc diễn thì bố buồn ỉa đeo chịu được. Bố vẫn phải gồng cơ đít thít cơ mông để diễn cho xong.

Nhưng sự đời ai ngờ, có thằng phò mặt loãn nó đập trống cơm mà hăng như chó điên. Nó vung tay đập mẹ vào bụng tao.

Cảm xúc trào lên mãnh liệt, tao ỉa mẹ trên sân khấu.

Rồi sau đó tao tự ép mình phải xóa kí ức đó đi. Để rồi bây giờ kí ức ủa về làm tao nổi xúc động muốn tự sát.

“Thế bắt đầu từ chiều mai tập ở nhà thằng Ngọc ná!” - Thằng lớp phó văn nghệ nói.

Chó Ngọc không biết vì cái gì mà lại nổi khùng lên. Nó định lao vào cắn xé thằng lớp phó văn nghệ thì bị tao cản lại.

“Mà nhảy gì?” - Tao hỏi.

“Múa trống cơm!”

Tao lao tới muốn xé xác nó mà bị thằng Quân cản lại.

“Đùa thôi, nhảy hiện đại. Tao nhờ được thằng Hường bên A7 dạy chúng mình rồi.”

Tao với thằng Quân về đến nhà thì thấy cửa nhà khóa, thế là tao gọi điện cho mẹ.

“Mẹ xuống xem chị mày như nào, tuần sau về. Chiều khóa mẹ gửi nhà hàng xóm, sang mà xin.”

Rút kinh nghiệm sâu sắc từ những lần trước, tao hỏi luôn.

“Mẹ để bao nhiêu ở nhà đấy?”

“Thịt cá rau dưa tao để hết trong tủ lạnh, nấu mà ăn.”

Xong, mẹ tao tắt máy luôn.

Đến khi tao mở tủ lạnh ra, hiện trước mắt tao chỉ vón vện quả táo mẹ tao cắn dở tối qua.

.....

“Mẹ Quân có gửi Quân tiền sinh hoạt mà, tí Quân đem ra chợ mua đồ về nấu nhé.”

“Tao đến nhục với mẹ tao.” - Xong, tao ôm mặt chạy vào phòng.

Xong, tao lại lăn ra ngủ mẹ mất.

“Trang.”

Tao nghe thấy tiếng gọi của thằng Quân rồi cảm nhận được tay nó vuốt má tao. Tao mở mắt thì thấy nó đang nhìn tao chăm chăm.

Mà kiểu, mắt nó cứ trơ ra không cảm xúc, trông khiếp sợ vl luôn ý!!

Thằng Quân thấy tao tỉnh thì cười nhẹ.

“Trang ra tắm trước đi, Quân sắp nấu xong rồi.”

Tim tao đập bình bịch bình bịch, tao giơ chân đạp nó cút ra rồi chạy vào nhà tắm.

Tắm xong thì tao đi ra ăn cơm.

Tao đứng một hồi để ngắm mấy món nó sắp đầy trên bàn. Sườn xào chua ngọt, trứng cút lộn xào me, cá sốt cà chua, canh cá om dưa chua.

“Tại Quân không có thời gian nên không nấu được nhiều... Trang đừng giận Quân nhé.”

Mồm tao há ra còn chưa kịp khép vào.

Đến mẹ tao lược có tí rau muống bo thêm bát tương còn bảo nấu nhiều một mẻ. Mà con chó Quân còn chê chỗ này ít thì chắc tao phải quỳ xuống đưa nó lên bàn thờ mất thôi.

Thằng Quân kéo ghế ra cho tao ngồi vào rồi xới cơm cho tao.

“Trang ăn nhiều một chút để có sức tập.”

Mẹ. Tao còn suýt quên vụ tập tành.

Múc chút nước canh, tao thổi phù phù rồi nhấm nháp.

“Dở quá à? Lần đầu Quân làm...”

Tao...

Tao muốn bảo nó nghỉ học mẹ đi. Mà cắt mẹ vào nhà hàng mà làm.

“Dở vãi.” - Tao nói.

Xong, tao thấy nó bê bát canh định đổ đi.

“Ngon!! Đờ mờ!! Ngon vãi lìn!!”

“Ừ. Trang ngoan như vậy mới tốt.”

Ăn no vãi lìn. Tao nghĩ với tình trạng thế này, qua một tuần tao sẽ béo chớ.

Khoảng 10 giờ tối tao sang phòng thằng Quân. Tao sang vì cái Macbook của nó chứ đéo phải vì nó.

Nó biết sẵn tao sẽ vào nên luôn để cửa mở hờ.

Tao đẩy cửa vào thì thấy nó đang ngồi tựa trên ghế, tay cầm quyển gì đấy bằng tiếng Anh dày cộp.

“Trang.”

Vừa thấy tao thì nó vứt quyển sách sang một bên, dang hai tay ra.

Mẹ nó.

Theo lệ thường muốn nó cho mượn Macbook thì tao phải để nó ôm thật lâu.

Mặc dù làm qua cái hành động này bao nhiêu lần rồi mà tao vẫn đuối thế quen được. Tao vẫn cứ ngượng chín mặt mà đi đến sà vào lòng nó.

Thằng Quân ôm chặt lấy tao, nó để tao tách hai chân ngồi lên đùi nó, mặt đối mặt với nhau. Cằm của nó tì lên vai tao.

“Anh yêu em.”

Lòng tao lại nổi lên những rung động mãnh liệt.

Tao càng ngại ngần càng run lên vì tê dại thì nó lại càng lần tới.

“Anh yêu em. Anh yêu em. Anh yêu em.”

Căn bản vì tay nó đó giờ đã mò vào trong áo tao. Ngón tay của nó cứ vôn vè đầu ngực tao. Ngón tay ấy miết nhẹ nhàng rồi đột ngột bóp nhẹ một phát, khiến tao buột miệng kêu khẽ.

“A... Ah...”.

Quá xấu hổ, tao ngậm chặt miệng lại, ngoảnh mặt đi.

“Trang rên nữa đi. Quân thích nghe.”

“Đéo. Á.. Đệt... A... ha...”

Mẹ nó, con chó độc ác. Nó cứ hành hạ tao ra cái dạng tởm lợm như thấy này.

Trong lúc tao nhũn cả người thì nó véo áo tao lên, nó rúc vào!!

“A!”

Đầu ngực tao bị nó ngậm lấy, tao lại càng miễn cưỡng cảm ươn ngực ra. Lưỡi nó cứ châm chọc đùa giỡn cái hạt đó của tao.

Hai tay nó vòng qua eo tao, hai tay tao nắm chặt vai nó.

Lại một tối bất súc miệt mài.

Lao động là vinh quang.

43. Quyển 2 - Chương 2

Bố đang ngủ ngon lành thì điện thoại réo ầm ầm.

Đcm, bố mày hẹn 3 rưỡi báo thức, thế éo nào giờ nó đã báo rồi??

Tay tao vươn ra định tắt báo thức thì gạt mãi nó đéo tắt mới lạ. Mắt tao lèm nhèm, tao cố căng ra xem thì thấy màn hình điện thoại hiện cuộc gọi đến.

“CON CHÓ BÔ KIAAAA!! HẸN NHAU 2 GIỜ GIỜ 3 GIỜ RỒI!! ĐCMM!!”

May mà bố chưa bật loa ngoài, chứ không thì tai ở lại ngoan nhé màng nhĩ đi đây.

Ngáp một cái, tao uể oải nói.

“Tao đang đến.”

Xong tao tắt điện thoại đi, đang định lim dim ngủ tiếp thì bị thằng Quân dựng dậy. Hai tay nó nắm bả vai tao, lắc đi lắc lại làm bố muốn văng mẹ nào ra ngoài.

Đến khi tao tỉnh hẳn thì chó Quân đã bị tao đập cho bẹp dí.

Nhà thằng Ngọc cách nhà tao tầm một cây, thằng Quân định thuê taxi để khoe “Tao đây có tiền” thì tao bảo không cần. Tao bảo đi tạm xe đạp sang nhà nó cho xong.

Dĩ nhiên đây là xe tao nên nó phải đèo tao, mà tao cũng đéo muốn trời nóng tụt kẹc mà phải nai lưng ra đèo con trâu mộng đằng sau.

Khiếp vl, thằng Quân ngồi trước che gần hết nắng nhưng bố mày vẫn đổ mồ hôi ròng ròng.

“Hay bùng mẹ đi. Trời nóng ngại đéo muốn đi. Mệt mỗi vãi chưởng.”

“Trang cố gắng lên.”

Tầm trăm mét nữa đến nhà thằng Ngọc thì thằng chó Quân cầm đầu đạp xe lao vào chỗ ổ gà to lù lù trên đường.

Tao nghĩ đéo có gì thốn bằng cảm giác mông đít bay lên cách yên xe một khoảng x (cm) rồi đột ngột hạ xuống đập vào yên sắt một lực lớn bằng N . Tính % khả năng nát đít, biết bạn Trang đau sắp ngất.

Không bút giấy nào có thể diễn tả nỗi đau thương này.

“Quân xin lỗi!”

“ĐỪ MỌEEEEEE!!! AAAAA!!!”

Đến nhà thằng Ngọc, tao phải cố nén bi thương xoa dít đẩy cửa đi vào.

Cả bọn thấy tao với thằng Quân thì gào rú lên như lũ vượn mới xách dái chạy vượt biên từ rừng Amazon đến đây.

Chúng nó nhào đến định cấu xé tao thì thằng Quân bảo.

“Đi ra. Trang đang đau hông.”

Bọn nó thấy từ lúc tao vào đã xoa xoa dít thì có vẻ tin tưởng mà dừng lại. Xong, lũ chó đó nhìn tao đầy nham hiểm.

Con chó Ngọc tỏ vẻ bỏ mày thạo đời mà phán.

“Vậy đây là lí do chúng mày đến muộn.”

Bọn kia ra vẻ xoa cằm suy ngẫm.

“Dầu ăn lên giá là do chúng mày.”

“Bọn mày trễ tận 1 tiếng. Rocket 1 giờ à?”

Tao găm gừ bảo bố bị đập dít chứ đéo phải bị Lý Thông.

Xong, thằng Hường bắt đầu bật beat nhạc lên cho bọn tao nghe qua.

Ngay từ giây đầu tiên, tao đã muốn đập nát cái loa của nó rồi.

“Nhạc Phật remix à?? Clgt???”

“Nhảm nhảm, bố bật nhảm.”

Nó bật beat khác lên, nghe có vẻ được xong nó mở tiếp cái video nhảy hiện đại ở trường khác ra để làm ví dụ minh họa.

Tao chăm chú nhìn động tác của bọn trong video, mà nghĩ mình làm đéo gì có khả năng nhảy được.

Quay ra định bảo giờ tập từ đâu thì thấy một lũ chó đang chơi PUBG. Riêng thằng Quân thì nghiêm chỉnh ngồi đọc “Giáo trình những nguyên lý cơ bản của chủ nghĩa Mác – Lênin”.

() . Là teamwork hay TAOwork?

Nói với tao thật ra chúng mày đến đây cũng chỉ để đàn đúm chơi game chứ có nhảy clg đâu đúng không? Căn bản là bố không cần đến đúng không? Bất bố diễn năng đến đây vui lắm đúng không?

“Thôi anh em đứng dậy tôi xếp đội hình.” - Thằng Hường ho he vài cái rồi chỉ đạo.

Tao cách thằng Quân hai thằng, về sau đổi đội hình thì lại đứng cạnh nó.

Lần đầu tiên mấy thằng chầy bữa bọn tao mó đến loại hình nhảy này, thằng nào thằng nấy cứ cứng ngắc lại.

Bọn tao tập đến gần sáu giờ thì giải tán hẹn chiều nào được nghỉ lại tập tiếp.

Tao rút kinh nghiệm ngồi lệch sang một bên để khi nào con chó Quân định lao vào ổ gà ổ chó thì nhảy mẹ xuống.

Ngồi đằng sau, tao nghĩ định nói gì đó rồi lại thôi. Chẳng là, nó là thằng tập hăng nhất trong đám, không biết có sức mà đèo tao về không.

“Trang tí thích ăn gì để Quân ra chợ mua luôn?”

“Sườn xào chua ngọt á.”

“Tầm này chắc không còn sườn ngon đâu. Hay ăn thử mì tương đen không? Quân mới học làm đó.”

“Ờ.”

Tao biết mình chẳng có quyền gì để bắt ép nó cả, đổi lại là tao, đang một bồ mẹ mà còn phải hầu thằng nào chắc tao nhét mẹ cà rốt vào đít nó.

Ăn cơm xong có thể tao sẽ khai ân rửa bát giúp nó lần này.

Chiều tàn dần, nắng đã không còn nữa, tiết trời dịu nhẹ đi nhiều. Gió dịu hiu thổi tóc tao hất ngược lên, tao vuốt vuốt tóc cho nó xẹp xuống rồi ngả đầu tựa lên lưng thẳng Quân.

Tao ngẫu hứng hát vài câu.

”Nếu biết trước rằng sẽ mãi xa nhau.

Nếu biết trước rằng sẽ mang thương đau.

Ngày sau, sau không nín lấy đôi tay thật lâu.

Để lời yêu thương nhạt màu...”*

Lặng một lúc thì thẳng chó Quân lại ngân nga hát tiếp.

”Nếu biết trước đường đời sẽ ngăn đôi ta.

Nếu biết trước lời hẹn ước sẽ trôi xa đi mãi.

Mây chợt hững hờ, đêm chợt bơ vơ.

Hoài niệm giấu hết trong mơ.”

Đang độ tan tầm, người thì hồi hải chạy ngược xuôi để trở về nhà, kẻ thì bơ vơ ở bến vắng như đang chờ đợi được ai đó đưa đi.

Nghĩ chắc không ai để ý đâu, thế nên, tao vòng hai tay khóa eo thẳng Quân lại. Mà vừa ngồi nghiêng vừa ôm eo nó thì vẹo mẹ xương sống, nên, tao bắt nó dừng xe rồi xoay chân ngồi theo kiểu bình thường.

“Thật ra thì sắp về đến nhà rồi mà Trang...”

“Kê, đi lòng vòng một chút rồi về cũng được.”

Hai bàn tay tay đan vào nhau rồi đặt lên bụng thẳng Quân. Thẳng Quân lái xe một tay, tay kia áp lên cả hai tay tao. Ngón cái của nó thì thoảng sẽ miết miết mu bàn tay tao một chút.

Lạy chúa nó đeo nhìn thấy mặt tao chứ giờ hai má tao đỏ lên xấu hổ dễ sợ.

“Đề Quân đoán nhé, Trang đang đỏ mặt.”

“Cút cút!!”

“Chẳng thế. Má Trang nóng ran, áp lên lưng Quân là biết liền.”

“Thằng chó!!!”

Đéo thềm rửa bát cho mày nữa!

* Trích đoạn của bài “Mùa thu đi qua” - Rhymastic.

Sơ: Xin nhối mấy tình iu nhé:< thời kì quy ẩn của Sơ đến rồi nên thi thoảng Sơ mới ngoi lên viết 1 chút thui

Đừng quên Serrrrrr

44. Quyển 2 - Chương 3

Bọn tao cuối cùng cũng qua được vòng tổng duyệt để chuẩn bị cho khai giảng. Nên giờ chỉ lo vấn đề trang phục thôi.

Sáu thằng đực rựa ngồi chễm chệ ở nhà thằng Ngọc để đợi tin tức của người anh em đang đi mượn trang phục.

Tao mong là nó đéo mượn được cái váy nào.

Thời khắc sinh tử đã đến, cửa mở, một con chó chạy vào. Nó vừa thở hồng hộc vừa nói.

“Bảy thằng... thì tao chỉ mượn được sáu cái váy thôi. Riêng... Riêng thằng Quân thì đéo ai muốn cho nó mượn váy, nó mặc rách mẹ váy thì đền ồm.”

Nghe thì có vẻ chó Quân là thằng nhọ nhất nhóm nhưng thật ra nó mới chính là cái thằng sướng nhất.

Con chó Quân nghe thấy thế thì đứng khoanh tay dựa tường nhìn tao. Tao giơ hai ngón tay lên dọa mày mà nhìn nữa thì bố sẽ chọc lòi mắt mày ra.

Tao với thằng Quân đứng một chỗ ngắm soi cái váy tennis màu trắng còn bọn kia đứng túm tụm chơi oẳn tù tì.

“Chó Ngọc thua rồi!! Thử váy trước đi!!”

Thằng Ngọc thua sấp mặt mà vẫn không phục, nó định chuồn thì bị cả bọn vây lại. Xong, nó bị tổng vào phòng cho đến khi nào mặc váy vào mới được thả ra.

Tao cũng háo hức đi đến châu chực cảnh thằng bạn chí cốt của mình mặc váy.

Xong, khoảnh khắc nó bước ra, cả bọn đồng loạt chết như ngả rạ.

Cặp giò của chó Ngọc chói lóa bắt ngờ, hại anh em đồng chó không kịp trở tay che mắt lại.

“Á á á á! Đù ù ù ù!! Đéo có cọng lông chân nào à!!”

“Giò giò giò!!”

”Trắng quá, đù mẹ, nuốt quá, đù mẹ!!

Mới đầu chó Ngọc còn ra vẻ ngại ngùng, sau thì nó chẳng biết ngại ngùng là cái mẹ gì nữa, có ăn được không?

Một mình nó ngồi trên ghế sofa, chân nó duỗi thẳng kê lên thảm lông trắng muốt, dưới nền là đàn chó nằm lẩn lóc nguyện chết vì giò ngon.

Tao chép miệng chụp trộm lấy một bức để khi nào sinh nhật điểm Ngọc thì đăng lên tường facebook của nó.

Ngay lúc tao vừa chụp xong thì có tin nhắn đến của thằng Hồng Quân(cái thằng bạn thuở thơ ấu bị tao lãng quên ấy).

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, tao lại gửi tấm ảnh vừa chụp thằng Ngọc cho thằng Hồng Quân.

Thằng Hồng Quân không biết làm cái gì, cho tao quả “đã xem” tận 10 phút sau mới nhắn lại [Đang chơi gì à?].

Tao nhắn lại [Không, đang thử trang phục để mai nhảy. Có chuyện gì không?].

Nó nhắn lại [Giờ tớ đang ở sân bay, mai tớ đến chỗ Trang rồi đấy. Lần này định quay lại trường cũ học với các cậu cho vui.].

Tao định nhắn lại thì bị thằng Quân(Thiên Quân) phát hiện.

Chó Quân bảo nó không muốn cho tao nhắn tin với thằng Hồng Quân. Tao cứ nhắn vậy là nó ghen, nó buồn lắm.

Tao bảo mày ghen, mày buồn liên quan gì đến tao? Thì nó bảo nó ghen, nó buồn là đến tối nó sẽ phát điên.

“Mà một khi Quân phát điên thì Trang biết rồi đấy...”

Khẽ rung mình, tao cất điện thoại vào túi, tổ lái chủ đề khác.

“Mày có bộ vest nào chưa? Thằng Hường bảo không có váy thì mày phải mặc vest đấy.”

Tao còn tưởng nó là con bà bán bánh trắng, mới giây trước mặt nguy hiểm thì bây giờ đã lật mặt thành nai con không biết sự đời là gì.

“Quân có rồi.”

“Thật á? Sao tao chả thấy mày mặc bao giờ?”

Lúc tao với nó về đến nhà, nó đi nhanh vào trong phòng lôi ra bộ vest đen mới tinh mà khoe.

“Quân mua từ tháng trước. Lúc mua Quân nghĩ để dành, khi nào cưới Trang thì mặc ấy mà.”

“....”

“Ahihi...”

“HI MẸ MÀY!!!”

Tao đập nó cút xuống nhà bếp để nấu cơm cho tao.

Nó lẩn đi rồi thì tao mới trộm nhìn bộ vest đặt ngay ngắn trên giường, tay tao khẽ chạm lên chất vải sang trọng. Rồi chợt có ý nghĩ rất đáng chết. Tao nghĩ nếu mà mặc vest chắc thành Quân lịch lãm đẹp trai lắm nhỉ?

Mới tưởng tượng thôi mà tim tao đã không kìm được mà đập thình thịch, trong lòng tao có chút mong chờ, có chút lóng ngóng.

Đến tối. Như thường lệ tao đến mượn macbook của nó.

Mọi thứ đều ổn cho đến khi nó dám sửa bậy bên tai tao.

“Quân mới nghĩ đến cảnh Trang mặc váy mà đã nóng hết cả người. Như có lửa vậy.”

Khóe môi của tao giương lên. Giọng tao ngọt ngào mềm dẻo gợi ý.

“Ừ ư~ Vậy để tao hạ nhiệt cho mày nhé?”

Chó Quân sáng rực đôi mắt, cun cút gật đầu. Và chỉ chờ có thế, tao dịu dàng cầm tay nó, dắt nó đi.

Ngay lúc này tao nghĩ không có gì hợp hơn câu hát:

“You”re the fear, I don”t care.

Anh là nỗi sợ nhưng em chẳng hề bận tâm.

“Cause I”ve never been so high.

Vì chưa bao giờ em lại hạnh phúc như thế này.

Follow me to the dark.

Đi cùng em vào bóng đêm.

Let me take you past our satellites.

Hãy để em đưa anh qua những không gian của chúng ta.

You can see the world you brought to life, to life.

*Để anh có thể thấy thế giới mà anh đã mang đến cho cuộc sống của em.”**

Đi đến nơi tao muốn đưa nó đến, tay tao lưu luyến buông tay nó ra rồi vươn lên chạm vào mái tóc đen mượt như lông chó của nó.

Tay kia của tao nhanh nhẹn mở cửa tủ lạnh ngăn đá, dúm đầu nó vào.

Đấy, chúng mày thấy mấy câu hát kia hợp hoàn cảnh lãng(xẹt) mạn này chưa?

**Trích “Love me like you do” - Ellie Goulding [VOCA music dịch]*

Sơ: Mừng 2/9 đọc giải trí chút nàoooo~

45. Quyển 2 - Chương 4: Khai Giảng Năm Học Mới!!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tối trước hôm khai giảng, cả bọn cùng tập lại bài nhảy một lần nữa để sáng mai đỡ phải dậy sớm ôn lại.

“À mà, bọn mày thử váy hết chưa?” - Thăng Ngọc nói.

Tao mới mở mồm nói: “Có mỗi mình mày mặc thôi.” thì đã thấy bốn thằng còn lại gật đầu rầm rập.

Điều đó làm tao muốn bày tỏ what the phắc?

Này các đồng chó, các đồng chó thích mặc váy vậy sao? Không có tí xấu hổ, không có thái độ bài trừ nào sao??

“Thề, mặc mát vải, trường mà cho tao mặc váy đi học là tao mặc luôn!” - Đồng chó ngu ngốc 1.

“Chuẩn mẹ. Mà tối qua tao mặc xong thấy chân mình nuốt hần là thế đéo nào ý??” - Đồng chó ngu ngốc 2.

“Tao tốc váy trước cái quạt mà phê như bú cần.” - Đồng chó ngu ngốc 3.

“Thằng Bô chưa mặc thử à? Thử đi!”

Đầu óc tao hoang mang tột độ, tao lạ lẫm nhìn lũ chúng nó như chú cún nhỏ chưa hiểu sự đời thì đã bị anh Pikachu gong cổ khóa mồm.

Xem xem, thằng Ngọc mặc váy tennis caro hồng phấn, thằng X mặc màu xanh, thằng Y mặc màu xám, thằng Z mặc màu tím.

Tao mạnh mẽ hơn, tao mặc màu đen.

Một dự cảm không lành ập đến, tao lê đít đến ngồi gần thằng Quân.

“Quân Quân.”

Thằng Quân đang ăn dở cái thạch cũng phải cố nuốt xuống rồi đáp lại.

“Dạ?”

Tao thì thâm vào tai nó: “Về luôn không? Tao sợ ở lại đây thì chúng nó hội đồng tao mất.”. Xong, thằng Quân ngoan ngoãn gật đầu.

Nó kéo tao dậy, bảo với lũ kia là nhà có việc nên về trước. Lũ kia nghe thế thì chỉ có thể gật đầu đồng ý rồi trề môi khinh bỉ tao.

“Đàn ông con trai mà đến cái váy cũng không mặc được!” - Ra đến cửa mà tao vẫn nghe thấy chó Ngọc ăng câu này.

Mà, tao tưởng câu “Đàn ông mặc váy” dùng để chửi mà?

Tao nghĩ là mai tao sẽ mặc quần áo đồng phục bình thường đến nhảy, ngu gì đi mặc váy chi cho nhục mặt.

“Hay mai Trang đừng mặc váy nhé.”

Nó nói như vậy làm tao hơi bị bất ngờ.

“Phải không? Đực rựa mà đi mặc váy thì rất nhục đúng không??”

“Không, ý Quân không phải thế.”

Sau đó, nó im mồm cho đến khi đêm muộn hại tao không còn sức chống trả mới nói.

“Quân không muốn ai ngoài Quân thấy Trang mặc váy hết. Mặc cho mình Quân xem, Quân sờ đùi. Ahihi.”

“....”

Đã thế thì bố show chân cho cả trường xem!

Và thế là, mười một giờ đêm tao lọ mọ đi cạo lông chân.

Tung bùng không khí khai giảng năm học mới, tao thông thả từng bước.

Nhìn cái bạt to vật vờ bao trùm cả sân trường, tao mới thấy mình may mắn vờ lờ.

Kiểu, đáng lẽ ra mấy thằng đực rựa bọn tao phải nai lưng, dầm mưa dãi nắng đi căng cái bạt này cơ. Mà vì trong đội văn nghệ nên được miễn, chưa kể diễn xong được thưởng tiền.

Tao đang ngơ ngác nhìn xung quanh thì bị thằng Ngọc kéo đi.

“Tiết mục lớp mình đầu tiên luôn đấy, vào make up rồi thay trang phục cho kịp.”

Không giống tao, mấy con chó kia mặc sẵn váy ở nhà nên giờ chỉ cần trang điểm nữa là xong.

Mà nghĩ cũng nể bọn nó vờ lờ, đeo gì nhờ đi sang lớp khác xin phần thì ngại trong khi mặc váy tung bay khắp phố phường thì đeo biết ngại là gì.

Tao bước vào phòng thay đồ nam, thấy thằng Quân đang cài cúc áo sơ mi.

Kiên nhẫn đợi nó té đi thì nó cứ đứng lì ở đó.

“Trang thay đi không lại muộn.”

“Mày rút ra để tao thay!!”

Chó Quân nhỉnh vai.

“Sao Trang phải ngại Quân nhỉ? Kiểu gì mà chẳng bị Quân thấy?”

Da mặt tao bắt đầu hơi nóng rồi đấy, nhưng, tao nhịn xuống, gấp gấp lôi váy từ trong cặp ra.

Lúng túng kéo quần xuống, mặc váy lên, rồi loay hoay không kéo nổi khóa váy.

“Để đó Quân giúp Trang.”

Thằng Quân đi tới kéo khóa váy, xong, hai tay nó vẫn đặt ở hông tao mà giữ tao lại.

“Chân Trang là đẹp nhất.”

Cái môi của nó áp lên vành tai tao, trong khi đó tay của nó đã sờ lên đùi trần của tao.

Tưởng nó định làm gì nữa, ai dè nó dừng động tác lại rồi đưa cho tao cái quần tất đen sì.

“Mặc đi đừng để ai nhìn.”

Tao vô thức gật đầu đáp lại: “Ừm.” rồi tự chửi mình ngu si khi không nghe lời nó làm gì.

Thấy thằng Quân định đi ra ngoài thì tao gọi nó lại. Tao giật cái caravat trong tay nó. Rồi thất cho nó luôn.

“Cám ơn Trang.” - Nó cười tủm tỉm, trộm thơm lên má tao.

Mặc xong xuôi, tao đi ra sau cánh gà cùng anh em đồng chí.

Cả bọn thấy tao thì ôm bụng cười rộ lên.

Nhưng vẫn chưa hết bất ngờ, để đến khi thằng Ngọc lộ diện thì cả đám mới ho ra máu rồi lăn ra ngã lũ lượt.

Giây đầu tiên thấy chó Ngọc, tao tưởng chị gái tóc dài phương nào, giây thứ hai nó mở mồm nói chuẩn giọng đực rựa “Hi anh em.” thì cả lũ mới té ngựa.

Tao lại chụp phát nữa rồi lờ tay gửi cho thằng Hồng Quân.

Tao nghĩ là do tao lỡ tay thật sự.

Anh em phía sau cánh gà chờ đợi giây phút được thể hiện.

“Mở đầu cho chương trình văn nghệ chào mừng năm học mới là bài nhảy hiện đại của lớp 12A2!! Xin toàn trường một tràng vỗ tay!!”

Tim tao đập thình thịch, cảm giác nôn nao hồi hộp trào lên khiến tao hơi khó thở. Tao gắng giữ bản thân bình tĩnh rồi bước ra sân khấu.

Y như rằng ở dưới là tiếng hò hét kịch liệt. Hét như chưa từng được hét.

Tiếng reo hú ở dưới càng lúc càng âm vang, tựa như tiếng trống khai trường càng lúc càng dập dồn ồn ã thúc dục bọn tao mau nhanh chân.

Không phụ lòng mong chờ của khán giả, bọn tao nhanh chóng xếp đội hình, tất cả nín thở chờ đợi nốt nhạc đầu tiên vang lên để cùng nhau bùng nổ.

Cảm tưởng lúc bọn tao nhảy, thời gian cùng cảnh vật xung quanh dường như đều ngưng lại để nán lại thưởng thức. Tiết trời mới chớm vào thu thế nhưng vẫn chưa dứt hẳn cái quyền luyến ái của âm hưởng mùa hạ.

Giữa những ngày nóng tụt quần thì phải công nhận buổi sáng hôm nay dịu dịu đến lạ. Lọt vào con mắt của tao, mọi thứ xung quanh như được tráng qua một lớp màng lọc trong veo mà ánh lên nét tươi rạng.

Dưới sân khấu, đã có những người thích thú hát theo nhạc, nhảy theo nhịp, đã có những đứa nghĩ mẹ đến cảnh sắp ra trường đến nơi nên bật khóc.

Còn bọn tao đang cháy hết mình, cháy trong tuổi trẻ còn đang kề vai sát cánh bên nhau.

Đây sẽ là kỉ niệm đáng nhớ nhất trong cuộc đời mười hai năm đèn sách của tao. Là ngày khai trường cuối cùng dưới mái trường này, cùng anh em đồng chí này.

Bài nhảy kết thúc, cả bọn đứng lại chụp kiểu ảnh kỉ niệm ngay trên sân khấu. Thằng nào thằng nấy vã hết cả mồ hôi, hôi như lũ chuột chù.

Bảo sao đến con MC còn ngại đến gần.

“Một phần trình diễn hết sức tuyệt vời! Cảm ơn lớp 12A2 đã đem đến cho ngày khai giảng hôm nay một không khí hết sức sôi động! Nhân dịp này, các bạn có muốn gửi gắm đến toàn thể học sinh trong trường điều gì không?”

Cả bọn đã chuẩn bị từ trước, âm thầm đếm nhịp rồi đồng thanh ngân vang.

“NĂM HỌC MỚI NHIỀU NIỀM VUI NHIỀU MAY MẮN! CỐ GẮNG! CỐ GẮNG!”

Bọn tao rời sân nhường chỗ cho tiết mục khác, việc đầu tiên bọn tao làm là tìm cái quạt cỡ lớn để hong khô người.

Cả bọn mệt lử nhưng mồm thì vẫn khỏe chán.

“Anh em, tí nhận tiền rồi đi ăn gì không?”

“BBQ nhể? Hay ăn lẩu?”

“Ồm để tao xem thằng Hường rảnh không rủ nó đi cùng trả công cho nó luôn.”

“Mà thằng Bô không thấy nóng à? Vác quả quần tất dày dày đi nhảy tao cũng quỳ.”

Tao lắc lắc đầu, nó không nói tao còn quên bég đi mất mình đang mặc quần tất. Rồi thằng Ngọc đưa tao chai nước lạnh, tao truyền luôn cho thằng Quân.

Áo vest cùng caravat đã cởi bỏ. Áo sơ mi đã đầm mồ hôi nên ướt dính hẳn lên da thịt. Vậy nên hình thể rắn chắc của thằng Quân được dịp gián tiếp phô ra.

Gián tiếp thiêu đốt ánh nhìn của tao.

Chưa kể cái cách nó ngửa đầu uống nước làm yết hầu đẩy lên đẩy xuống rất gợi cảm.

Qua con mắt của tao, mọi hành động lúc này của nó đều bị slow motion.

Hai má của tao đã nóng lại càng nóng. Tao chột dạ quay đi không nhìn nữa, mồm không kìm được mà lẩm bẩm “Đẹp trai dẻo chịu được.”

Tao đi vào phòng thay đồ, đang định kéo váy xuống thì thằng Quân chạy xông xộc vào ngăn tao lại.

“Trang đừng cởi.”

“Hỏi chấm?”

Hai bàn tay của nó tự úp lên mặt nó, nó ra vẻ ngượng ngùng mà nói.

“Trang... Trang giữ lại đến tối Quân ngắm cho kĩ được không??”

Mặt tao lúc này thộn vãi chưởng, xong, tao gỡ tay nó ra.

Tao chưa cạy được thì nó đã tự bỏ tay, lập tức khuôn mặt đỏ bừng của nó lộ lộ ra.

Không nhìn thấy cái bản mặt này chắc tao còn tưởng cái mặt đầy nghìn tấc của nó không biết xấu hổ là cái gì.

“Nãy nhìn Trang, tự nhiên thấy xấu hổ. Mối đỏ rắng trắng. Trang đẹp lắm.”

Ra là không phải mỗi tao thấy xấu hổ khi ngắm nhìn nó. Mãi một hồi tao mới tiêu hóa hết lời của nó. Thế là tao sống chết lau sạch son bôi choe choét trên môi.

Thằng Quân ngó thấy tao không bị mấy lời năn nỉ của nó làm lay chuyển, thì nó dí cái mặt của nó sát mặt tao.

“Đi mà Trangggggggg.”

Không biết bị ép dựa lên tủ đồ từ khi nào, tao không cự quậy mà chỉ nghiêng đầu sang một bên.

“Đi mà, Trang bảo Quân làm gì Quân cũng chiềuuuuuu.”

Căn bản là cái gì nó cũng chiều tao rồi nên điều kiện này không có sức thuyết phục gì cả.

Bất thành linh, đầu gối của cô lên chạm tới phần giữa hai chân của tao, khiến tao giật bắn.

Tao quay đầu lại nhìn nó, thì thấy nó nhướn mày đầy xấu xa mà năn nỉ tao.

“Nhé?”

“Mẹ mày!”

Ngoài míu môi gật đầu đồng ý thì tao đâu còn lựa chọn nào khác đâu.

Just for fun: Thằng Trang giả gái nè =)))

46. Quyển 2 - Chương 5: (15+): “mày Là Con Chó Của Tao.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tiếng rên rỉ ngắt quãng của tao tràn ngập trong phòng.

“Nóng... Nóng!! Đừng... Đừng ấy nhiều quá, ít thôi!!”

“Trang cố gắng chịu chút.”

“Ờ mờ, nhưng mà, cứ nóng nóng rất rất, khó chịu lắm.”

“Lát nữa sẽ hết thôi.”

“Ừ ư. Đừng, đừng mà...”

Chó Quân biết tao khó chịu mà nó còn cố làm điều ấy lần nữa.

“Cút!!”

Tao quay ngoắt lại, đập con chó Quân lăn xuống nền rồi tự loay hoay gỡ mấy miếng dán salonpas trên lưng.

Haiz. Chả là vụ nhảy nhót hại tao nhức mỗi chỗ lưng với bả vai, thằng Quân biết thế thì cun cút đi mua salonpas về dán cho tao bớt đau.

Cái dán này có mùi bạc hà phê đấy nhưng đắp lên da nóng đéo chịu được.

“Thế Quân xoa bóp cho Trang nhé?”

“Ok. Và đừng hỏi tại sao hưởng dương 17 tuổi nhé con chó?”

Con chó Quân bĩu môi bày đặt giận đối với tao, rồi tao giận ngược lại nó.

“Thôi mà, Quân xin lỗi.” - Nó lại lì lợm leo lên giường mà ôm khư khư bắp chân của tao.

Vênh mồm “Hứ.” một tiếng, tao co chân lại rồi dí lòng bàn chân chà đạp cái bản mặt chó chết của nó mấy cái rồi mới tha cho.

Nó không những không phản kháng, ngược lại còn thích thú lấn tới cắn lên phần đùi trắng trẻo ngon lành càn đào của tao một nhát.

“Mày muốn chết rồi đúng không?” - Tao túm cổ nó mà tra hỏi.

Mắt cún của nó chớp chớp, chốc chốc mồm nó lại nở nụ cười ngu ngốc.

“Được chết dưới tay Trang là cái chết hạnh phúc của Quân.”

Tởm vãi nời.

Mặc kệ chó Quân vẫn đang bám đùi mình, tao mở điện thoại ra lướt facebook.

Không ngoài dự đoán, lũ đồng chó lại tag tao vào đủ thứ “thú dị” mà chúng nó thấy trên facebook.

Mà, mẹ, thế éo nào thấy nó tag tao vào cái page chuyên đăng confession của trường.

Tao định méo quan tâm đâu.

Vì sao? Vì.

Tao đéo phải mấy bạn hot face ạ, tao đéo phải trai xinh trai đẹp, cũng éo làm ra chuyện gì hãm kẹp để bị ăn phốt. Nên tất nhiên mấy cái cfs đó đéo cần nhìn tao cũng biết là mãi mãi đéo liên quan đến tao.

Mà họa chẳng có thì chắc chắn là lũ đồng chó viết ra để troll tao!!

Xong, linh cảm không ổn ập đến, tao ấn vào xem xem chúng nó tag tao vào phần bình luận làm cái nời gì.

Mr. Ngọc Fabulous: Tag cái nhẹ cho sang @Bô Đẹp Trai @Quân Yêu Trang.*

Siêu nhân sịp lọt khe: Chia buồn với em nhỏ, anh ý là của @Bô Đẹp Trai rồi nhé.

Mầm non “ss tương lai”s của đất nước: Tránh xa thằng ghê của Bô ra @Bô Đẹp Trai.

Thằng Quân cũng biết sắc mặt tao đang đen ngòm nên không dám mở mồm nói thêm câu nào. Nó chỉ cúi đầu cọ cọ má lên đùi tao rồi nhỏ nhẹ kêu “Gâu!” một tiếng.

Hít vào một hơi sâu, tao bình tĩnh vươn tay xoa xoa đầu nó.

Thấy tao đã bớt khó chịu, nó mới dám mò đến ôm tao từ sau, kiên luôn gối cho tao dựa vào.

“Sao thế?”

Tay tao chỉ chỉ vào mấy cái confession có nội dung kiểu “Cho em xin info(information) anh mặc vest nhảy lớp 12A2!!/ Anh Quân 12A2 có người yêu chưa?!/ Anh mặc vest đẹp trai quá!! Bla blo.”

Cầm thằng Quân tì lên một bên vai của tao, má của nó áp lên má tao.

Dường như nó chẳng quan tâm cho lắm.

“Quân chỉ có mình Trang thôi.”

Chó Quân nghĩ tao sẽ tát nó nên nó nói xong thì cúi mặt xuống cọ mũi lên cần cổ của tao.

Nó chẳng ngờ tao lại bật ra lời nói mang tính ra lệnh.

“Thề đi.”

Mặc dù tao biết thề với chả thốt chẳng qua chỉ là mấy lời nói lộn xạo để lừa lòng nhau là giỏi.

Nhưng hiện tại đối với tao, lời thề của chó Quân sẽ khiến tao kiếm được chút an tâm để tin tưởng. Tin rằng nó sẽ không bỏ rơi tao.

“Quân thề, nếu Quân dám dạn dúi với ai ngoài Trang. Quân sẽ bị.”

Tay tao bịt miệng nó lại ngăn nó nói tiếp rồi thuận tiện dùng tay còn lại ấn tắt đèn. Ráng đèn nó nằm hằn xuống, và, đó giờ tao cúi trần nên ngực trần của tao chỉ còn cách ngực trần của nó một lớp vải mỏng.

Nhịp tim của tao với nó không hòa chung thành một nhịp nhưng cả hai đều hiểu rõ đối phương đang một lòng với mình.

Thằng Quân nắm lấy tay tao gỡ ra. Cái miệng của nó cắn cắn lên từng đầu ngón tay của tao rồi rên lười liếm từng kẽ.

“Trang cũng thề đi. Thề mãi mãi ở bên cạnh Quân đi.”

Nghĩ nghĩ thấy nói ra mồm cũng dễ thôi mà tao không tài nào thốt ra được.

Cảm giác rất ngượng.

Ngón tay của tao bối rối co lại, nó thuận thế kê mũi lên mà sụt sịt.

“Trang không thề là Trang hết thương Quân rùi...”

“...” - Sao giống mấy má bánh bèo dối bạn trai vậy mày?

“E hèm.” một tiếng lấy uy nghiêm, tao cẩn thận dặn dò.

“Banh tai ra mà nghe. Bô chỉ nói một lần duy nhất thôi.”

“Ừm.”

Rút tay về để tự ôm lấy mặt mình, tao nhắm trong miệng vài lần rồi mới lấy hết can đảm của một thằng đực rựa mà tuyên cáo lời thề như một lời hẹn ước trăm năm.

“Chỉ cần mày không rời xa tao, tao thề sẽ mãi mãi bên cạnh mày.”

Vừa dứt câu, tao đã thấy chó Quân len lén nhấc cái gì đó trên điện thoại.

Tổ bố nó, nó dám ghi âm lời tao lại!!

Nheo nhéo cái mặt lìn của nó, tao bắt nó xóa ngay đi trước khi tao lột da nó. Còn nó bị bắt quả tang mà vẫn nhe nhe nhớn nhớn cười cho được.

Tao há miệng cạp bả vai của nó. Rồi nghiêng đầu đặt nụ hôn lên phần da mềm mềm trên cổ nó, hơi dùng lực mút mạnh một cái.

Thấy vết đỏ mới tạo ra chưa rõ lắm, tao lại mút thêm chút nữa.

Để xem mai nó vác mấy cái vết này đi học thì đứa nào thêm để ý đến nó nữa.

Hai tay tao chống lên hai bên vai của nó, từ trên nhìn xuống, tao gần giọng như muốn khắc sâu điều này vào tâm trí thằng Quân.

“Mày là con chó của tao.”

Đối diện với thái độ nghiêm túc của tao, thằng Quân không nói gì cả. Chỉ lẳng lặng để hai tay của tao chuyển từ chống vai nó sang chống đệm giường. Sau đó nó còn được thể vén rốn người lên ngậm lấy đầu ngực của tao.

Hai tay của nó trượt vào trong quần tao, áp lên cặp mông trần của tao. Cứ thế mà làm càn xoa xoa nắn nắn.

Điều đó khiến cho hai cánh tay đang cố chống lên đệm giường của tao phải run rẩy. Cầm cự được nửa phút thì tao chịu thua, đành phải hạ mình xuống nằm lên người nó.

Môi hôn đầy dứa đầy kịch liệt, lưỡi tao không bao giờ có thể tùy ý thoát ra khỏi khoang miệng ấm ngọt của nó. Khi đã lún sâu vào rồi thì không bao giờ có thể dứt ra được, trừ khi nó tha cho tao.

Phía dưới của tao lại đụng chạm thân mật với phía dưới của nó, đã nóng đã ngạnh lại còn nhân đôi cảm giác đó lên.

Vừa cầm thằng đệ nhỏ của tao, nó vừa ngậm cắn vành tai mỏng mảnh cảm của tao. Trong mơ màng tao nghe thấy nó thầm thì mang giọng cảnh báo:

“Vậy mong Trang nhớ kĩ lời thề. Đừng quên Quân là chó điên không phải chó thường đâu.”

Tao thở dốc ồ ồ mấy tiếng, đầu óc mông lung điều khiển hành động gật đầu rầm rập của tao.

Ép nó thề trước để rồi sao?

Để rồi chính bản thân tao cũng không ngờ rằng tao mới là đứa phản bội lời thề trước.

*Tên facebook của Trang với Quân.

47. Quyển 2 - Chương 6

“Ôi ôi vãi cả cútttt.”

“Just relax, đang ăn, mày sang lên tí xem nào.”

Tao đặt cái điện thoại lên bàn, tắt nguồn xong xuôi mới bóc cái bánh mì ra ăn.

Chó Ngọc thấy tao tức tối mà lại làm ngơ. Tay nó có cầm dao nữa ra vẻ kiêu kì, xẻ xẻ tí rồi lại lấy thìa bạc ra xúc.

Làm màu vãi - Bố nhìn nó ăn uống bao nhiêu năm rồi mà vẫn không thể không thốt ra ba chữ này.

Mà, bảo ăn cái gì cao sang đâu, nó ăn xôi gấc 15k một hộp đấy chúng mày.

Đớp được nửa hộp xôi, nó mới hỏi tao.

“Mày cấu cái éo gì?”

“Chó Quân đi tập văn nghệ, nó bảo nó quên mất sáng nay phải đi tập.”

“Ồ thì?”

Tao giờ tay ra hiệu: Từ từ để bố nuốt trôi bánh rồi kể tiếp cho con nghe.

Nuốt xong bánh, tao hớp thêm nửa li sữa bò tươi của chó Ngọc.

“Thì tí nữa lại 15 phút sử tiết một luôn đấy.”

“So whatttt???”

Tay tao chỉ vào mặt nó. Rồi tao chợt nhớ ra điều gì đó, rồi vội vã thu về vuốt mặt tuốt nhục.

Chả là, chúng mày ạ, con chó Ngọc này, nó, nó có mới nói cũ.

Phải kể đến sau vụ khai giảng hai tuần thì thằng Hồng Quân(Thằng bạn thơ ấu bị tao lãng quên) quay trở lại lớp tao học. Xong, thế éo nào, mới buổi đầu vào lớp đã bám dính lấy thằng Ngọc.

Xong, kiêm luôn quân sư hàng xịn(Quên thằng quân sư mặt lìn nhắc nó Liên Xô đập Bô đi) giúp nó chiến thắng mọi chiêu úp sọt của giáo viên.

Và, từ khi có thằng Hồng Quân, thằng Ngọc đã không còn quan tâm tao như trước nữa...

Ngày xưa anh em có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu. Nay mình tao gặp họa mình tao chết.

Chúng mày đéo biết đâu, tao đéo ngoa khi nói tao là ánh sáng cứu rỗi cuộc sống đen tối của thằng Ngọc.

Chắc chó Ngọc đéo nhớ rằng tao là đứa đã bắt chuyện với nó bằng cách đưa nó viên kẹo socola ngọt ngào

vào hồi mẫu giáo.

Thôi dẹp mẹ đi. Tóm lại là nó có mới nó nói cũ.

Theo phong cách cung đấu, thì, tao bị thất sủng rồi!

Haiz. Tao đang đếm ngược thời gian chuẩn bị lên thớt thì thằng Ngọc đẩy vai tao.

“Thằng Quân kia.”

Nghe đến tên chó Quân, mọi giác quan của tao bình tĩnh. Ngay lập tức căng mắt ra quay đi ngoái lại tìm thằng Quân.

Mẹ nó!! Nó kia rồi!!!!

Tao đứng dậy sải bước nhanh đến chỗ thằng Quân. Tay tao vươn ra định nắm lấy cặp nó thì dừng lại.

Bởi vì ngay trước mắt tao bây giờ đã xuất hiện dáng người nhỏ nhắn của một con nhỏ nào đó.

Mặc dù đứng sau nhỏ đó nhưng vì tao cao hơn nhỏ cả một cái đầu nên thằng Quân vẫn kịp nhận ra tao trước.

“Quân đang đi-”

“Cậu ơi cậu nhận thư này được không?”

Thằng Quân chưa kịp nói hết câu thì nhỏ kia đã khom người đưa cho nó lá thư bằng hai tay.

Đã nói ở trên, tao đứng ngay sau nhỏ nên tao nhìn thấy nghe thấy hết mọi chuyện.

Da mặt tao có chút sượng lại, thế là tao giơ tay gãi gãi gáy, quay đầu định tìm một hướng nào đó để tránh đi.

“Xin lỗi nhưng mình là chó của Trang rồi.”

“...”

Tao quay lại nhìn thì thấy chó Quân đi lách qua nhỏ để đến với tao. Nó đưa hai nắm tay kê lên hai má mình, cứ mặt dày sửa “Gâu gâu.” với tao.

Ngoài ái ngại đón nhận ánh mắt “Clgt?” của lũ xung quanh thì tao chẳng biết làm gì cả.

Có lẽ tao nên “Chạy ngay đi, trước khi mọi điều dần tồi tệ hơn.”*

Không, bây giờ tao không nên đi đâu hết, tao phải lấy xẻng đào mộ ngay tại chỗ này rồi úp mặt nằm xuống!!!! Hoặc ôm phần lao ra biển để sóng đánh cho bay sị!!

Giữa khung cảnh xung quanh tao là bao nhiêu con người lạ lòn thì tiếng trống báo vào lớp vừa kịp reo lên sẽ là sự giải thoát đối với tao. Có lẽ đây là lần đầu tiên tao yêu tiếng trống này đến như vậy.

Vừa ngồi vào chỗ, tao đã quay sang hỏi chó Quân.

“Mày học gì chưa?”

Chó Quân để tay chống cằm, nháy mắt cười duyên với tao.

“Trang đoán xem?”

“Tao đoán là tao sắp vận cổ mày đến nơi rồi đấy.”

Tay tao giơ lên rồi đặt lên đầu nó, tao rất dịu dàng xoa đầu nó như xoa đầu chó. Và lại là một lần kiểm tra ăn chắc con 10 mặc dù đeo học tí nào.

Hết tiết sử, tao tranh thủ hỏi thằng Quân tại sao lại không đi tập văn nghệ.

“Quân biết Trang không học nên xin rời đội tập để về lớp cứu Trang.”

Hay lắm. Đúng là chó ngoan của tao, tao sẽ phóng khoáng thưởng thêm cái xoa đầu nữa.

Dạo này tao cứ bị nghiện xoa đầu chó Quân thế nào ý, cứ thấy cái bản mặt ngoan ngoãn phục tùng của nó là chỉ muốn vươn tay xoa xoa thôi.

Cứ được tao xoa đầu là nó sẽ nhắm tịt mắt lại rồi kéo môi cười...

Đệt, tao đeo muốn xác nhận lại là tao nghiện cái biểu cảm này của thằng Quân nên mới nghiện xoa đầu nó

đâu.

Aaaaaa!!

Đậu má, tao mới vừa gào thét trong lòng, tao nghĩ là tao điên cmnr.

“À tao bảo.”

“Dạ?”

Tao ghé sát tai chó Quân để thì thầm: “Mày có thấy thằng Hồng Quân với thằng Ngọc có gì đó mờ ám không?”.

Chó Quân nghe xong thì ngơ ngác một hồi, nó cũng ra vẻ vuốt vuốt cằm mà suy nghĩ.

Tao tin con chó Quân sẽ đưa ra lời giải đáp chính xác.

Để phụ tấm lòng mong nõi đợi nó khô cả mắt của tao, nó đã ôm lấy cánh tay tao để ăn vạ.

“Trang lại quan tâm cái thằng bạn kia chứ gì? Trang hết thương Quân rồi!!!”

Chắc, tao ngu vì tao tin quá mà.

“Thế Trang nghĩ sao?”

Tao cũng vuốt vuốt cằm mà lí luận.

“Chắc chắn thằng Hồng Quân muốn cướp thằng Ngọc từ tay tao. Hai đứa chúng nó sẽ kết tình đồng chó khăng khít để khiến tao ghen tị.”

Chó Quân nghe vậy thì ôm bụng cười lăn cười lóc. Nó còn dám khoa trương lau nước mắt vì cười quá độ.

Mặc dù không hiểu lắm nhưng tao vẫn phải tấn chó Quân mấy cái để dạy dỗ lại nó.

Haiz. Chắc tao sẽ tự mình theo dõi nhất cử nhất động của hai đứa chúng nó.

Rắp tâm tanh bần của tao đã bắt đầu nổi lên.

Tao sẽ chia rẽ chúng màyy!!!

Tình bạn bè chúng mày cao cả mấy tao cũng sẽ chia rẽ!

Bình thường vào lúc tan học sẽ là ba đứa đi về cùng với nhau, nay chỉ còn tao với thằng Quân.

Nghĩ nghĩ nếu như đéo có thằng lìn Hồng Quân thì có phải giờ này tao được chó Ngọc bao trà sữa không???

“Quân bảo này, cứ kệ chúng nó đi.”

“Hả?”

Thằng Quân láo lếu dám đặt tay lên đầu tao mà nói.

“Rồi sẽ chẳng đi về đâu.”

Tao ngẩn người nhìn đôi mắt hơi rĩ xuống mang đầy tâm tư khó lường mà xa lạ của chó Quân.

Đôi khi tao đoán chó Quân biết rất nhiều thứ nhưng rồi hóa ra nó lại chả biết gì.

Tao chỉ mong nó mãi là chó Quân ngu ngốc thích ăn đòn của tao thôi. Bởi lẽ, bản chất con người cứ đơn thuần thì có phải sẽ dễ sống hơn không?

Cứ phải chất chứa trong mình những toan tính thì rất mệt.

Vô tình đưa mắt nhìn sang bên phải, tao thấy thằng Ngọc với thằng Hồng Quân.

Rồi tao chợt sững sốt khi thấy chó Ngọc khẽ mỉm cười.

Tao chưa bao giờ được thấy nụ cười đó.

Không phải là chó Ngọc hay cười giả tạo, mà là nó chỉ toàn trưng cái kiểu cười bỉ bựa lấy lợi với anh em đồng chó thôi. Chứ lấy đâu ra cái nét chan hòa như thế.

“Chẳng lẽ chó Ngọc...”

“Trang nhận ra rồi à?”

“Ừ.” - Tao gật đầu chắc nịch - “Chẳng lẽ chó Ngọc đã chấp nhận thằng Hồng Quân làm đồng chó gắn bó keo sơn?”

Lại một lần nữa tao bị chó Quân xoa đầu rồi bù cả tóc.

“Trang suốt ngày dùng từ ”đồng chó” nghe hài chết lên được.”

Tao gỡ tay chó Quân ra rồi xen những ngón tay của tao vào những kẽ tay của nó.

Cái nắm tay thật chặt vào những ngày cuối thu... Tưởng lãng mạn thế nào, hóa ra nóng vãi cả nôi.

*Trích “Chạy ngay đi” - Sơn Tùng MTP.

48. Quyển 2 - Chương 7

Thu qua là lúc đông đến.

Đông đến là lúc chim thân mền lại sun sun.

Cũng gần đến sinh nhật tao nên tao không thể không nhớ tới một sự kiện rất đáng quên.

“Trang thích gì không Quân tặng?”

“Thôi, riêng mày thì tao không nhận quà.”

Chó Quân nghe tao nói vậy thì xịu mặt ra buồn thiu.

Tao nhanh miệng nói tiếp.

“Nhận xong mẹ tao lại bảo tao bắt nạt mày, mệt vãi.”

Chó Quân lắc đầu mấy cái, hai tay nó nắm lấy tay tao, khẩn thiết cầu xin.

“Cho Quân tặng quà Trang được không? Không tặng quà thì sao Quân đi sinh nhật Trang được...”

Đệt.

“Thế mày định tặng cái gì?”

“Trang thích gì thì Quân tặng.”

“Tiền.”

Nghe đến đây mặt nó lại càng dần thối ra.

Mà tao nói đùa thôi, ai ngờ hôm sau nó nhét vào tay tao tờ 100k xanh mướt.

Dạo đó tao với nó mới có lớp 6, tiền chưa mất giá như bây giờ nên tờ 100k thời điểm đấy chắc giá trị ngang với tờ 500k bây giờ, đâu phải đùa nào muốn là được.

Tay tao cầm tiền mà cảm giác lẫn cmn lộn.

Vui vì có tiền còn hoang mang là vì tao mừng tượng ra cảnh sắp bị chú công an gõ cửa nhét mẹ vào cũi sắt vì tội xúi trẻ nhỏ ăn trộm ăn cắp.

Một cảm giác tội lỗi trào lên, lương tâm của tao cắn rứt. Thế là tao nhét lại tiền vào cặp chó Quân.

Tao nghiêm mặt hỏi nó.

“Mày ăn cắp tiền của mẹ à?”

Nó lắc đầu.

“Thế bói đâu ra?”

Khoảnh khắc ấy, nếu nó nói nó ăn trộm của mẹ thì có lẽ đến bây giờ tâm hồn của tao đã thanh thản đi phần nào.

Nhưng.

Chuyện đó đáo ai ngờ.

“Quân đi ăn xin.”

“ ... ”

Quả đây tao mà không bị bà chị gạ gẫm cúng chỗ tiền đây cho quán nét chắc tao thuê cần cẩu rồi vút nó lên nóc bàn thờ cmnr.

Chó Ngọc nghe tao kể xong thì cười lẩn cười lóc.

Mí mắt tao giật giật, tao giơ chân đập đập chó Ngọc đang lẩn lẩn trên giường xuống dưới nền.

Chó Ngọc lại lì lợm bò lên giường. Mặt nó đỏ bừng, thở còn không ra hơi.

“Đệt. Thề. Chuyện của bọn mày nghe giải trí vãi nời.”

Tao biết mà.

Chó Ngọc hỏi tao xem còn chuyện gì để kể nữa không thì tao bảo tao đáo đến đây để mua vui cho mày.

Rồi tao lôi tờ giấy trong cặp ra đưa cho nó.

“Cái topic sáng nay Trọng Bảo cho cả khối đây.”

Ông thầy dạy tiếng Anh lớp tao năm lớp 10 với 11 tên Trọng, giờ ông dạy lớp 12A7 với 12A5 rồi.

Và ông gắt vãi loạn nên bọn tao hay gọi ông là Trọng Bảo (viết gọn của cụm từ “Trọng Hồ Bảo Trường Mẫu Giáo”).

Nhớ có đợt học thêm nhà Trọng Bảo, vừa thấy thằng con ông lon ton chạy ra bám chân bố nó. Thì thằng Ngọc lờ mờ phọt ra câu:

“Bảo con kia chúng mày!!”

Rồi sau đó thằng Ngọc được một vé ghim dài hạn hai năm liền.

Hỏi cảm tưởng ra sao thì thằng Ngọc vẫn dấm hất mặt tự tuyên dương tinh thần quả cảm dám nói lên sự thật của mình.

Đệt, lan man vãi.

Tóm lại là tao với chó Ngọc được phân cùng một nhóm làm bài thuyết trình tiếng Anh theo chủ đề của Trọng Báo đưa ra.

Đó là lí do của buổi gặp mặt thân mật Trang Ngọc hôm nay.

Ồ kia chúng mày!

VỖ TAY!!!!

“Đẹp đi. Tí tao quăng cho thằng gia sư làm hộ.”

“Đệt, vãi học gia sư, thằng chó này ngầu vãi!!”

Có tiếng chuông reo lên ngay khi tao vừa dứt lời.

“Đó, vừa gọi hồn phát đến luôn.”

Thằng Ngọc nói thế rồi ngồi dậy. Nó lười biếng xỏ đúngm một cái dép bông rồi nhảy lò cò ra mở cửa nhà.

Gia sư của nó đến thì tao phải té về để nó học.

Lúc tao đi ra thì vừa vắn gặp thằng gia sư đi vào.

Làm màu lễ phép cúi đầu thấp chút để chào thì thằng đũy gia sư bơ đẹp tao luôn.

Thay vì theo gia sư lên tầng hai để học thì thằng Ngọc ân cần tiễn tao ra tận cửa.

Tao dắt em xe đạp thân yêu ra, vừa đặt đít lên yên thì chó Ngọc bảo.

“Tao cứ thấy thằng gia sư có điểm giống mày mà giờ mới biết là điểm nào.”

“Giống chỗ nào?”

“Mất. Mất mảy với ông ý giống giống nhau kiểu đáo gì ý.”

Tao định đạp bàn đạp để chạy xe đi về thì chợt suy nghĩ một chút rồi nán lại.

“Mà tao thấy thằng này đáo giống kiểu gia sư mấy ý mảy.” - Máu buồn đưa lê của tao nổi lên.

“Thì ông này thật ra là con nhà trâm anh thế phiệt, xong bỏ nhà đi làm gia sư quèn mà.”

Hai thằng đang định buôn tiếp thì có tiếng thằng gia sư thúc giục thằng Ngọc.

Dù lưu luyến đến mấy thì hai ta vẫn phải cách xa.

Vừa đạp xe về nhà tao vừa suy nghĩ.

Nghĩ, thằng gia sư vừa nãy trông mặt non choẹt chắc căng nhất là hai mươi, xong rồi kiểu cách sang chảnh vãi nổi.

Không biết chắc tao lại tưởng ụ pa(oppa) Hàn xẻng đi lạc trên đường đến phim trường.

Nhà chưa thấy đâu nhưng đã thấy con chó Quân đã đứng giữa đường vẫy vẫy tao rồi.

“Trang oiii! Quân nè Quân nè!!!”

Tay phải của nó cầm củ cà rốt to khiếp, cứ thế mà giờ lên vẫy vẫy với tao.

May cho nó là tao đi xe đạp, chứ tao mà đi ô tô tải là tao cho nó một vé nằm bẹp dưới lớp xe ngay.

Phanh xe lại, tao hỏi nó sao giờ này lại quanh quẩn ở chợ. Thì nó hồn nhiên bảo giờ này người ta mới bán cà rốt cỡ bự.

Tao hỏi cho có chứ đáo quan tâm cho lắm, vì tao biết mồm nó mở ra câu nào là xàm lìn câu đó.

Mà đáo hiểu sao, nhìn củ cà rốt nó mua trông gọi đòn vãi nổi. Giống mấy cái s*x toy vcl.

Chó Quân định uốn éo kể công thì bị tao chặn ngang bằng câu: “Lên xe đi.”

Tao nói xong thì mặt nó dần thối ra. Chắc phải mất mẹ nửa ngày nó mới đáp lại.

“Để Quân đèo Trang chứ Trang không đèo nổi Quân đâu.”

Nó nói vậy chẳng khác nào đụng chạm trực tiếp tới lòng tự ái một thằng đực rựa có dái như tao.

Dí mẹ ngón giữa lên trán nó, tao gầm gừ vài tiếng cảnh cáo.

Đít nó vừa đặt lên yên xe thì tao lấy sức đạp cái vèo.

Tưởng đâu nó sẽ hết hồn ôm lấy eo tao, đéo thể ngờ nó vẫn bình chân như vại ôm khư khư củ cà rốt.

Một cảm giác bị tổn thương nhẹ.

“À, nhóm mày làm xong project của Trọng Báo chưa?”

“Quân được miễn mà, Trang quên à?”

Đù má.

Giờ tao mới nhớ ra nó vừa được giải nhất cấp tỉnh môn Anh củ lìn xong. Vì được cái giải củ lìn đó nên nó được chuyển điểm, auto 10 khỏi cần học. Chưa kể nó còn đang trong đội tuyển thi cấp quốc gia cmnr.

Thiết nghĩ bây giờ mà có cái vực thẳm nào đó thì tao sẽ sẵn sàng hi sinh thân mình mà đạp xe lao mẹ xuống đó.

Để làm gì?

Để tiêu diệt con súc vật học này!!!

“Mà mày đáng lẽ phải theo lớp chọn khối A1(Toán, Lý, Anh) chứ?”

Trường tao có hai lớp chất lượng cao thuộc khối A(Toán, Lý, Hóa) là lớp A1 với A2 còn lớp A3 mới là lớp chất lượng cao khối A1. Chúng mày không cần hiểu đâu. Đạo mới vào trường tao cũng hơi bị hại não vì cái này.

“Quân học Anh cho vui thôi, chứ mấy nữa vẫn chọn thi khối A theo Trang mà.”

Nếu không có vẻ đàng trước chắc tao cảm động khóc mẹ mất.

Đạp được tầm 5 phút thì tao bắt đầu thấy mỗi chân cmnr.

“Từ nay ăn ít thôi con chó này!!” - Tao gắt lên.

“ ... ”

Hì hục đạp thêm 5 phút nữa cuối cùng cũng về đến nhà em yêu.

Điều khiến tao bất ngờ là trước cửa nhà tao xuất hiện một em Mercedes bóng loáng.

Tao định thắc mắc thì thằng Quân bảo.

“À, xe anh Khang mới mua đấy.”

Khiếp vãi, có người cày cuốc hết đời vẫn đúi nổi một tỷ mà có người đúi cần làm gì vẫn dư tiền tỉ để mua xe.

Nghĩ nghĩ con chị tao mà lấy ông Khang thật thì tao kiêu gì cũng thơm lây hí hí.

Tò mò sờ sờ “em Mọc” một tí, tao tranh thủ bảo chó Quân chụp cho tao một kiểu sống ảo để tí quảng lên facebook câu like.

Định bước vào nhà thì tao dừng lại.

Có linh cảm lạ.

Không hiểu sao tao chợt nhớ tới năm ngoái có vụ bà Hải về nhà đột xuất không báo trước* với lần này.

*Chương 30(Phần 1).

49. Quyển 2 - Chương 8: (16+)

Hôm nay trời lại hạ thêm hai độ.

Đã rét tẹt quần rồi bây giờ tẹt cả cu.

Đéo biết đêm qua lạnh đến độ nào mà tao sống chết ôm chặt chó Quân không buông.

Kể ra có con chó để ôm mỗi dịp đông về là tao hơn khối đứa rồi ấy nhỉ?

“Mặc thêm áo vào.” - Mẹ tao nhắc tao.

“Con cộm hết cả người rồi, muốn cũng không mặc thêm được đâu.”

Không biết miền Nam tầm tháng một như nào chứ chỗ tao rét má nó rét đậm rét hại vờ lờ.

Những dịp như này là lúc trường tao xuất hiện đủ style quần áo. Đến trường mà cứ ngỡ như đến dự Paris Fashion Week.

Ví dụ như thằng A nhà khá giả mà nó ăn mặc éo khác thằng Kiều Phong - bang chủ cái bang; thằng B lại chuộng style tù nhân với quần và áo khoác trắng kẻ sọc xanh; thằng C tâm hồn thiếu nữ với áo hồng Hello Kitty; thằng D thích style siêu nhân mộng mer với sịp tím nên thơ (mặc ra ngoài quần dài).

Kệ cha chúng nó, không có thằng nào mặc váy đi học là tao tạ ơn đất mẹ miền yêu rồi.

“Ôi ôi!! Phục mấy em Nhật Bốn vl!! Tao mặc váy đi đến nửa đường lại phải chạy về thay ra!!”

“....” - Bố vừa mới dứt dòng suy nghĩ xong?

Mấy thằng bọn tao tranh thủ giờ truy bài để tụt lại buôn chuyện.

Chủ đề chính là: Giảm thêm đến độ thì được nghỉ học?

Mà rét vãi, tay tao lạnh đến tê cứng, cầm cái bút viết cũng thấy khó khăn.

Bỗng, có cái gì đó mềm mềm ầm ầm chườm lên tay tao.

“Trang ôm túi sưởi của Quân đi, Quân chép bài cho.”

Hức hức, nghĩa cử cao đẹp vãi nôi.

“Mày đéo biết đâu chứ tao yêu mày vãi huhuhu.”

Chỉ vì một phút xúc động nhất thời mà tao lỡ mồm phọt ra câu kia.

Y như rằng cả giờ chó Quân cứ ra vẻ ngại ngùng cười tủm tỉm như thằng tâm thần phân liệt.

Vì tao ngồi trong nên có thể vừa vặn tựa lên vai trái của nó. Tao nắm lấy tay trái của chó Quân, nhét cái tay ấy vào túi sưởi.

Chó Quân cứ chép bài còn tao cứ nắm tay nó trong giờ.

À, chúng mày có muốn biết chó Ngọc vào dịp này sẽ như nào không?

Đéo kể cho chúng mày hahahaha!!

Bình tĩnh đừng cay cú.

Chó Ngọc đông này vẫn giống đông xưa, vẫn áo lông vũ vẫn quần lót bông. Đặc biệt, cái quả găng tay con thỏ của nó khiến tao ngứa mắt đíu chịu được.

Mà tính ra nó chơi với thằng Quân kia cũng gần nửa năm rồi. Không biết bao giờ “chia tay” để tao ăn mừng, chứ tao chống mắt lên xem đến khô cả mắt rồi.

“Tớ mời bạn Trang bổ sung câu trả lời cho tớ!”

A du du con chó Ngọc dám tấn công tao nhân lúc tao lo lắng đắn đo cho tương lai đất nước.

“Ồm. Tớ nhất trí với câu trả lời của cậu.”

“Nhưng tớ đã trả lời gì đâu?”

Cả lớp lại cười rũ rượi như được mùa.

Bảo sao đến tiết ra chơi, thay vì hòa giải vụ cãi vã giữa thằng Ngọc với thằng Hồng Quân. Thì.

Tao quyết định cúi xuống ăn hôi tở 500k chó Ngọc mới vút xuống rồi tốc biến.

Chó Quân đứng xa chứng kiến tất cả, nó hỏi tao có cảm thấy áy náy vì mình hơi cơ hội quá không.

Tất nhiên là tao đíu cảm thấy gì sất.

Tao cầm tay thằng Quân, vừa kéo nó đi vừa giảng triết lý.

“Nghe. Khổng Tử từng, à nhầm, chưa từng nói câu này: ”Không quan trọng mệnh giá tiền thế nào, miễn là đừng bao giờ quên lượng lại.“**

Thằng Quân sải một bước dài để đi trước tao, rồi nhét tay tao với tay nó vào túi áo khoác. Ngón tay của nó đan xiết ngón tay tao.

Hai đứa ngang nhiên trưng ra cử chỉ thân mật như vậy trước bao ánh nhìn.

Môi tao mím lại để nén nụ cười tự mãn xuống.

Một chút hạnh phúc, chút xốn xang, chút ngại ngùng.

Cùng nhau bước qua từng bậc thềm, từng khung bậc xúc cảm theo nhịp dâng cao.

Tao quay sang nhìn thằng Quân, thấy chóp mũi của nó đỏ đỏ như quả cà chua sắp chín.

“Mày bị xỏ mũi với đau họng à?”

Tao để ý từ sáng tới giờ, giọng nó bắt đầu khàn khàn là lạ, thì thoảng mũi lại sịt sịt.

Chó Quân cũng quay sang nhìn tao, ngu ngốc cười trừ rồi khịt khịt cái mũi.

Cau mày trách thằng Quân, tao rút tay về rồi tháo khăng quàng trên cổ xuống để quàng vào cho nó.

Tay của nó tấy máy muốn tháo ra thì tao táp bép một cái.

“Quàng vào. Mày mà lặn ra ốm thì ai chép bài cho tao.”

“Quân biết rồi. Thơm quá.” - Nó hơi cúi đầu hít lấy hít để cái khăn của tao.

Chắc cho nó luôn cái khăn chứ nhìn nó hít đến phát rồ làm tao thấy rợn cả tóc gáy.

Tan học thì nghe tin thằng Ngọc đánh nhau với thằng Hồng Quân.

Tao không tin.

Thằng Ngọc thuộc dạng không ngại bố con nhà nào nhưng chưa bao giờ trực tiếp đụng tay đụng chân cả.

Vì nó cho rằng làm như vậy sẽ kém tinh tế.

Nhưng tao lại cho rằng, vấn đề là ông anh đầu gấu ôm mã tấu một phường của nó kiểu gì cũng giải quyết xong hết, chả đến lượt nó.

Phán quyết được ông hiệu trưởng đưa ra rất nhanh, tuần sau bạn nhỏ Hồng Quân sẽ bay màu còn thằng Ngọc chả bị mẹ gì.

“Không. Chỉ có tao đánh nó thôi.” - Thằng Ngọc mãi mới nói cho tao biết.

“Tao chả biết là mày quý hay ghét thằng Quân đấy.”

Đôi mắt của thằng Ngọc khẽ xao động. Hàng mi cong vút của nó vội khép lại để giấu nhem đi.

“Tao... Cũng chả biết nữa.”

Tao để thằng Ngọc lững thững đi mà không với theo.

Ngoái đầu lại thì thấy thằng Hồng Quân đứng từ xa nhìn bọn tao nãy giờ.

Đem so sánh hình ảnh mới hôm nào chúng nó đi cạnh nhau cười nói với hình ảnh bây giờ. Sẽ không khỏi chạnh lòng.

Haiz.

Giá như tao đừng nhặt tờ 500k và hòa giải chuyện của chúng nó (mặc dù tao đui biết là chuyện gì).

Suy cho cùng, tất cả là tại tờ 500k mà thôi.

Đến tối, tao xông vào phòng chó Quân, vô tư nhảy tồm lên đệm êm mà sà vào lòng nó.

Thằng Quân đặt quyển sách đang đọc dở lên tủ đầu giường. Một tay ôm tao, tay kia kéo chăn bông trùm lên.

Chốc chốc lại vô ý “khụ” một tiếng.

Tao lo lắng ngược lên nhìn thằng Quân.

Thằng Quân lắc đầu, nó kéo khẩu trang xuống rồi cúi đầu hôn nhẹ lên trán tao.

“Hôn mồm cơ.” - Tao bảo.

“Không được. Sẽ lây đấy.”

Từ từ chuyển mình ôm tao nằm xuống, thằng Quân vẫn vươn tay cầm lại quyển sách để đọc tiếp.

Tao nằm nghiêng âu yếm vòng tay quàng qua cổ nó, mặt đối mặt rồi há miệng cắn cái khẩu trang phá game kéo xuống.

Không để thằng Quân tuôn ra dăm ba câu khuyên bảo vớ vẩn, tao chủ động trườn lưỡi vào trong khoang miệng của nó. Tay của tao kéo áo len của nó lên rồi thò vào sờ loạn cơ bụng cơ ngực trắng kiện đáng ghét.

Bình thường đã nóng, nay trong miệng nó lại càng nóng hơn.

Nhắm tịt mắt lại mà hôn lấy hôn để, một tay nắm chặt tay thằng Quân, tay kia dần trượt xuống áp lên phần giữa hai chân của nó.

Cách một lớp vải quần, tay tao ngại ngần chưa dám mò vào khám phá bên trong, chỉ dám xoa qua xoa lại.

Cảm nhận phần đó của nó càng lúc càng nóng dần rồi cộm cộm cứng cứng lên.

Nhưng tao vẫn dẻo đủ can đảm vạch quần nó ra rồi nhét hẳn tay vào.

Đang đấu tranh tư tưởng kịch liệt thì thằng Quân đã tự kéo quần nó xuống rồi kéo tay tao vào.

“Đừng!! Ngại!!” - Tao sợ sệt bật ra.

Tay thằng Quân từ sau áp lên hông tao rồi ấn thân dưới của tao gần sát phần dưới của nó hơn.

Ngượng ngùng không dám nhìn chuyện gì đang xảy ra, tao chỉ biết cầm lấy cái kia của nó rồi sóc.

Thằng Quân vẫn giữ cái kiểu phả hơi nóng vào mang tai tao rồi thì thầm mấy câu tỏ mồm. Bình thường giọng nó đã trầm rồi, nay còn pha thêm cái khàn khàn nữa.

Làm tao nghe đến chết mê chết mệt.

Tiếng gầm khê tên tao tựa như một chất xúc tác khiến dục cảm trong tao càng vùng lên mãnh liệt hơn.

“Trang... Trang. Trang. Ah...”

Nhiệt liệt biểu dương đồng chí Trang trong đêm giá lạnh vẫn mãi miết bắt sóc cùng đồng chí Quân.

* Bạn nhỏ Trang nói lái từ câu “*Không quan trọng việc bạn đi chậm thế nào, miễn là đừng bao giờ dừng lại.*” - Khổng Tử.

50. Quyển 2 - Chương 9

Cứ mỗi lần đến sinh nhật tao, tao luôn trăn trở suy nghĩ.

Nghĩ tại sao mẹ tao có thể đẻ ra tao trong cái tiết trời rét rục riu như vậy. Và tại sao tao lại có thể chống chọi qua mười tám cái mùa rét để sống đến ngày hôm nay.

Thương mẹ quá.

Vì thương mẹ nên tao quyết định sẽ bùng học để ngủ nguyên ngày hôm nay.

“Trang, Trang. Dậy dậy không muộn học bây giờ.”

Nếu như Omachi có sức quyến rũ không thể chối từ thì chắc gỏi có sức mê hoặc khiến tao đổ đứ đừ.

Tao nghĩ chắc gỏi mới là người tình trăm năm của tao.

Dường như chó Quân cũng phải đầu hàng trước sự chây lì của tao.

Thế là nó đuối thêm gọi nữa, cũng nằm xuống bên cạnh tao.

“Hơn sáu rưỡi đến nơi rồi, Trang ngủ chút nữa sẽ muộn đấy.”

Tao cầm tay chó Quân, để hai tay của nó ôm lấy eo mình rồi bắt cần nói.

“Kệ.”

Từ sau, hai chân của thằng Quân kẹp hai chân của tao lại, hai tay của nó luồn vào trong áo tao.

“Đ** mẹ!! BIẾN!”

Cái trò dí tay lạnh vào ngực khốn nạn đéo chịu được!!! Chẳng khác nào làm bố mày đang từ thiên đường bị đánh lộn cổ rơi xuống địa ngục trần gian!!

Con chó Quân khỏe bỏ mẹ, chân nó kìm cho tao đéo giãy giụa đi đâu được. Thành ra, tao chỉ còn hai tay ráng sức gỡ tay nó ra.

Mà đờ phắc, bố mới dậy sức còn chả có tí gì đầu sao lại con chó điên đây?

Tay chó Quân ban đầu lạnh ngắt, sau khi dí lên ngực tao thì dần trung hòa về nhiệt. Xong, đầu ngực tao bị nó véo đến phát đau.

“Đau... Mẹ mày, a a đừng!! Đau!!”

Tao rơm rớm nước mắt cmn rồi.

“Trang có chịu dậy không?”

Ngủ ngon quá đến độ tao còn không biết mình chảy cả nước dãi. Đã thế này giờ cứ há miệng ra kêu, càng làm nước dãi chảy ra ngoài khóe môi.

Bắn vãi nổi khi mà chó Quân còn cố tình nhét ngón trỏ của nó vào miệng tao, khiến tao càng vô thức ra nhiều nước dãi hơn. Ướt cả gối.

Sau một hồi vật lộn, tao hết mẹ sức chống cự luôn rồi. Cứ mềm oặt như cọng bún kệ mẹ nó muốn làm gì thì làm.

“Trang cương rồi.”

“....”

Nó mà thả tao ra là tao lấy kéo cắt mẹ con cu phản chủ cho xem.

Xoay tao quay lại, thằng Quân chậm chậm ghé môi lại gần, khẽ chạm lên môi tao.

Dạo gần đây nó có cái kiểu nhử nhử ghét đéo chịu được.

Hôn hôn mẹ đi, chạm chạm có tí rồi rời ra tụt hứng vãi.

Thấy hết vẻ bất mãn hiện hữu trên mặt tao rồi mà nó vẫn nhớn nhoe cười duyên cho được.

“Chúc mừng sinh nhật Trang.”

“Ờ.”

Nó lại chạm môi cái nữa.

“Thế là Trang mười tám rồi nhỉ?”

“Ờ.”

Lại chạm thêm cái nữa.

“Thế Quân phải gọi Trang bằng ”anh” à? Phải hai tháng nữa Quân mới mười tám.”

“Mày có thể gọi tao bằng ”bố“.”

Thằng Quân chau mày lại, ra vẻ giận dữ rồi bất ngờ kéo cổ áo tao lại gần, trao cho tao nụ hôn sâu.

Đừng nói bây giờ, có lẽ cả kiếp trước tao cũng không nghĩ mình sẽ chào đón sinh nhật tuổi mười tám đẹp đẽ bằng trận bắt sóc đây cam go.

Oải vãi nôi.

Nhưng không sao, tao vẫn vui vì anh em đồng chó còn nhớ sinh nhật tao.

Tao vui vì chúng nó nhớ chứ đéo bao giờ vui vì chỗ quà nhồn làm của chúng nó.

“Tặng mày cái tất tao trưng cất từ mùa hè năm ngoái.” - Chó 1.

“Tao dưng cảm lắm mới dám giặt cái sịp của con chó đại ven đường để tặng mày.” - Chó 2.

“Có mỗi bờ mông mịn màng này thôi? Cấn không?” - Chó 3.

Ngoài thở dài ra thì tao không biết phải diễn tả tâm trạng đau mề như thế nào. Thà đừng tặng để tao ghi ân tình trong lòng.

Hóng mỗi quà của thằng Ngọc mà thằng Ngọc lại nghỉ học mất tiêu.

Biết tao thích chơi cầu lông nên năm kia chó Ngọc tặng tao đôi giày Victor, năm ngoái tặng tao đôi vợt Yonex. Toàn hàng real cả, vậy mà năm nay đến cả câu chúc cũng không được nghe từ nó.

Điều đó khiến tao khá là buồn.

“Ôm đéo gì thằng đấy, chắc ngủ quên xong bùng luôn rồi.” - Thằng A bảo.

Cả bọn nhỉnh vai tán thành, chỉ có tao đưa mắt nhìn lướt qua cái bàn của thằng Ngọc với thằng Hồng Quân.

Hồng Quân chuyển đi từ hôm qua, mà hôm nay thằng Ngọc lại nghỉ học.

Ít nhiều tao vẫn nhận ra thằng Ngọc chắc nghỉ vì thằng Hồng Quân thôi.

Mà có vẻ chúng mày muốn biết chó Quân tặng tao quà gì à?

Tao cũng chả biết, thường thường đến tối nó mới tặng cơ.

Đến trưa chỉ có tao với nó ngồi lại ăn cơm với nhau, còn mẹ tao có việc đi trước rồi.

Ăn xong hai đứa ôm nhau ngủ.

Đến một rưỡi thằng Quân lại phải dậy để học bồi dưỡng đội tuyển trên trường.

Nó nghĩ tao vẫn còn ngủ nên rón rén mở chăn ra để thò chân bước xuống giường. Còn tao thấy thế thì nhào tới ôm lấy cổ nó từ đằng sau.

Cọ cọ mũi với má nó, hai tay ôm chặt nó hông không muốn cho đi.

“Trang cứ ngủ đi, Quân học xong sẽ về mà.” - Thằng Quân vừa nhỏ giọng vỗ về, vừa xoa đầu tao.

Chắc tao nghiện sờ cơ bụng của nó mất rồi.

Tao há miệng cắn vành tai của nó rồi tựa lưng vào gối.

“Ở lại ngủ với tao.”

“Trời ạ. Trang cứ vậy làm Quân điên mất.”

Sau cùng thì nó vẫn quay lại quấn quít với tao một hồi rồi tá hỏa chạy gấp đi học.

Nằm một mình ngủ thì rộng đấy, nhưng cứ vắng vắng thiếu thiếu.

Lúc tao tỉnh ngủ là ba giờ chiều.

Bình thường tao sẽ ngủ li bì đến bốn rưỡi mới dậy cơ, nhưng mà nghĩ chó Quân đi học về muộn rồi lại còn phải lo cơm nước cho tao thì rất cực.

Nên, đồng chí Trang đã tỏ rõ lập trường vững chắc của mình bằng cách rũ bỏ ả Hồ Ly Chấn Bông-chan để đi ra chợ.

Tao định sẽ mua mấy thứ về làm lẩu ăn cho phê.

Trước hết tao đi mua rau với ngô ngọt, còn thịt để chó Quân về lựa cho ngon.

Rồi tao nghĩ đó là lần cuối cùng tao bước vào cái chợ này.

Vì, ngay lúc đi ra lán xe, tao bất ngờ bị nhóm người lạ hoắc túm cổ kéo đi.

Không thể kêu không thể giãy dụa, bất lực cùng sợ hãi.

Đến lúc lũ người kia thả tao ra là lúc tao bị nhét vào cái xe con nào đó.

Cửa xe vừa đóng mạnh một cái, đã có người bên trong cất giọng.

“Ra thẳng chỗ ông Lâm đi.”

Cả người tao ê ẩm, cứ nằm nhoài ra hàng ghế sau mà thở lấy thở để.

Tay tao mò xuống túi quần toan lấy điện thoại thì bị giữ lại.

“Không phải bắt cóc.”

Ngước lên nhìn người đang nói chuyện với mình, tao sững sờ.

Là thằng gia sư của chó Ngọc.

Hắn ta cúi thấp đầu xuống nhìn thẳng vào mắt tao.

“Để ý kĩ mới thấy giống.”

Hất tay hắn ra, tao ngồi dậy, dịch mông ra xa.

“Định làm gì?” - Tao hỏi.

“Đi thì biết.”

Rồi sau đó tao bị áp giải vào cái nhà ẩn sâu trong một con hẻm lạ hoắc. Bên ngoài tối tăm nhưng bên trong lại rất khang trang, hết như một cơ sở khám bệnh tư nhân.

Tại đây, tao thấy một ông già trung niên đang ngồi nói chuyện với thằng trai trẻ khoác áo blouse.

Vừa thấy tao bước vào, ông già kia đã quay đầu lại nhìn tao chăm chăm.

“Con đưa nó đến rồi. Từ nay về sau, con được tự do, phải không?” - Thằng gia sư lên tiếng.

Ông già vẫn sững sờ một hồi rồi mới gật đầu.

Sau đó, tao được dẫn đi vào sâu bên trong, tiến hành xét nghiệm ADN với ông già đó. Làm xong thì được thả về thẳng nhà.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh quá mâu thuẫn.

Rốt cuộc, tao đang vướng vào chuyện gì? Tại sao lại phải xét nghiệm ADN?

“Trang!”

Bỗng, một bàn tay chạm lên vai tao khiến tao giật nảy.

Ra là thằng Quân.

Miệng tao mấp máy, muốn kể cho nó mọi chuyện vừa xảy ra mà lại thôi.

Có lẽ vì tao sợ tao dính phải điều gì đó không tốt, lỡ như thằng Quân biết được sẽ liên lụy theo. Thì thà rằng để nó đừng biết.

Lần đầu tiên tao ép mình nở ra nụ cười giả tạo ngay trước mặt thằng Quân. Tao giơ lên túi đồ mới mua.

“À, tao mua đồ lẩu rồi, tối nay ăn lẩu nhé?”

“Ừ. Trời này ăn lẩu mới ngon.”

“Chả thế. Để tao rửa thêm chó Ngọc.”

Tay tao lúng túng nhấn màn hình điện thoại. Một cảm giác tội lỗi trong lòng đang từ từ nhen nhóm.

Sơ: *Chương sau sẽ hé lộ nguồn gốc tên Trang và thân phận thật của Trang:v anh em sẵn sàng chưa:33*

Chắc chắn một điều Trang Quân không có quan hệ họ hàng anh em đâu nhé:v bình tĩnh:v

51. Quyển 2 - Chương 10: Tao Sẽ Thay Đổi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chiều hôm sau, có người đến tận cửa đưa cho tao tờ giấy xét nghiệm chiều hôm qua cùng một số điện thoại cá nhân.

Ít phút sau, mẹ tao cùng bà chị trở về nhà. Lập tức, tao đem chuyện xảy ra kể hết.

Lần đầu tiên tao thấy mẹ tao trưng ra sắc mặt nghiêm trọng như bây giờ. Bà nhìn tao rồi lại nhìn sang chị tao.

Điều đó khiến tao hoang mang vô cùng.

“Mẹ nói đi.”

Mẹ tao không nói lời nào, chỉ nắm chặt quai túi xách, khẽ lách qua người tao rồi đi thẳng vào phòng mình. Đóng cửa khóa chốt.

Nỗi hoang mang cùng sự bức xúc dồn tao đến cái nút thắt của sợi dây cảm xúc. Tao chạy đến đập cửa phòng bà.

“Lại cái gì nữa? Sao lúc nào con cũng là đứa không biết gì? Mẹ!!”

“Trang.” - Bà Hải nắm lấy vai tao.

Tay nắm của tao chạm đến cửa thì dừng lại, năm ngón tay xò ra áp lên mặt cửa, bất lực trượt xuống một đường dài.

“Bà cũng biết chuyện gì đang xảy ra phải không?” - Tao hỏi bà Hải.

“Biết.”

Tao quay sang nhìn bà chị bằng ánh mắt cầu khẩn.

“Nhưng chuyện này mà không biết còn tốt hơn. Thật sự.”

“NÓI ĐI!”

Sao đây?

Khoảnh khắc tao nhìn vào dòng kết luận vồn vện: A là con của B. Hay nói cách khác, ông già lạ hoắc kia mới là bố đẻ của tao.

Nếu như đây là giả thì việc gì mẹ tao phải né tránh?

Nếu như thật thì người bố năm nào bỏ mẹ con tao là ai? Tại sao tao lại ở căn nhà này?

Tao gơ lên tờ giấy, chỉ vào kết quả.

“Thật?”

Bà chị tao giật lại tờ giấy, vò nát nó.

“Tao xin mày. Đừng cố bới móc về quá khứ nữa. Làm như không biết đi.”

Tiếng cười ngặt nghèo của tao trở nên điên dại.

Thấy tao chuẩn bị đi ra ngoài, bà Hải mới gọi tên tao lại rồi kéo tao xuống cái phòng cũ của bà.

Bà Hải lục lọi một hồi rồi đưa cho tao tờ kết quả xét nghiệm đã có vài chỗ ố vàng. Phía trên là phần thông tin trùng khớp với ông bố đã li dị mẹ và tao.

Dòng kết luận ở cuối cũng chỉ vồn vện: D không phải con của E.

Thời điểm xét nghiệm là mười ba năm về trước, năm tao 5 tuổi.

“Tao biết chuyện này từ năm ngoài. Trong buổi hội nghị khoa học Huyết học, tao gặp bố ruột của mày.”

Một năm trước.

“Vậy là cháu đang năm nhất sao? Thế em gái cháu chắc đang cấp ba rồi nhỉ?”

“Chú nhầm với ai không? Cháu chỉ có em trai thôi.”

“Trai? Rõ ràng là... tên Trang?”

“Nó là trai mà, chẳng qua mẹ cháu thích đặt tên con gái cho nó thôi.”

Vũ Hải nhìn gương mặt nghiêm nghị của người đàn ông trung niên trước mặt.

“Vậy thì nhờ cháu chuyển lời cho mẹ rằng. Sớm muộn mọi chuyện sẽ vỡ lở thôi, năm tới, Hà Mạnh Trung sẽ đến đón con trai của mình về.”

Người đàn ông này đứng đầu một tập đoàn có tiếng trên nhiều lĩnh vực. Nhất là lĩnh vực công nghệ, chuyên cung cấp trang thiết bị, cơ sở vật chất cho các bệnh viện lớn trong và ngoài nước.

Vũ Hải không hề quen biết người này, trong khi người này lại biết về cô, lại còn chủ động bắt chuyện với một đứa sinh viên năm nhất như Vũ Hải quả thật rất kì lạ. Hơn nữa... Lời ông ta vừa nói...

Một người đàn ông như vậy, chắc hẳn không nói những lời bông đùa thừa thãi.

Tối ngày hôm đó, Vũ Hải quyết định trở về nhà một chuyến để hỏi mẹ về chuyện này.

“Có chuyện gì gấp vậy? Thế em định đi xe bus à?”

“Ừ. Giờ này bố đâu ra chuyến tàu nào đâu.”

Anh Khang cảm thấy đi xe bus đêm tối không an toàn nên quyết định đi mượn xe ô tô của người bạn để đưa Vũ Hải về.

“Tao bảo là tao tự đi được. Mai mày có môn thi đấy, đi theo tao làm gì?”

“Ai đời đêm tối để bạn gái đi một mình hả? Anh lo cho em là anh sai à?”

Vũ Hải xoa xoa hai cánh tay đang nổi da gà vì vài ba câu sến súa của thằng điên ngồi bên cạnh.

Hai người Hải Khang vừa xuống xe đã thấy hai ông em của mình đang lẩn lút bên lề đường. Chúng nó còn chẳng ngại mưa bão mà cứ nằm ỳ ra đó.

Rồi hai thằng chơi đuổi bắt nhau...

Suýt nữa bị hai thằng đỡ hơi đấy làm quên bém đi mất mục đích đến đây, thế là Vũ Hải nhanh chóng vào nhà.

“Mày có lẩn ra ngoài để tao với mẹ nói chuyện riêng không? Ai ui, mẹ gõ đầu con!!”

Anh Khang nhìn cô nàng bị mẹ mắng nhỏ thì thỏa mãn không thôi.

“Thôi không cần đâu, sớm muộn cũng thành người một nhà. Sẽ đều biết cả...”

Cả ba ngồi vậy cho đến khi thằng Trang trở về thì cùng đi ra ngoài nói chuyện.

Hà Mạnh Trung là mối tình đầu của bà Khương (mẹ Vũ Hải và Trang). Bà Khương nói lời chia tay với ông để lên thành phố theo học đại học. Để đến lúc quay về quê nhà dự lễ cưới của em trai là lúc bà Khương đã lấy chồng và có một cô con gái nhỏ.

Mạnh Trung lúc này cũng đã có vợ với một cậu con trai. Trước đây đã từng là hàng xóm tốt với nhà bà Khương nên đương nhiên theo thiệp mời cũng trở về quê nhà để dự.

Rơi trúng vào lúc ông Trung vừa phát hiện vợ ngoại tình, nên, ông bỏ mặc tất cả, cứ thả mình vào men say. Say đến độ gặp lại mối tình đầu - Bà Khương mà không kìm nổi lí trí mà làm điều bại hoại.

Đôi mắt trong veo của cô gái năm ấy giờ đây giăng đầy tơ máu. Khi đó, tay của bà Khương đã cầm sẵn con dao chực đâm ông Trung mà cuối cùng lại chẳng thể.

Bà rời đi cùng nỗi đau, nỗi tủi nhục tột cùng.

Ông Trung nhiều lần chủ động liên lạc để nhận lỗi và chịu trách nhiệm nhưng không nhận được bất cứ hồi đáp nào.

Hơn chín tháng sau đó, ông Trung được tin bà Khương đã sinh con thì không khỏi suy nghĩ. Ông nghĩ rằng đứa con đó rất có thể là của mình.

“ĐỪNG MƠ! NẾU NÓ LÀ CON CỦA ANH THÌ TÔI THÀ VỨT NÓ ĐI CÒN HƠN!”

Bà Khương đã đáp trả lại như vậy.

Nhưng nỗi lầm đó sao có thể xóa đi trong tâm trí ông Trung, ông hiểu tính cách bà Khương không ít. Vậy nên, ông vẫn luôn âm thầm dõi theo cuộc sống của bà Khương.

Vài năm sau, bà Khương li dị chồng.

Nguyên do là vì: Cậu con trai lớn lên một nét cũng không giống mình khiến cho chồng bà Khương không khỏi nghi ngờ. Lấy cớ dẫn nó đi khám bệnh để xét nghiệm ADN. Cũng vì dòng kết luận vồn vện vài con chữ mà hạnh phúc gia đình tan vỡ ngay sau đó.

Cái bạt tai không dùng nhiều sức nhưng cũng đủ khiến bà Khương đau điếng người.

“Nay cô chụp lại bằng chứng bị tôi bạo hành, đệ đơn ra tòa. Tôi sẽ không vạch tội lăng loàn của cô. Vậy là hòa nhau sau những lần tôi say xỉn đánh đập cô.”

Tay bà vươn ra định níu bước chân chồng mình thì ngừng lại lẩm lõi thu về tự ôm lấy mình.

Bà không hận chồng mình, bà nghĩ mình không có tư cách đó.

Đáng lẽ ra, bà nên phá cái thai trời đánh đó! Nhưng bà không làm được!

Bản tính của bà, đánh người còn không đánh được, huống chi giết chết một sinh mệnh nhỏ bé? Dù rằng đó là nỗi ô nhục không thể chối cãi.

Bà đặt tên thằng bé là Trang như một cách khắc đậm cái đức tính “đoan trang” mà bà đã đánh mất. Cũng như để mĩa mai chính mình.

Bà hiểu thằng Trang không hề có lỗi, suốt bao nhiêu năm, bà vẫn luôn cố gắng gạt bỏ mọi nỗi đau mình phải gánh chịu mà nuôi nấng nó. Dành cho nó tình yêu thương không kém bất cứ người mẹ nào.

Hạnh phúc của bà tan nát cũng được, nhưng thằng bé thì không được. Thà rằng tự mình chịu nhục chứ không được để lấy sang nó, nó chỉ cần an nhiên sống cho chính nó mà không cần biết về quá khứ là niềm an ủi lớn nhất của bà.

Vốn dõi theo đã lâu, Mạnh Trung lần này đến tận cửa nhà bà Khương. Hai bên nói qua nói lại một hồi thì bà Khương mới thừa nhận.

Ông Khương nhìn đứa bé mặc áo siêu nhân đang ngủ say, nghĩ rằng đó là bé trai.

Trông thoáng qua đã thấy có vài nét tương tự mình.

“Em có thể giao lại thằng bé cho anh, anh sẽ chịu toàn bộ trách nhiệm nuôi nấng nó trở thành nhân tài.”

“Nó là con gái! Tôi không cần nó làm ra cái gì vĩ đại! Hãy để nó sống một cuộc sống bình yên!”

Thấy Mạnh Trung nhượng mảy không tin, bà Khương liền giơ tờ giấy khai sinh của thằng Trang ra. Ngón tay của bà cố tình che đi phần giới tính chỉ để lại tên.

Mạnh Trung từ sau lần bị vợ cũ cấm sừng đã sinh chán ngán cậu con trai của mình và ả. Tưởng đâu đứa con này cũng là trai thì chắc chắn ông sẽ làm mọi cách giành quyền nhận nuôi nó, nhưng nếu đã không phải thì đành thôi.

“Từ nay về sau, tôi không cho phép anh xuất hiện trước mặt con bé.”

Dù không đến thăm lần nào nhưng hàng tháng Mạnh Trung vẫn đều đặn gửi vào tài khoản bà Khương tiền trợ cấp.

“Mẹ kể cho tao nghe tất cả rồi định sẽ chẳng nói với mày để mày không bị tổn thương. Mày có thấy dạo này mẹ hay đi ra ngoài không?”

Lặng thinh lắng nghe chẳng nói được lời nào. Tao thần thờ gật đầu.

“Là để gặp bố ruột mày rồi thương lượng. Xong, mẹ cũng gọi tao về để bàn bạc, chuyện chưa tới đâu mà ông ta đã nôn nóng làm đến bước này rồi. M-”

“Này.” - Tao cúi gầm mặt xuống. - “Bà có ghét tôi không?”

“Không. Dù có chuyện gì xảy ra, mày vẫn là em trai tao, tao vẫn thương mày.”

“Nói dối.”

Mảnh giấy cũ kỹ trên tay tao bị thả rơi xuống nền nhà. Bàn tay tao đưa lên che nửa khuôn mặt mình.

Chị tao vươn tay đặt lên vai tao, cố gắng trấn an bả vai đang run rẩy ấy.

“Đừng suy nghĩ tiêu cực, mày phải tin rằng mẹ với tao yêu thương mày rất nhiều!”

Tao khóc không thành tiếng, mũi cay nghẹt không dám thở.

Đứng dậy, tao lê bước chân đến trước cửa phòng mẹ mà quỳ xuống.

“Trang! Mày không có lỗi gì cả!”

Cố gắng bao nhiêu cũng không kéo tao đứng dậy được, chị tao cũng suy sụp khụy hai đầu xuống.

Nước mắt tao chưa rơi nhưng nước mắt chị tao đã thấm ướt cả một mảnh áo của tao.

Không biết tao quỳ trong bao lâu, chỉ biết lúc hai đầu gối tê cứng rồi hai bắp chân như mất dần cảm giác, tao vẫn cứ quỳ.

Cho đến ngày hôm nay tao mới biết tao nợ mẹ nhiều đến như nào. Không chỉ là nợ mà còn là sự sỉ nhục không thể xóa nhòa.

Đó giờ tao cứ thầm chửi mắng ông bố đáng chết ngày nào li hôn mẹ rồi tàn nhẫn bỏ rơi chị em tao. Để rồi ngẫm nghĩ mới thấy mình mới là đứa đáng chết.

Cái ánh mắt lạnh lùng của ông bố ngày nào xách vali đi ra khỏi nhà vẫn luôn in đậm trong tâm trí tao. Hóa ra đó là ánh mắt ghê tởm thù ghét.

Rồi tao ước giá như mình chưa từng sinh ra.

Một ý nghĩ tự sát bỗng xoẹt qua dòng suy nghĩ của tao.

Nghe thấy tiếng thằng Quân về nhà, tao mới chậm chạp vin lấy tay nắm cửa mà đứng dậy. May mà có bà Hải giúp chứ không tao chỉ có thể ngồi bệt xuống sàn.

“Trang! Quân qua vòng loại rồi! Vào đội tuyển quốc gia chính thức rồi!”

Thằng Quân đi đến giúp bà Hải đỡ lấy tao rồi xoắn xuýt hỏi.

Đành nói bừa một lí do để nó khỏi nghi ngờ, rồi lấy cớ không làm phiền nó ôn thi học sinh giỏi để ngủ riêng.

Đêm nay, tao không ăn không uống, tự mình dần vặt đến tận khi trời tờ mờ sáng thì điện cho số điện thoại được đưa cho.

Không phải thằng bé năm tuổi nhút nhát trốn xó nhà không giúp được gì cho mẹ, không phải đứa nhóc nữa đâu mà phải bị lụy khi rơi vào tình cảnh trở trêu này.

Tao quyết định rồi, tao sẽ rời khỏi nơi đây, vì tao chẳng thể đối mặt với mẹ nữa. Hơn nữa đến hôm nay lão ta mới tìm đến tao thì hẳn đã chuẩn bị kĩ càng rồi, đâu tránh được.

Không phải tao chạy trốn mà là tao dám đối mặt với sự thật.

Tao sẽ thay đổi.

Phải, tao sẽ vịn vào ông già kia, tao sẽ nhận lấy những gì tốt đẹp nhất mà đáng lẽ thuộc về tao, rồi dành tất cả cho mẹ để chuộc tội.

Lau đi nước mắt đang lăn dài trên má, tao quay sang nhìn tấm hình chụp chung với thằng Quân đặt trên bàn.

Tình yêu ẩn chứa một sức mạnh vô hình nhưng vô cùng khủng khiếp. Nó sẽ khiến tao yếu lòng hơn bao giờ hết.

Vậy thì tốt nhất tao nên gạt bỏ nó sang một bên.

Tình cảm của hai đứa là quá lớn trong khi con đường tao đã chọn lại chẳng thể đủ chỗ cho cả hai mang theo tình yêu ấy cùng sống bước.

*Góc phân tích: Có bạn nói rằng thằng Trang ác rồi vô lí mong nó bị xe tông thì Sơ cũng chịu.

Để lí giải quyết định của Trang thì có ba lí do chính.

- Thứ nhất:

Trang nó quá tội lỗi rồi. Nó còn nghĩ đến cái chết như một sự kết thúc.

- Thứ hai:

Trang 18 tuổi rồi, không phải đứa trẻ để khóc lóc rồi bỏ nhà đi bụi abc rồi vài ba câu xin lỗi là xong rồi nhơn mặt ra sống tiếp. Nó chọn thay đổi để thành đạt rồi báo đáp công ơn cho mẹ như để chuộc tội

- Thứ ba:

Bố của Trang là ng vô cùng quyền lực, lão đã dành cả 1 năm chuẩn bị thì làm sao những ng như mẹ con Trang có thể kháng lại? Căn bản là không thể không theo.

Thế thì tại sao không chủ động biến nó thành cơ hội?

52. Quyển 2 - Chương 11: “nhưng Trang, Trang Đang Giết Quân Đây.”

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vài hôm sau thằng Quân chuyển hẳn đến kí túc xá trường để bước vào quá trình ôn thi khắt khe. Nó ôn ở trường tao thì đã gần, nay nó bị bắt sang ôn ở cái trường chuyên xa lắc xa lơ cơ.

Tao đứng nhìn nó gấp vài bộ quần áo đơn giản.

“Cứ như tù nhân ấy nhỉ?”

Kiểu, tao thấy mấy vụ thi học sinh giỏi hay mấy cuộc thi abc ấy, cốt chỉ đem thành tích về cho trường là chính. Được giải thì lên đời mà xịn thì có khi bị trách không hết. Chưa kể thằng Quân thi khối toán lí hóa, chả biết thi xong cái này nó còn thời gian ôn ba môn chính không.

Còn tao, tao lười bỏ mẹ mà ngại học lắm học lớn. Nên tao xin rời đội tuyển toán từ năm ngoái rồi, kết quả bị trừ đập sml. Đúh hiểu sao?

“Trang có thể đến thăm Quân mà.”

“Đệt, chắc tao mang cho mày bát cháo hành quá.”

Thằng Quân gật gật đầu.

Một tiếng khóa balo thoáng qua rất vội.

Kéo tao vào trong phòng rồi đóng cửa lại, thằng Quân đặt lên môi tao cái hôn vội không kém.

Hốc mắt tao nóng lên, gương mặt thằng Quân hiện trước mắt bắt đầu mờ đi.

Tao xấu hổ vùi đầu vào lòng thằng Quân, vòng tay ôm lấy eo nó không quá chặt nhưng không nỡ buông.

Thằng Quân quàng tay ôm cổ tao, vòng tay của nó chặt đến như thế.

Làm tao sắp ngạt thở cmnr.

“Giữ... Giữ sức khỏe. Học ít... thôi, khó quá thì bỏ, không phải cố.” - Giọng tao nghẹn lại, run run nói từng chữ.

“Ngoan đừng khóc, thi xong Quân lại về với Trang mà. À, Trang nhớ đến thăm Quân đấy!”

Cứ nói một hai câu là lại chêm thêm quả “nhớ đến thăm Quân nhé” làm tao nghe phát bực.

Hai tay của tao đặt sau lưng thẳng Quân dần buông thông xuống. Trong lòng tao vang lên dòng suy nghĩ chua chát:

[Thằng dấm.

Có muốn tao cũng không làm được đâu.

Tao còn đang muốn bỏ mày đây này.

Thằng ngu].

Đến trưa có xe đến tận cửa đón nó đi, rồi đến tối là tới lượt tao.

Tao không ngờ nó lại đột ngột trở về.

Chính nơi này - Nơi góc phố hắt hiu sắc vàng cam của ánh đèn đường. Là nơi tao đã từng cố níu kéo để rồi vẫn phải để nó rời đi.

Tao với thằng Quân đứng đối mặt với nhau một hồi lâu.

Mặt tao vẫn cứ cứng ngắc lại lạnh lùng, còn nét mặt của thằng Quân bỗng trở nên nhạt nhòa, không vui không buồn không có một biểu cảm nào hết.

Đôi mắt vô hồn của nó cũng không gợi ra điều nào cả.

Sự trống rỗng.

Mãi sau thằng Quân mới cất chất giọng không mấy mặn mà.

“Quân sẽ không hỏi tại sao. Nếu Quân hỏi vậy, Trang sẽ có cái cớ để rời đi.”

Tao không dám chần chừ giây nào. Vì tao sợ giữa những giây lặng thinh vì bối rối sẽ khiến tao để lộ sơ hở.

“Mày hỏi hay không hỏi thì kết quả vẫn vậy. Mày không có tư cách quản tao đ—”

Chưa kịp nói xong thì thằng Quân đã phát rồ lên nhấn mạnh giọng:

“KHÔNG CÓ TƯ CÁCH?”

Nó vút balo xuống đất, bước đến một bước, tao giật mình lùi lại hai bước.

Tao thấy chân nó nhấc lên tưởng sẽ bước tiếp rồi bất chợt nó lùi lại. Bất chợt bật tiếng cười chế nhạo.

“Trang sợ gì? Sợ Quân đánh Trang à?”

Hai bàn tay của tao run run, tao nuốt một khan ngum, vội chắp hai tay ra sau để giấu đi sự sợ hãi vô hình đang bao trùm trong tâm trí mình.

“Ngoan, về nhà với Quân.”

Giọng của nó vẫn ấm áp ngọt ngào như ngày nào, như một lời dụ dỗ thôi thúc tao nắm lấy.

May thay, tay trái của tao vẫn kịp giữ chặt tay phải sắp sửa vươn ra.

“Trang đừng đi có được không?”

“Trang mà rời bỏ Quân, Quân đau chết mất.”

“Quân yêu Trang mà. Trang cũng yêu Quân mà?”

“Trang vẫn yêu Quân phải không? Nếu đã vậy tại sao lại bỏ rơi Quân?”

“Quân nói rồi, Quân sai ở đâu, Trang nói thì Quân mới biết chứ?”

“Trang?”

Tưởng như dây thanh quản bị thắt lại khiến tao không thể cất lên lời. Chỉ có tiếng lòng đang âm ỉ thét gào thấu tận tâm can. Tiếng thét vô hình ấy vô tình cào rách tim tao. Thật sự đau quá.

Mũi tao nghẹt lại vì xúc động, hai cánh môi mím chặt lại như muốn dính liền với nhau, xong, nó sẽ không biết bởi vì tao đang đeo khẩu trang.

Chắc hẳn trong tâm trí của nó từ giây phút này cho đến mãi về sau, sẽ chỉ còn đọng lại hình ảnh đôi mắt đối trá của tao đang cố tỏ ra khinh bỉ nhìn nó.

“Sao Trang không nói gì?”

Tao chép miệng.

“Tao đang đợi mày nói xong để đi thôi.”

Thằng Quân mắt công im lặng lắng nghe để rồi chỉ biết bật lên vài tiếng cười nhạt nhẽo, nhưng tao biết trong đó là sự chua chát không thể tả được.

Lại nuốt trôi một ngụm đắng ngắt trong cổ họng, khàn khàn giọng tiếp lời.

“Hay là thế này, giờ mày đánh tao một trận. Coi như tao trả hết ân nghĩa cho mày, nhá?”

Thằng Quân đi đến gần tao rồi ôm đầu gối thụp xuống, nó như điên loạn mà gào mãi một từ vô nghĩa. Mà nó còn đang đau họng thì chớ, gào được âm được âm mất, vậy mà vẫn cứ gào đến khi mất cả giọng.

Sự bất lực của nó càng lúc càng dâng cao, càng đè nặng lên tâm lý của tao.

Nó ngồi thu mình lại, bả vai xao động run lên trông đến tội. Tao vậy mà không tìm được lòng đành vươn tay ra toan kéo nó đứng dậy thì bị nó gạt phăng đi.

Tay nó đập mạnh lên cánh tay tao, khiến cả cánh tay tao tê rần lên rồi đau nhức.

Tao nghĩ chưa bao giờ tao mạnh mẽ được như lúc này.

Mặc trái tim trong lồng ngực đập lên nhịp nào là nhói đau nhịp đó. Mặc cho nó đau như vỡ thành từng vụn mảnh, mặc cho nó mệt mỏi muốn ngừng đập.

Thì tao vẫn lạnh mặt không rơi lấy một giọt lệ để giải tỏa.

Thêm một lần nữa, thằng Quân cười nhạt. Nhưng thanh âm yếu đến sợ, kiêu, dù nó cố cười to đến mấy cũng chỉ nhẹ như tiếng thoảng của gió.

“Quân GIẾT Trang được không?”

“Không.”

“Đúng rồi. Quân làm sao mà giết Trang được.”

Phỏng chừng lúc nó vừa đứng dậy ngay thì suýt đã chập choạng vài bước.

Đôi mắt đỏ ngầu của nó phủ đầy sự căm giận, cứ thế mà nhìn chằm chằm tao như muốn buộc tao phải nhận bản án tử hình

“Nhưng Trang, Trang đang giết Quân đấy.”

Đột ngột túm lấy cổ áo tao mà kéo đi một đoạn, nó xô ngã vào con hẻm đen ngòm.

Mặc áo khoác dày nên không sao nhưng cái quần vải thô tao đang mặc thì tả tơi hết thấy. Nhất là chỗ đầu gối của tao chà sát sần sật lên cả một thảm đá sỏi gai góc ở đó.

Tao vẫn chưa hết bàng hoàng mà ngược lên nhìn.

Ánh sáng heo hắt không đủ để tao thấy rõ thằng Quân, những gì tao thấy được lúc này chỉ là cái bóng đen hiu quạnh của nó đang chặn trước con hẻm.

“Quân có nên giết Trang trước khi Quân chết không?”

Có thứ ánh sáng bạc loáng lên trong chớp nhoáng.

“Chỉ khi Trang chết, Trang mới mãi mãi ở bên Quân.”

“Mày điên rồi!!” - Tao sợ sệt co duỗi hai chân lùi về sau.

Thằng Quân dồn tao đến ngõ cụt rồi chậm rãi ngồi xổm xuống, lời điện thoại ra, phát lên một đoạn ghi âm.

“Chỉ cần mày không rời xa tao, tao thề sẽ mãi mãi bên cạnh mày.”

Phải. Đó lời thề thốt chắc như đinh đóng cột của tao.

Người tao run lên bần bật khi có thứ gì đó sắc lạnh nâng cầm tao lên.

“Giờ Trang còn muốn nói gì không?”

Hai đầu gối của tao bắt đầu đau buốt đến cực điểm. Cái giá lạnh của trời đông lại quá vô tình, vô tình đến mức cố tình hành hạ chỗ sâu sát càng đau xót thêm.

Từng hơi thở của tao trở nên nặng nề, giọng tao không còn cứng rắn được nữa.

“Tao với mày chấm dứt từ đây!”

“CÂM MỒM!”

Lúc nó bực mình hạ tay xuống đâm phập vào túi rác bên cạnh tao, thì tao mới nhận thức được trên tay của nó đang là con dao găm.

Co rúm người, tao chụm hai chân lại rồi cúi đầu xuống tự bó mình lại.

Lòng ngực của tao như bị ai đó tàn nhẫn ghì xuống, một cảm giác ảm ức uất hận không thể chết luôn được.

Nước mắt của tao cứ thế lăn chả rời xuống, rồi tiếng nấc nghẹn không cách nào ngăn lại được. Càng cố nín nấc tiếng nấc lại càng rõ rệt.

“Trang... khóc cái gì? Người nên khóc phải là Quân chứ?”

Vẫn bàn tay của thằng Quân, nhưng giờ đây bàn tay ấy đặt lên vai tao lại khiến tao giật mình thẳng thốt ngã ra phía sau.

“Trang cứ khóc đi, Quân không dỗ Trang đâu.”

Tao bắt đầu thấy hai vành mắt của mình xót lịm, càng khóc nhiều lại càng xót hơn.

Thằng Quân nói không dỗ nhưng vẫn kiên nhẫn lại gần tao, dù cho có bị tao sợ hãi đập ra biết bao nhiêu lần.

Cái cách nó vuốt nhẹ lưng tao để trấn an vẫn dịu dàng đến như vậy, nhưng thời khắc này, cái dịu dàng đáng ghét này sẽ khiến tao càng tội lỗi hơn.

Tao khóc bao nhiêu cũng được nhưng thằng Quân lại không khóc, tay của nó nắm chặt lại rồi cố gồng lên để ghìm lại chính bản thân nó.

“Tao, hức, tao, tao xin lỗi.” - Lời xin lỗi muộn màng bật theo những tiếng nấc.

Bàn tay của thằng Quân thu về không còn đặt trên lưng tao nữa, nó đứng dậy sắp sửa bỏ đi.

Như vậy đến đây là chấm dứt rồi?

“Quân quay về lấy thuốc sát trùng với băng gạc, Trang đợi một chút.”

Ngay lúc nó vừa rời đi, tao cũng đi mất luôn.

Tao lê bước chân đến chỗ có ô tô đang chờ sẵn, khó khăn khom người ngồi vào trong xe.

Sợ rằng nếu như được nó chăm sóc lần nữa, tao sẽ không cảm lòng mà từ bỏ kế hoạch đã vạch ra của mình.

Rồi tao mừng tượng đến cái cảnh lúc nó quay lại mà không thấy tao đâu nữa.
Không biết nó sẽ làm gì tiếp theo?
Sẽ phát rồ đi tìm tao hay ngồi ngẩn ngơ ngậm ngùi chấp nhận sự thật?
Thôi. Chấm hết rồi, tao chẳng thể vẫn vương được nữa.
Tao rút điện thoại ra, cầm tai nghe vào rồi thần thờ ngả đầu về phía cửa kính xe.
“Dậy đi Trang ơiiiii. Dậy đi Quân thươngggggg.”
“Gâu gâu. Gâu gâuuuu. Hahaha.”
“Hở? Bảo sao Quân biết mật khẩu á? Trang nói cho Quân từ trước rồi mà.”
“Mày cầm điện thoại tao làm gì?” - “Ồ. Có làm gì đâu, Quân mượn tí thôi!!”
“Trang đừng xóa, đừng xóa mấy đoạn ghi âm này nhá!!!”
Nếu như những giọt nước mắt đêm nay có thể đông đếm được, có lẽ sẽ đủ để ướp mặt trái tim tao cũng nên.
Miệng tao vô thức mấp máy tên thằng Quân rồi gượng gạo kéo khóe môi lên tạo ra nụ cười méo xẹo.
Bên ngoài gió khuya lạnh ngắt. Tao biết chứ, này giờ thấm quá nhiều rồi.
Giờ cái ấm ở trong xe cũng chẳng đủ để xua đi cái lạnh dai dẳng đang ám lên người tao.
Đau quá, đau quá.
Lặng lẽ ngắm nhìn cảnh vật lập lờ hai bên đường đang bị đẩy lùi về sau, tao lặng thinh nghĩ về những kỉ niệm từng có với nhau ở con phố này.
Cùng nhau chạy thục mạng đến trường, rồi buổi tan tầm, trong dòng người vội vã mà hai đứa vẫn thông dong đạp xe trở về nhà.
Nhớ ngày cuối thu tay trong tay ngân nga câu hát.
”Nếu biết trước đường đời rẽ ngang đôi ta.
Nếu biết trước lời hẹn ước sẽ trôi xa đi mất...”*
Giá như tao được lựa chọn: Chọn thằng Quân hay chọn đời, tao muốn chọn thằng Quân đến trọn đời.
Giá như, giá như.

*Mùa thu đi qua - Rhymastic

Sơ: Sang chương tiếp theo là Sơ sẽ kể theo ngôi thứ 3 nhé. Hẹn các bạn tuần(chắc là) sau <>

Đừng hỏi mãi một câu là HE hay BE nhé, Sơ mòn mắt lắm rồi=)))

53. Quyển 2 - Chương 12

Ba năm sau.

Bốn chàng trai trẻ với bốn tông màu vest khác nhau đang ngồi nói chuyện vui vẻ thì chợt có tiếng chuông điện thoại cắt ngang.

Chàng trai mặc vest trắng vội tắt điện thoại, ghé sát tai chàng trai bên cạnh rồi nói nhỏ.

“Xin lỗi, tôi có...”

“Lại là em Trang thân yêu của ông sao? Thôi, cho ông về trước đây. Quân gì mà quân ghê thế.”

Chỉ chờ có thế, chàng trai đó đứng dậy lịch sự chào mọi người rồi ra về trước.

Ngồi vào trong chiếc xe Cadillac Escalade của mình, anh ta mới rút điện thoại ra gọi lại vào số máy vừa rồi.

“Cô Dung! Cô cho Quân tiêm phòng chưa đây??”

“Lúc chiều cô có dẫn nó đi tiêm rồi, giờ cu cậu đang dỗ cô đây này.”

Lập tức lóe lên trong đầu cậu là cảnh con chó đen sì như cục than mà cứ thích núp trong xó nhà để bày

đặt giận dỗi.

Ngu si hết sức.

Chẳng là đám bạn kia thường thích đi tầng hai tầng ba trong khi cậu chỉ muốn về nhà sớm. Nên cậu tự vẽ ra một cô bạn gái tên Trang để lấy cớ chuồn về trước.

Trang.

Thật ra là tên cũ của cậu, lôi ra xài coi như cũng tự yêu lấy bản thân mình.

Nhìn màn hình điện thoại hiện lên thời gian biểu vẫn còn một đồng công việc, Quỳnh Cảnh chỉ biết thở dài.

Rõ ràng là cậu nóng lòng muốn quay về nhà để xem con chó tẩu hải mà lại chẳng về ngay được.

Thôi dẹp má nó đi.

Qua kính chiếu hậu, cậu quan sát một lúc rồi đánh xe quay về nhà.

Quên chưa phân tích cái tên lạ hoắc hiện tại của cậu.

Họ Hà là họ của ông già, Quỳnh lấy từ tên cũ, Cảnh là.

Là tên bố thằng Ngọc.

Ha ha ha.

Cả ngày hôm nay không có ca học thì phải cun cút xách cặp tài liệu đến công ty chi nhánh.

Cậu ngồi xuống xỏ giày thì bị con chó suýt thì nhỏ cắn cắn caravat mà giật giật.

“Gâu gâu!”

“Gâu gâu con c—” - Cậu suýt nữa thì lỡ lời, vội giật lại cái caravat. Xua tay đuổi con chó đi.

Càng xua đuổi nó càng nhờn, nhờn vừa vừa còn vui, chứ quá trốn thì chỉ muốn xách cổ nó đi thiến.

Chó chủ cứ gầm gừ nhau cho đến khi người giúp việc đi đến đưa cho Quỳnh Cảnh hộp cơm.

“Cô mới làm cho con đây, con đem đi nhé.”

“Vâng ạ.”

Cậu mở cửa nhà, chân vừa bước ra đã bị con chó cắn gấu quần kéo lại.

Hôm nào cũng thế. Lần thì rách quần lần thì suýt ngã úp mặt vào đất mẹ.

“CHIỀU NAY CÔ DẮT NÓ ĐI MÀI RĂNG VỚI THIẾN LUÔN CHO CHÁU!!!!”

Mệt mỏi hết sức.

Xong trưa lại phải theo ông già dự tiệc chiều đãi đối tác, khách hàng.

Trong giới cậu ấm cô chiêu, Quỳnh Cảnh cũng nổi bật vót dáng người cao hơn mét bảy lăm. Bắp thịt không đồ sộ ngược lại giúp cậu tạo nên vẻ thanh tao dong dong, gương mặt sáng sủa, tóc tai gọn gàng.

Áo quần luôn lịch lãm chỉnh tề.

Phong cách lịch thiệp cũng góp phần quan trọng cho hình tượng hoa mỹ ấy.

Rồi ngay trong bữa tiệc trưa nay, Quỳnh Cảnh gặp lại cậu bạn cũ tên Hồ Vân Ngọc. Thật ra ngay dòng đầu tiên trong danh sách khách mời là tên cậu ta nên Quỳnh Cảnh không mấy bất ngờ.

Cậu với Ngọc lựa một bàn riêng để nói chuyện với nhau.

“Rất vinh hạnh khi có được sự có mặt của anh trong buổi tiệc hôm nay của chúng tôi.”

“Vinh hạnh, tôi được ủy quyền làm đại diện của Fabulous Bank để đến dự.”

Lời ăn tiếng nói bị Quỳnh Cảnh kìm hãm suốt bao lâu nay cuối cùng cũng bị chính cậu phá vỡ bởi câu nói.

“Vãi cả fabulous.”

Hai chàng trai nhìn nhau rồi không hện mà bật cười.

Cả hai đã khác thật rồi, cái chất ngây ngô của thời học sinh chẳng còn hiện hữu qua những tác phong bình thường nữa.

Vân Ngọc nhìn thẳng bạn của mình, trong lòng luôn vướng mắc một câu hỏi mà lại không thể mở lời. Vân Ngọc tự hiểu trong lòng, nếu như chuyện có thể kể thì sẽ kể, nếu không thể thì đừng cố nài.

Qua cả tháng học cùng cách bàn ăn, Quỳnh Cảnh nghĩ lại ngày xưa chê nó màu mè chẳng khác nào tự vả.

“Tí nữa mày có bận gì không?” - Vân Ngọc hỏi cậu.

“Không.”

“Thế tí qua quán cafe bên đường tao với mày nói chuyện này.”

Quỳnh Cảnh khẽ gật đầu rồi tiếp tục ăn.

Cái ngày Quỳnh Cảnh rời khỏi nơi gắn liền với mình suốt mười tám năm, cậu đã tự mình cắt sạch liên hệ với bạn bè, kể cả người cậu yêu thương.

Người cậu yêu thương.

“Sau hôm mày rời đi, thằng Quân cũng biến mất không tăm hơi.”

Quán cafe nhỏ mang những vật dụng xưa cũ bày trí khéo léo, lại dung hòa với dòng nhạc lofi nhẹ nhàng khẽ gợi lên cái âm hưởng cổ điển của những thập niên 90.

Hay đơn thuần chỉ muốn thôi thúc con người ta hoài niệm về những điều đã xa.

Tiếng “cạch” phát ra khi cậu đặt tách cafe xuống dường như phá vỡ cả bầu không khí hao hao u buồn đó.

“Đừng kể về nó.” - Quỳnh Cảnh trầm giọng.

“Cái quan trọng, tuần trước tao gặp lại nó. Mà nó lại tỏ ra không hề quen biết. Cứ như thằng lạ hoắc nào ấy.”

Cậu cong ngón trỏ, buồn buồn gõ lên mặt bàn theo nhịp nhạc.

“Gặng hỏi ông Khang cũng không nói. Thì tao tự dò, nghe đâu lạm dụng chất kích thích với thuốc ngủ quá đà nên ảnh hưởng t-”

“Tao có việc đi trước.”

Cắt ngang lời Vân Ngọc, Quỳnh Cảnh đứng dậy đặt tiền xuống bàn rồi rời đi.

Đến tối, thay vì tiếp tục tiệc tùng thì cậu lại về thẳng nhà.

“À Cảnh. Có người đưa thiệp cưới cho con này.”

Nhìn tấm thiệp mời trắng ngà, mở ra còn phảng phất mùi mực tím viết tên cô dâu chú rể: Nguyễn Vũ Hải / Hoàng Anh Khang. Nom thiết kế đơn giản mà lại tinh tế.

À má, không biết lại tưởng hai thằng đực rựa cưới nhau quá.

Vũ Hải là chị gái cùng mẹ khác cha của cậu. Mới năm nào, ba tuổi ranh đã lôi kéo cậu đi chơi net, luôn lợi dụng lúc mẹ quát mắng cậu mà thêm dầu vào lửa.

Cậu và mẹ thậm nhận định con quỷ cái này ế mãi kiếp, ấy vậy mà giờ đã lên xe hoa mất rồi.

Mà nói thật cũng ghen tị với bà ta, yêu đương nhặng nhít với ông bạn thân từ cái hồi trẩu tre vậy mà lớn lên cưới nhau thật.

Không hiểu sao cậu cứ thích thú nhìn cái thiệp cưới này mãi.

“Bố đâu?”

Nếu không có giọng ông anh cắt ngang chắc cậu ngắm đến lú mẹ mất.

“Chẳng biết thế nào mà lại nổi hứng đi Macao rồi.”

Hà Mạnh Minh là anh trai cùng cha khác mẹ của cậu, hiện đang là giám đốc quản lí một chuỗi trung tâm tiếng Anh.

Nói tới mới thấy, mặc dù bằng tuổi nhau, nhưng, trong khi bà chị kia vẫn đang lặn lội học sắp mặt ở giảng đường đại học thì ông anh này đang đi giám sát nhân viên cmnr.

“Cái gì đấy?” - Chưa hỏi xong đã giật lấy tấm thiệp trên tay cậu.

“Đọc thì biết.” - Quỳnh Cảnh để ý sắc mặt của Mạnh Minh rồi nói tiếp. - “Kiểu gì anh Tuấn cũng đến dự đấy.”

“....” - Mạnh Minh nghe răng nanh, liếc xéo cậu.

Lấy lại tấm thiệp, Quỳnh Cảnh đi vào phòng riêng của mình.

Nói thêm một chút về Mạnh Minh, có tài, có khả năng làm người thừa kế tập đoàn trong tương lai nhưng lại nhất quyết không muốn.

Sau khi dồn đẩy thành công sang cậu em trai thì bị nó phát hiện luôn bí mật to lớn của mình.

Mạnh Minh năm nào đi làm gia sư quèn vì đã trót thích thầm anh trai của học sinh. Đến dạy cốt chỉ để tìm cơ hội nhìn thấy người ấy.

Hồ Vũ Tuấn.

Suy tư trong phòng một hồi rồi mới nhớ ra con chó Quân lì đòn thích nằm ăn vạ ở góc tường. Thế là Quỳnh Cảnh vội đứng dậy đi tìm.

Xong, suýt nữa thì đứng tim khi thấy ông anh trai đang ngồi xổm chực sẵn bên ngoài.

Không biết xấu hổ mà chụp hai nắm tai lại, mở to mắt nhìn cậu.

“Cho anh đi với.”

Lần này đi đám cưới bà chị là cả một thử thách với cậu, vì ở đó, sẽ có một người khiến cậu sợ hơn tất cả.

Cậu chẳng ngại đối mặt với bất cứ điều gì, chỉ là hèn nhát khi đối diện với.

Hoàng Thiên Quân.

Sơ: Tình iu cứ cmt nhé Sơ rep sau Sơ ngủ tiếp đây. Sáng nay bị mất giấc vì dăm ba cái báo thức hỗn hào o()o

54. Quyển 2 - Chương 13: Ngoại Truyện(2): Tao Làm Giáo Viên

Sơ: *Tạm bỏ qua đờ-rám-mà đang diễn ra, giải trí chút nhé.*

Tình huống giả tưởng: Nếu như thằng Trang là một giáo viên tiểu học, chủ nhiệm lớp 5B.

Dàn học sinh nổi trội (thêm vào để hút fame):

*Tầng lớp quý tộc"s:

Lớp trưởng: Sở Vương Thư.

Lớp phó: Hoàng Thiên Quân.

Thủ quỹ(chuyên bao kẹo các bạn trong lớp): Hồ Vân Ngọc.

*Tầng lớp nông rân bản hàn một thành viên:

- Gia Phong Tâm.

Sớ rỳ Tâm yêu:v không phải là Sơ ghét Tâm đâu:v tin Sơ.

Ngày 28/10/2018.

Một ngày chủ nhật không mấy đẹp trời khi vẫn phải vác đít đến trường dạy lũ quỷ con.

Chân tao vừa chạm tới nền gạch trong lớp học, lập tức có quả tông lao phóng ra với tốc độ bàn thờ.

Không ngoài dự đoán, thằng bé Tâm vừa thấy tao đến đã vội chạy đến ôm chân.

“Thầy ơi!!! Bạn Thư cứ thích sỉ nhục con!!”

Chưa hỏi thì lớp trưởng gương mẫu đã nhướng mày dừng dừng nói.

“Mít ướt ngu ngốc.”

“Ồa!!! Thầy thấy chưa!! Nó ăn hiếp con k—”

Chưa ăn vạ xong thì đã bị thằng lớp trưởng lôi đi xềnh xệch. Tao đang định đi theo hòa giải thì bắt gặp ánh mắt tha thiết của... Lớp phó học tập - Hoàng Thiên Quân.

Đơn giản là nhìn thôi thì OK chả sao đâu.

Nhưng mà...

Đừng nhìn thầy bằng ánh mắt kiểu “Thầy đừng mong trốn khỏi tầm mắt của em”, thầy xin mày.

Trống vào lớp trôi qua đã 5 phút, lúc này, mới xuất hiện học sinh thứ 36 lững thững đi vào để đủ sĩ số.

“Ngọc, nói xem em có xứng đáng bị hạ hạnh kiểm không??”

Trò gì mà trò bật như tép nhảy.

“Thầy sai rồi!”

Tao xoa xoa thái dương, hỏi nó xem tao sai chỗ nào.

“Thứ gì cũng không xứng đáng với người cao quý như em đâu.”

Nói xong, nó còn kê chân lên ghế của thằng ngồi bên cạnh.

Ok. Mày tưởng nhà mày giàu mày ngon lắm sao?

Ok!

Vì nhà mày donate cho trường không ít nên thầy sẽ bỏ qua cho mày!

“Lớp trưởng, lớp phó báo cáo đi.”

Vương Thư nghiêm chỉnh đứng dậy nói sơ lược qua về tình hình của lớp, nhưng, nếu như nó viết 1000 chữ báo cáo thì có đến 900 chữ để vạch tội thằng Tâm cmnr.

Bảo sao Tâm nó không ưa mày? Bảo sao nó khóc thét lên vì mày?

Lớp phó công minh hơn, trong lớp ai nó cũng vạch tội hết. Thế nhưng có một nhược điểm rất lớn là.

Rất thích bám đuôi tao!!! Bảo nó trông lớp để tao sang lớp bên cạnh dự giờ mà nó cũng lon ton chạy theo!!

Đi WC cũng không tha!

“Lớp mở vở ghi bài nào.”

Kiến thức toán học hôm nay cũng rất nhẹ nhàng, thế nhưng không hiểu sao lớp phó lại không hiểu.

“Thầy, em không hiểu chỗ này.”

“Em chỉ cần đưa số 2 ra ngoài làm nhân tử chung rồi cộng các số còn lại là xong mà?”

“Còn một chỗ nữa, em không hiểu.”

Tao thấy lạ lùng, thế là khom người tới gần thẳng nhỏ hơn.

“Em không hiểu trái tim thầy.”

“...?”

Định nhìn nó và hỏi xem ý nó là sao thì mắt nó như thế nào đã thành vô hồn cmnr. Nó cầm bút máy mà như cầm dao chọc tiết lợn, đầu bút máy nhọn hoắt cắm lên trang giấy trắng tinh.

“Thầy hiểu ý em không?”

“Ồm.”

Thầy éo hiểu.

Đoạn, nó bật cười khanh khách.

“Em đùa thôi, em hiểu rồi.”

“Ồm... Nếu em cứ cầm bút như vậy bút sẽ tõe ngòi đó.”

“Kể cả nó có tõe ngòi em vẫn sẽ dùng nó. Càng không bao giờ vứt bỏ nó.”

“....”

Hình như tao nên chạy ngay đi.

Bọn Thư Tâm vẫn cứ nhặng nhít ồn ào.

“Thầy!! Bạn Thư gõ đầu con!!”

“Ai bảo cậu ngu.”

Tao nghĩ vấn đề ở đây là do cái mồm nói câu nào câu đó sắc mùi độc hại của thằng Thư.

Có lẽ trong lớp này, có thằng Ngọc là bình thường nhất r-

“Dẫm ba con toán vớ vẩn! Hãy, e ve ry ba điii! (Hey everybody!) Pút do hen sắp!! (Put your hands up).”

À đéo.

Tao muốn nghỉ việc.

Sơ: *Các tình iu ngu ngoan nhé, nếu rảnh Sơ sẽ viết thêm NT về sê ri nhà trẻ này:v*

Vẫn nhịp nói chuyện chậm rãi mà trầm ổn, vẫn nụ cười ngọt ngào rạng thêm vẻ điển trai sát gái. Thế nhưng, cốt lõi của những thứ đó, đã không còn nét riêng biệt nào dành riêng cho cậu.

Giờ đây đối với hắn, có lẽ cậu cũng chỉ như bao người khác thôi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-thang-duc-rua-ten-trang>